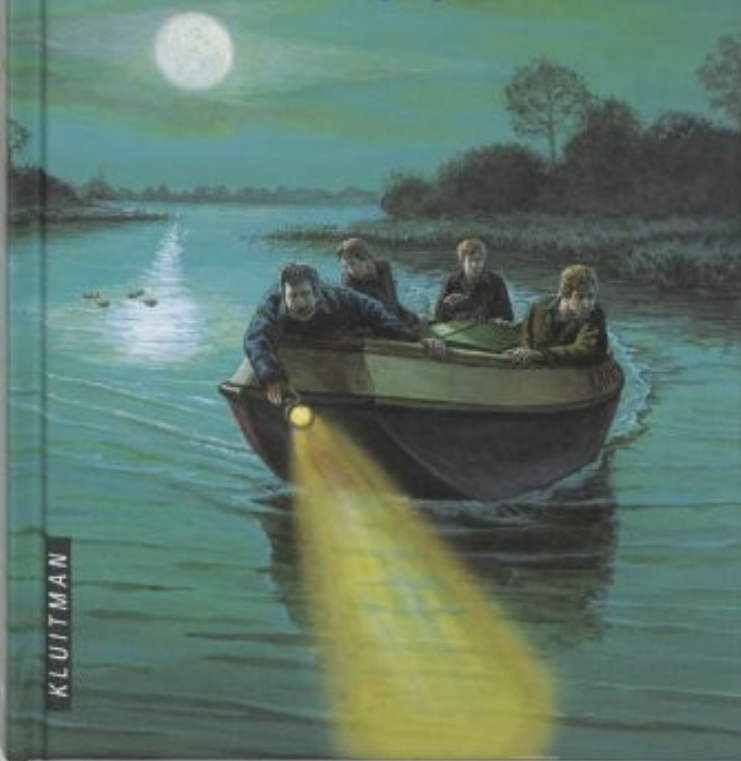

P. de Roos

De Kameleon op jacht

KLUITMAN

DE KAMELEON OP JACHT

door

P. DE ROOS

Geïllustreerd door
GEORGE SCHRIEMER

(Noot bewerker: in het door mij ingescande boek was geen illustratie te
bekennen....)

KLUTMAN

Omslagontwerp: Design Team Kluitman.

Nugi 221/G049801

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

HOOFDSTUK 1

„Moet je eens kijken, wat zijn ze bij Brandsma aan het bouwen?” Hielke was in de Kameleon gaan staan en wees naar de boerderij. Naast een oude, ronde grassilo was een graafmachine bezig zand te schuiven tegen de fundering van een nieuw gebouwde loods.

„Geen idee/” antwoordde Kees, die ook ging staan. „Het zal wel een nieuwe ligstal zijn.”

Sietse wierp snel een blik over stuurboord, maar zag door de rietpluimen alleen een deel van de graafarm en het bovenstuk van het dak van de boerderij.

De Kameleon voer verder, terwijl Hielke naar de boerderij bleef kijken. „Gek, ik heb toch niet gehoord dat Brandsma zou gaan verbouwen of uitbreiden.”

„Nee, maar we zien hem ook bijna nooit,” merkte Sietse op. „Volgens mij krijgt hij meer koeien,” zei Kees, „want zelfs die oude grassilo zit vol met gras.” Nog steeds keek hij naar de ronde, betonnen silo. „Hé, wat raar. Het lijkt wel of het afdekzeil op een raamwerk van stangen ligt. Dat doe je voor kuilgras anders nooit.” Hij haalde zijn schouders op en ging weer zitten.

„We zullen het eens aan Gerben vragen,” reageerde Hielke. „Misschien is het wel een nieuwe manier om gras te bewaren.”

„Waar het ook voor is,” zei Sietse, „volgens mij wil Brandsma

mee met de grote jongens.”

Kees knikte. „Ja, maar je moet er wel zin in hebben om steeds groter te worden.”

„Het kan haast niet anders, hè,” zei Hielke. „Als je groot bent, schijn je goedkoper te kunnen produceren.”

„Het lijkt wel of je over een fabriek praat.” Kees ging even verzitten en keek naar de al wat oudere man die met hen meevoer. De man was grof gebouwd, had een verweerde kop en kort grijzend, blond haar. Hij had een groot deel van de tijd dat ze deze warme vrijdagmiddag onderweg waren, gezwegen en stil voor zich uit zitten staren. „Wat vindt u daar nou van?”

„Ach jongens, in het boerenbedrijf verandert zoveel. De techniek wordt beter, de milieueisen worden steeds zwaarder, en goedkoop produceren gaat alleen nog maar als je een groot bedrijf hebt.”

„Stopt u daarom als visser?” vroeg Hielke.

Piebe de Fisker (Fisker: Fries voor visser) schudde zijn hoofd.

„Groter groeien hoefde bij mij alleen de vis! Nee jong, het lijf wil niet zo erg meer, ik ben geen twintig meer.” Piebe, zijn achternaam was De Jong, keek Hielke met een scheve grijns aan. „Maar langzamerhand krijg ik ook genoeg van de stropers die mijn fuiken leeghalen. Vaak slopen ze die dan ook nog.”

„Hoe doen ze dat dan?” wilde Kees weten.

„In hun haast om niet gepakt te worden, snijden ze vaak de fuik stuk, zodat ze hem snel kunnen legen. En als je hem dan

met de nodige moeite weer hebt gerepareerd, is het twee weken later weer raak..”

„Ik kan me wel voorstellen dat je er dan de pest over in krijgt,” zei Kees.

„Kan Zwart er niets aan doen?” wilde Sietse weten.

„Ach, in het begin haalde ik hem er wel bij, maar het lukt bijna niet om de daders te pakken te krijgen, omdat je ze op heterdaad moet betrappen. En het gebeurt natuurlijk altijd 's nachts.”

„Ja, elke nacht bij die fuiken op wacht liggen, is ook haast niet te doen.” Hielke moest even grinniken. „Ik zie Zwart 's nachts al bezig...” Hij deed net of hij een verrekijker in zijn handen had en draaide er zogenaamd mee in het rond.

„Je kunt er een grap van maken, maar ik zit ermee. Volgens mij zijn het steeds dezelfde mensen.”

„Waarom denkt u dat?” onderbrak Sietse hem. „Heeft u hen ooit gezien?”

Piebe schudde zijn hoofd. „Nee, maar de manier waarop ze het doen, is eigenlijk altijd hetzelfde... Kijk, het zijn vaak gewezen IJsselmeervissers, of hun zonen. Zij weten hoe ze het moeten aanpakken... en dan kun je het wel vergeten dat je ze ooit te pakken krijgt.”

De jongens knikten en zwegen. Ze voeren een stuk verder, toen Piebe weer het woord nam.

Het gezicht van de oude man had een trieste uitdrukking gekregen. „Ja jongens, mijn leven als visser zit erop, dat wordt ook een herinnering, geschiedenis.” Piebe zuchtte diep. „Ik

hoop dat ik eraan kan wennen niets meer om handen te hebben.”

„Op de boerderij van uw dochter is voor u toch ook nog wel wat te doen?” merkte Sietse op.

„Natuurlijk, maar een beetje helpen met boeren is wat anders dan vissen, snap je?”

De jongens knikten. Ze begrepen dat het voor iemand die al van jongs af aan als visser had gewerkt, niet meeviel om daarmee te moeten stoppen.

Piebe de Fisker was een kennis van de vader van Kees Dijkstra en toen Piebe iemand zocht, die zijn woonark naar de werf van Gaastra kon verslepen, had Kees voorgesteld om dat met de Kameleon te doen.

Omdat Piebes gezondheid hem steeds meer in de steek liet, zat er voor hem niets anders op dan de woonark in te ruilen voor een woonplek aan de vaste wal.

Piebe was weduwnaar en had acht kinderen. Op de boerderij van zijn oudste dochter Rosalie was een deel van de stal inmiddels verbouwd tot extra slaapkamer.

Sietse zag dat ze de Zwarte Poelen, waar de woonboot van Piebe lag, al naderden. „Piebe, vertelt u me hoe ik moet varen?”

„Ja natuurlijk. Het is bij een van die eilandjes daarachter.” Hij wees met een nonchalant gebaar naar een plek ergens rechts van een boerderij, zonder echt duidelijk te maken waar het eiland en zijn ark precies lagen.

De jongens zagen alleen het dak van een boerderij, dat er

zelfs al van een afstand oud en vervallen uitzag.

Sietse haalde zijn schouders op en ging ervan uit dat ze er wel zouden komen.

„Vroeger hadden we niet eens stromend water en elektriciteit,” ging de oude man verder. „Dat werd pas in de jaren vijftig aangelegd, toen dat ook bij die boerderij werd gedaan.” Even schitterde er iets in de ogen van de oude man, maar al snel kwam er een soort dof verdriet voor in de plaats. Berustend haalde hij zijn schouders op. „Ach ja... dat was toen.”

Kees wilde wat zeggen, maar Hielke gebaarde dat hij zijn mond moest houden.

„Zie je die twee eilanden daar?” Piebe wees met een vinger die van ouderdom enigszins krom stond.

Sietse knikte.

„Als je daar tussendoor vaart, zijn we er zo.”

Sietse stuurde de Kameleon in de aangegeven richting en voer behoedzaam verder; erg goed thuis in dit gebied was hij niet.

Piebe merkte hoe voorzichtig Sietse was. „Voor ondieptes en zo hoef je hier niet bang te zijn. Waar ik me zorgen over maak, is of jullie boot mijn ark tegen de wind in kan voortduwen. Misschien had ik toch een slepertje moeten laten komen...”

„Maakt u zich maar geen zorgen,” ging Kees er meteen op in. „De Kameleon is een ijzersterke boot en hij kan zelfs een olietanker opduwen!”

Er gleed een glimlach over Piebes gezicht. „Rustig maar, ik heb heus wel vertrouwen in jullie boot. Je vader heeft me genoeg verteld over alles wat jullie ermee hebben gedaan. Maar je weet nooit wat er gebeurt en dan kan een beetje extra kracht geen kwaad.”

Nog voordat ze de doorgang tussen de twee eilanden uit waren, zagen de jongens de woonboot al liggen. De ark was van buiten wit geschilderd, maar hoe dichterbij ze hem naderden, hoe duidelijker het werd dat de boot al jarenlang niet meer was onderhouden. De verf was er bijna overal van afgebladderd, de kozijnen zagen er slecht uit en op het dak zaten een aantal stukken dakbedekking los.

Piebe zag hoe de jongens keken. „Ach, als het hard regent, moet ik hier en daar een pannetje neerzetten, maar verder gaat het wel, hoor.”

De jongens knikten zwijgend.

Sietse liet de Kameleon rustig uitdrijven en hij stuurde naar een L-vormig steigertje dat naast de woonboot was gemaakt. Normaal lag aan de korte poot van de 'L' Piebes boot, een visvlet, maar die had de visser bij de werf achtergelaten. De jongens hadden hem daar opgehaald, zodat Piebe met de vlet weer naar zijn dochter kon varen als zijn ark op de werf lag. Hielke ging staan. Hij had de landvast al in zijn hand en toen de Kameleon het steigertje bijna raakte, sprong hij van boord. Geroutineerd legde Hielke de Kameleon aan de voorkant vast.

Piebe was intussen ook op het steigertje gestapt en liep met

stramme passen naar zijn woonboot. Snel wierp hij een blik door de ramen, zag dat alles nog in orde was en deed de deur aan de zijkant open.

„Wat een krakkemikkig geval,” fluisterde Kees tegen zijn vrienden.

„Ja, hou je kop nou maar dicht,” siste Hielke.

Piebe kwam weer naar de jongens toe. „Nou, wat mij betreft kunnen we aan de gang. Ik heb het nodige voorbereidende werk al gedaan, zodat we alleen nog maar de landvasten hoeven los te maken om hem te kunnen wegslepen.”

Hielke en Sietse liepen, voor zover dat kon, rond de woonboot en bekeken hem aandachtig.

De ark lag voor driekwart in een inham die in het land was uitgegraven. Langs een van de lange kanten lag de lange poot van het L-vormige steigertje. Vlak bij de ligplaats van de ark zagen ze een stuk grond dat waarschijnlijk tot voor kort was gebruikt als moestuin. De grond was inmiddels overwoekerd door onkruid en er lag een hoop rommel, waaronder fuiken en palen om de fuiken mee in het water uit te zetten. Verder stonden er nog twee palen waar een waslijn tussen hing.

Hielke en Sietse keken elkaar aan met een blik van: woonden ze hier met z'n tiéén?

„Hieraan kunnen we onze kabels vastmaken, hè?” Sietse wees naar de twee stalen ogen die aan weerskanten van de ark op de rand van de stalen drijfbak waren gelast.

„Klopt,” antwoordde Piebe.

„Alleen komen we er vanaf deze kant met de Kameleon zo

niet bij,” merkte Hielke op.

„Klopt ook,” bevestigde de oude visser, „maar aan de waterkant zitten ook twee ogen, en daarmee kun je de ark eerst even van zijn ligplaats trekken.”

„Waarom duwen we de ark dan niet meteen vanaf die kant op?” vroeg Hielke.

„Dat kan wel,” antwoordde Piebe, „maar die kant is niet zo best. Nogal roestig, zie je.”

„Goed,” zei Sietse. Zonder verder nog iets te zeggen liep hij weer naar de Kameleon toe, maakte de landvast los en ging achter het stuur zitten.

Kees, die nog steeds in de Kameleon zat, keek Sietse vragend aan.

„Ik zet de Kameleon recht achter de ark en als jij de kabels dan aan die ogen vastmaakt, trekken we hem eerst uit de inham. Gesnapt?”

Kees knikte en Sietse stuurde de Kameleon met een scherpe bocht tot op een paar meter van de ark.

Inmiddels was Piebe zijn ark binnengegaan. Hij opende het raam dat boven een soort platje zat. Met enige moeite wurmde hij zich door de opening en sprong op het platje. Hij pakte de kabels, die Kees hem aanreikte en maakte ze aan de ogen vast.

Terwijl Piebe bezig was, zorgde Kees ervoor dat de Kameleon en de ark elkaar niet raakten.

De oude visser keek Sietse aan. „Nu langzaam achteruit varen, totdat de kabels strak staan.”

Sietse gaf een klein beetje gas, waardoor de kabels zich spanden. Langzaam gaf hij gas bij. Het water achter de Kameleon begon te kolken, maar de ark kwam niet van zijn plaats.

Kees keek Piebe ongerust aan. „Het wil niet erg, hè?” „Vind je het gek,” antwoordde Piebe, „die ark ligt hier al jaren, dus er zal wel wat voor nodig zijn, voordat hij uit de modder loskomt.”

Hielke was intussen naast Piebe gaan staan en hij gebaarde zijn broer meer gas te geven.

Piebe zag het. „Laat je broer zijn gang maar gaan. Ik heb allang gezien dat jullie prima schippers zijn.” De oude man wees naar de steiger. „Kijk, er zit al beweging in.”

Inderdaad kwam de ark nu langzaam van zijn plaats en een paar tellen later gleed hij linksom de inham uit.

De schroef van de Kameleon maalde wild door het water, waardoor zelfs de modder van de bodem werd losgewoeld. Triomfantelijk stak Kees zijn arm omhoog. „Ziet u wel! De Kameleon is beresterk!” riep hij naar Piebe.

Piebe stak ter bevestiging zijn hand ook op. Met een bezorgde blik in zijn ogen zei hij echter tegen Hielke: „Ik hoop dat het met het varen net zo goed gaat. Die wind bevalt me niet erg. Als de wind vat krijgt op de ark, zal jullie boot er nog een hele hijs aan krijgen om hem naar de werf te brengen.”

Nadat Piebe en Hielke snel waren overgestapt in de Kameleon, werden de twee boten van elkaar losgemaakt. Sietse stuurde de Kameleon daarop naar de andere kant van

de ark. De twee boten werden weer aan elkaar gekoppeld, waarna de combinatie klaar was voor vertrek.

Voor Sietse gaf gas om terug te varen naar de werf in het dorp, bekeek hij nogmaals de rand van de stalen drijfbak waartegen de Kameleon min of meer klem was gezet. Daar moesten alle krachten worden opgevangen.

Sietse gaf gas. De ark, met de Kameleon erachter, bewoog nauwelijks. Pas toen Sietse vol gas gaf, kwam de ark echt in beweging. Even later, toen de combinatie een beetje op gang was, merkte hij dat hij wat gas kon terugnemen.

Kees kroop naar Sietse toe. „Zeg, hoeveel benzine gaat ons dit wel niet kosten? We hoeven voor dat slepen niets betaald te krijgen, maar straks houd ik niet genoeg zakgeld over om volgende week naar dat feest in Middenveen te gaan.”

Sietse knikte. „Anders ga je toch niet? En wie weet, als Piebe tevreden is over hoe het is gegaan, krijgen we misschien wel wat.”

„Laten we het hopen. Hij ziet er anders nogal krenterig uit.” „Wacht nou maar af, je beklagen kun je altijd nog. Of was je vergeten wie ons dit klusje heeft bezorgd?”

„Neuh,” antwoordde Kees, „maar ik mag toch wel wat zeggen? Het lijkt wel of jullie de laatste tijd de pik op me hebben.”

„Misschien ligt dat wel aan jezelf!”

„Als Gerben bijvoorbeeld iets zegt,” ging Kees door, zonder in te gaan op Sietse's opmerking, „vinden jullie alles goed.” Hij trok een verongelijkt gezicht.

„Maar iedereen weet wat hij aan Gerben heeft. Hém kennen we.”

„En dat geldt dan niet voor mij?”

„Jazeker, jou kennen we ook en daarom houden we je zo in de gaten!” Sietse grijnsde.

De Kameleon en de ark voeren inmiddels in de doorgang tussen de twee eilanden. Het duurde niet lang meer voor ze in open water terecht zouden komen. Dat betekende meer golven en meer wind. Aan stuurboord voer een binnenvaartschip schuin voor hen uit.

De duwcombinatie bereikte het open water en Sietse moest gas bijgeven om dezelfde snelheid te houden. Hij had intussen gemerkt dat de combinatie niet erg vlot reageerde op het roer en hij hoopte maar dat dat niet te veel problemen zou geven als ze bij het dorp aankwamen.

Hier stonden de golven op het water. Hielke, die naast de motor was gaan zitten, zag dat de kabels tussen de Kameleon en de ark bewogen.

De ark en de Kameleon werden door een golf omhooggestuwd. Meteen daarna volgde een tweede golf, wat hoger dan de eerste.

De jongens voelden hoe de Kameleon nog verder omhoogkwam. Bij de boeg klonken schrapende geluiden. Het was het staal van de Kameleon tegen het staal van de ark. Weer werden de ark en de Kameleon omhooggestuwd. Terwijl de golf onder de combinatie door rolde, zakte de ark als eerste naar beneden, omdat die in het dal achter de golf

terecht was gekomen. De Kameleon hing echter nog in de lucht en opnieuw weerklonk het geluid van knarsend staal. Dit keer was het veel harder, krijsender.

Ineens schoot de boeg van de Kameleon over de rand van de drijfbak. Met een luid gekraak van versplinterend hout en brekend glas, schoof de Kameleon met zijn boeg over de rand en boorde zich in de buitenwand van de houten opbouw.

Even bleef de Kameleon in het hout hangen.

„Wat hebben jullie met mijn ark gedaan?” schreeuwde Piebe, die was gevallen. „Stelletje...” Hij zweeg, keek eerst naar de ingedrukte wand en toen naar de jongens. De visser zag dat zij net zo verbaasd waren over wat er was gebeurd als hijzelf.

„Hoe...”

Terwijl Hielke zich met zijn rechterhand aan het gangboord vasthield, probeerde hij met zijn linkerhand Piebe overeind te helpen.

„Door die golf... hebben we mijn ark geramd.” Piebe hijgde van de inspanning. Opeens werkte hij zichzelf naar voren in de Kameleon. Tegelijkertijd zag Hielke dat de Kameleon door zijn eigen gewicht alweer terug begon te glijden.

„Wat is er gebeurd?” riep Kees.

„De Kameleon is over de rand geschoten en...” Sietses uitleg werd onderbroken door Piebe.

„Moet je kijken... mijn ark... Nu is hij echt rijp voor de sloop.” Verdwaasd zat Piebe op zijn knieën voor in de Kameleon te kijken naar de ravage die was ontstaan.

Opnieuw deed het schrapende geluid van staal op staal iedereen opschrikken. De Kameleon was weer onder de rand van de drijfbak gezakt.

„Misschien valt het mee,” zei Hielke optimistisch. Voorzichtig pakte hij een stuk glas op, dat naast zijn knie lag en legde het in een hoek.

Van de oude man kwam geen reactie, hij zat maar voor zich uit te staren.

De jongens keken elkaar hulpzoekend aan. Ze zagen hoe de schouders van Piebe schokten, en hoe hij zijn hoofd even boog.

„Ach, dit kan er ook nog wel bij.” Een tel later haalde hij luid zijn neus op, richtte zich weer op en draaide zich om. „Jullie konden er ook niets aan doen.”

„Ja, Piebe... eh nee, Piebe,” zei Kees snel, „het kwam door die golven.”

„Nou, wat het ook geweest is, het is gebeurd en daar is nu toch niets meer aan te doen. We zien op de werf wel hoe erg het is.” Berustend ging Piebe zitten, met zijn rug naar zijn woonboot toe.

Hielke gooide een paar splinters hout in de puinhoop, waarin de ark aan de kant van de Kameleon was veranderd. Hij zag dat de buitenwand van de ark in elkaar was gedrukt en dat het dak over zeker één derde van de lengte in elkaar was gedrukt.

„Kees, kijk jij of die kabel daar nog strakker moet worden aangedraaid, dan controleer ik deze hier.” Hielke keerde zich om en draaide met een ratel de kabelspanner aan.

„Goed zo, jongens, jullie doen je best. Het lag niet aan jullie.” Piebe keek met doffe ogen naar Sietse.

Sietse wist niet goed wat hij met de situatie aan moest. „Zitten de kabels nu goed strak?” riep hij naar voren.

Twee keer werd er 'ja' geroepen.

„Vaar maar door,” zei de oude man.

Hoewel ze de wind nu schuin over bakboord hadden, voeren ze probleemloos over het meer in de richting van de brug over het kanaal.

Tijdens de overtocht hadden ze tijd genoeg om de schade aan de ark nauwkeuriger te bekijken. De houten buitenwand waar de Kameleon vol in was gedoken, lag compleet aan flarden en het deel van de lange kant waar de deur in zat, hing enigszins buitenboord. Van tijd tot tijd vielen er zelfs stukken plank in het water. Omdat de Kameleon ook een tussenwand had geraakt, was het interieur van het keukentje en van een slaapkamer zichtbaar geworden.

„Piebe,” vroeg Kees, terwijl hij naar voren wees, „was dat uw slaapkamer?”

Langzaam draaide de visser zich om. „Ja,” antwoordde hij met een gesmoorde stem. Vlug draaide hij zich weer om en staarde over Sietse heen naar de horizon. Opnieuw schokten de schouders van de man.

De jongens zagen hoe Piebe snel zijn handen over zijn wangen wreef. Hij haalde weer krachtig zijn neus op, hield met zijn wijsvinger zijn linkerneusgat dicht, en blies vervolgens door het vrije neusgat hard uit. Een sliertige klodder snot

schoot tegen de zijkant van de motorkap aan, waarna Piebe met zijn hand zijn neus afveegde.

Met afgrijzen zag Kees hoe de klodder langzaam naar beneden zakte. „Eeh... wat..

„Zo gaat-ie goed, jongens,” merkte Piebe onverstoorbaar op.

„Jullie kunnen er ook niets aan doen dat ik zoveel mooie jaren heb meegemaakt met mijn boot.” Weer blonken er tranen in zijn ogen en opnieuw haalde hij zijn neus op.

Snel schoof Kees een stuk op, waardoor hij bijna bij Sietse op schoot kwam te zitten.

„Man, wat moet je?” Sietse begreep niet waarom Kees hem zo vol afschuw aankeek. „Blijf toch gewoon zitten waar je zat!” Intussen naderden ze de brug over het kanaal. Ze hoorden dat de brugwachter de bel liet rinkelen en zagen hoe de brug langzaam omhoogging.

De brugwachter leunde op het hek dat op het brugtalud stond en kreeg al snel gezelschap van een stel jongens uit het dorp. Met een ruime bocht draaide Sietse de combinatie rustig naar de ingang van het kanaal.

Terwijl Hielke en Kees probeerden langs de ark te kijken om Sietse zo goed mogelijk aanwijzingen te geven, stapte Piebe van de Kameleon naar zijn ark over. Hij wist tussen de kapotte planken door een weg naar binnen te vinden. Even later stond hij met een korte, dunne paal in zijn handen op het platje aan de andere kant van de ark.

Hoe dichterbij de brug kwamen, hoe beter ze het geschreeuw van de jongens konden horen. De toeschouwers

lachten en wezen naar de kapotte planken die aan de ark hingen.

„Tegen een tornado gevaren?!“ riep iemand.

„Of is er een komeetje neergestort?!“ riep een ander.

Sietse trok zich er niets van aan en stuurde de ark door de brug. De toeschouwers hadden nu van boven een goed zicht op wat er stuk was aan de ark.

„Wat is er gebeurd?“ vroeg brugwachter Postma.

„Ongelukje,” riep Kees terug.

„Ja, dat kan ik ook zien,” was de laconieke reactie van Postma.

„De Kameleon schoot over de rand heen en...” Kees maakte met zijn hand een vliegende beweging.

De brugwachter knikte en keek toe hoe de ark het kanaal in voer.

„Het betere sloopwerk, hè Klinkhamertjes!” riep een grote, stevige jongen.

„Hielke, is dat niet Sjaak Beinema die zo staat te schreeuwen?” vroeg Sietse aan zijn broer.

Hielke knikte.

„Piebe,” riep de knul, „je had het kunnen weten, want hun vader is ook zo'n prutser.”

„Wat?!“ riep Sietse woedend. „Als ik jou straks in mijn handen krijg, dan ben je nog niet jarig, jochie!”

„O nee, smidje? Nou, kom maar op, ik...” De laatste woorden slikte Sjaak Beinema snel in, want iemand vertelde hem dat Zwart er aankwam.

„Sietse!” werd er geroepen. Het was Piebe, die gebaarde dat

Sietse zijn mond moest houden. De visser wees naar de werf en riep: „Langzaam, en daar aan bakboord aanleggen.”

HOOFDSTUK 2

Hoewel het nog ochtend was, had Klinkhamer de zaterdag daarna de deur van de smederij al openstaan.

„Goedemorgen, allemaal!” klonk het opeens vrolijk in de deuropening. „Smid, waar zitten die mooie verhuizers van je?”

De telefoon in de smederij ging over. Een moment twijfelde de smid of hij de telefoon zou aannemen, zijn bezoeker zou antwoorden, of gewoon met zijn werk zou doorgaan. Hij besloot door te gaan met werken.

Zonder de bezoeker aan te kijken, antwoordde Klinkhamer: „Stoor me even niet, want ik ben met een lastige klus bezig.” De smid gaf met zijn hamer een paar flinke, bonkende klappen op een gloeiend heet stuk staal.

„Nou, die zoontjes van je hebben gisteren ook een lekkere klus gehad. Als de hele familie het er zo van afbrengt, dan belooft dat niet veel goeds!”

„Gerben, zeur nou niet aan m'n kop. Wat ik ervan gehoord heb, is dat een ongelukkige samenloop van omstandigheden geweest.”

De telefoon was inmiddels weer stil.

„Dat klinkt duur voor wat ik het betere sloopwerk zou noemen!” Gerben Zonderland haalde een dikke sigaar te voorschijn.

De smid, die uit zijn ooghoek zag hoe Gerben zijn sigaar

aanstak, liet zijn hamer even op het aambeeld rusten. Met een verstoorde blik keek hij Gerben aan. „Heb je niks beters te doen dan mij van m'n werk af te houden? Ga je koeien melken of ga een eind met je Lancia rijden.”

„Sorry Klink, ik wist niet dat je het druk had. Maar ik heb vandaag inderdaad niet veel te doen. Kwestie van goed organiseren, hè!”

„O, wou je soms zeggen dat ik dat niét kan?” De smid draaide zich om en liep met een tang met het gloeiende stuk staal in zijn linker- en de hamer in zijn rechterhand dreigend op Gerben af. „Zal ik eens een leuk gaatje in je lijf organiseren? Omhooggevallen boerenknecht!”

Zo haastig dat hij zich half verslikte, blies Gerben de rook uit van de sigaar waar hij net een flinke trek van had genomen.

„Sssorry... uch... Klink...”

„En noem me ook geen Klink meer,” onderbrak de smid hem, terwijl hij dreigend voor Gerben bleef staan. „Ik noem jou toch ook niet Zon of Zonnetje?”

„Nou,” zei Gerben, die zich weer een beetje had hersteld, „Chantel noemt me thuis anders wel het zonnetje in huis!”

„Ga dan thuis voor zonnetje spelen, maar val mij niet lastig.” Met een zucht draaide Klinkhamer zich om en liep weer terug naar het vuur.

„Pa!” Hielke stond op zijn sokken in de deuropening van de zijdeur van de smederij. „De knecht van boer Brandsma was net aan de telefoon en hij vroeg wanneer hij de spullen kan komen halen. Ik heb hem gezegd dat hij zo snel mogelijk

wordt teruggebeld.” Zijn blik ging naar Gerben. „Ha Gerben, niks te doen vandaag?”

„Dat heb ik die lummel ook al gevraagd, maar hij heeft alles goed georganiseerd, zegt-ie.” Van nijd lette de smid niet helemaal goed op en de klap die hij op dat moment gaf, was er half naast. Met een kwaad hoofd stak hij de staaf weer in het vuur en keek Gerben met een onheilspellende blik aan.

„Die klap, Klink... eh... Klinkhamer, die gaf je toch echt zelf, hoor.”

„Hielke,” de smid had duidelijk geen zin om op de opmerking van Gerben in te gaan, „bel Jan Groot even terug en zeg maar tegen hem dat ik hem in de loop van de middag laat weten wanneer alles klaar is.”

„Goed,” zei Hielke, „doe ik.”

Terwijl Hielke uit de smederij wegliep, stapte Sietse met een verveeld gezicht naar binnen. „Hé Gerben, ben jij er ook?”

„Ja, jammer genoeg wel,” reageerde de smid zuur. „Gaan jullie je nu hier met z'n tweeën lopen te vervelen?”

Klinkhamer ging mopperend door met zijn werk.

Gerben wenkte Sietse naar een hoek van de werkplaats. „Zeg, wat is er gisteren nu eigenlijk allemaal gebeurd?”

Sietse vertelde hem hoe ze Piebes woonboot hadden opgehaald, wat er onderweg was gebeurd en hoe ze de ark onder veel belangstelling bij de werf van Gaastra hadden af geleverd. „We konden er echt niets aan doen, Gerben.”

„Nou ja, als het zo gegaan is als je me net hebt verteld...”

„Geloof je me soms niet?” vroeg Sietse verontwaardigd.

„Zeg, wat mankeert jullie Klinkhamertjes vandaag? Wat hebben jullie als ontbijt gehad? Buskruit? Jullie zijn zo lichtgeraakt als ik-weet-niet-wat.”

„Wie is er lichtgeraakt?” wilde Hielke weten. Hij stond in de smederij, met zijn laarzen aan, en riep naar zijn vader: „Jan Groot wacht op je telefoontje, maar hij hoopte wel dat het snel af was. Hij klonk nogal nerveus.”

„Goed, bedankt!” riep de smid terug.

„Jullie. Jullie zijn vanochtend zo geïrriteerd,” ging Gerben in op Hielkes eerste opmerking. „En het enige waarvoor ik kwam, was om een praatje te maken en om jullie te vragen of jullie misschien weten waar Brandsma mee bezig is.”

„Volgens mij heeft hij een nieuwe ligstal gebouwd,” vertelde Hielke. „We zijn er gisteren wel langs gevaren, maar de afstand was te groot om het goed te kunnen zien.”

Met een schuine blik keek Gerben naar Klinkhamer en drukte zijn sigaar uit. De smid was juist bezig een aantal stukken staal op de juiste manier in elkaar te passen. „Maar je vader is toch bezig met iets voor Brandsma? Zou hij niet weten waarvoor het is? Misschien heeft het wel te maken met die nieuwe ligstal.”

Hielke en Sietse haalden hun schouders op.

„Waarom vraag je het hem niet zelf?” stelde Hielke voor. Gerben keek even benauwd.

„Hij vreet je heus niet op, hoor,” spoorde Sietse hem aan.

„Nee, dat zal ook wel niet.” Gerben moest even een aarzeling overwinnen. „Nou, goed dan.” Hij liep langzaam naar de

smid toe. „Zeg, Klinkhamer...”

De smid, die juist een blik op zijn horloge wierp, keek Gerben met een opgetrokken wenkbrauw aan. „Wat moet je?”

Gerben slikte even. „Weet je misschien waar je mee bezig bent?”

„Natuurlijk weet ik dat, halvegare mestkruier! Je denkt toch niet dat ik zomaar wat op dat aambeeld sta te hengsten?”

Klinkhamer keek Gerben kwaad aan, duidelijk niet in de stemming om nog meer onzinnige vragen te beantwoorden.

„Natuurlijk weet je dat, maar dat bedoelde ik eigenlijk ook niet.”

„Wat bedoel je dan?”

„Je bent nu toch bezig met iets voor Brandsma?” Gerben probeerde de smid zo vriendelijk mogelijk aan te kijken.

„Dat klopt,” antwoordde Klinkhamer. Hij legde de onderdelen die hij zojuist in elkaar had gepast op de werkbank, draaide zich om en liep naar de wastafel, die aan de muur van de smederij hing, vlak bij de plek waar Hielke en Sietse stonden.

Hij knipoogde naar zijn zoons. „En, wat zou dat?”

„Nou, zo te zien ben je bezig met een hek, maar weet je ook waarvoor Brandsma dat nodig heeft?”

De smid had de kraan opengedaan en waste zijn handen.

„Geen idee. Ik heb alleen van Jan Groot de opdracht gekregen volgens zijn richtlijnen een stevig stalen hek te maken.”

„Volgens zijn richtlijnen?” was de verbaasde reactie van Gerben. „Man, de spijlen van dat hek zijn zo dik, daar kun je een kudde olifanten mee tegenhouden.”

„Beste Gerben,” de smid had zich inmiddels omgedraaid en stond zijn handen af te drogen, „ik weet haast wel zeker dat Brandsma zijn koeien niet gaat inruilen voor olifanten, maar wat hij dan wel met dat hek moet, weet ik ook niet.”

„Hm, het is dat ik er geen tijd voor heb...”

„Geen tijd?” zei Klinkhamer. „En ik dacht dat je je zo goed georganiseerd had?”

„Dat klopt ook, Klinkie...”

„Gerben...” klonk het weer dreigend uit de mond van de smid.

„Grapje smid, en het is dat je er met de auto zo moeilijk kunt komen.

„Redt je Lancia dat soms niet? Zal ik hem er even naartoe duwen?”

Hielke en Sietse zagen dat hun vader er lol in begon te krijgen Gerben op de kast te jagen.

„Natuurlijk redt mijn nieuwe auto het wel. Alleen... kijk, zo vaak ben ik niet bij Brandsma geweest, en als ik er nu heen zou gaan, zou ik wel een heel nieuwsgierig kalf lijken.”

„En dat ben je natuurlijk niet, hè?” Klinkhamer hing de handdoek weer aan het haakje.

„Komen jullie koffie drinken?” Het was Jeltje Klinkhamer, die in de opening van de zijdeur stond. Vragend keek ze de aanwezigen aan.

Met een theatraal gebaar stak Gerben zijn arm uit. „Ach mevrouw Klinkhamer, uw schoonheid verblijdt mijn dag en uw uitno...”

„Ja Gerben,” onderbrak mevrouw Klinkhamer hem, „met mijn schoonheid en jouw mooie dag zit het wel goed. Ga je nu mee naar binnen een kop koffie drinken, of niet?” Gerben had daar geen moment bedenktijd meer voor nodig. „Graag.”

De smid gaf hem daarop een flinke klap op zijn rug.

„Oef!” was de reactie van Gerben.

„Voor indiaan aan het studeren, Gerben?” zei de smid lachend.

Hielke en Sietse konden zich niet meer bedwingen. Luid lachend bleven ze achter in de smederij, terwijl de volwassenen naar de keuken liepen.

Moeder Klinkhamer schonk de koffie pas in, toen ook Hielke en Sietse binnen zaten. Als eerste kreeg Gerben een kop. „Je was zeker gekomen, omdat je nieuwsgierig was naar wat er met Piebes ark was gebeurd, hè?”

„Dat klopt, mevrouw Klinkhamer. Daar schaam ik me helemaal niet voor. Ziet u, ik had gehoord dat die hele woonboot aan gruzels lag. Hielke en Sietse hebben me al verteld dat dat een beetje overdreven was.”

De jongens knikten.

„Als het goed is, weten ze er in de loop van de dag meer over,” zei Sietse en hij keek zijn broer even aan.

„Ja, en laten we hopen dat zijn woonboot nog gerepareerd kan worden.”

„Ik heb begrepen dat Piebe daar zelf nogal aan twijfelt,” ging zijn vader erop in. „Als de reparatie een vermogen gaat kosten, heb je kans dat hij ervan afziet.” De smid nam een grote slok van zijn koffie. „Als ik in zijn situatie zat, zou ik zo'n ark misschien ook niet laten repareren.”

„Nee,” zei mevrouw Klinkhamer. „Hij heeft hem zelf niet meer nodig, dus waarom zou je dan nog een dure reparatie laten uitvoeren?”

„Zit wat in,” knikte Gerben. Hij stak zijn sigaar weer aan en zoog met een tevreden gezicht de rook naar binnen.

„Het zal voor de man trouwens niet meevallen om te wennen aan een leven zonder vissen en fuiken.” Klinkhamer strekte zijn benen onder de keukentafel, maar kwam in aanvaring met de benen van Hielke, die onderuitgezakt op zijn stoel hing.

„Nee,” haakte Gerben erop in, „en dat brengt me op iets heel belangrijks.” Hij trok weer aan zijn sigaar. „Ik ga misschien ook iets anders doen...”

„Stop je met boeren?” vroeg Hielke, die meteen rechtop ging zitten.

„Zo?” ging Klinkhamer verder. „En daar kom je nu opeens mee? Ga je de boerderij verkopen?”

Van allerlei kanten werden er vragen op Gerben afgevuurd. Bezwerend stak hij zijn hand met de sigaar op en schudde met zijn hoofd. „Jullie hoeven niet bang te zijn dat ik stop met

boeren of de boerderij verkoop, maar ik ben me wel aan het bezinnen op wat ik met al mijn bedrijven moet.”

„Nou, dat klinkt heel gewichtig, Gerben. Zal ik dan eerst nog maar eens de koppen bijvullen?” Mevrouw Klinkhamer stond op en haalde de kan van het koffiezetapparaat.

Terwijl de koppen opnieuw vol werden geschonken, keek Klinkhamer bezorgd op de klok die aan de keukenmuur hing.

„Ik zal het kort houden, Klinkhamer.”

„Goed, want anders krijg ik het hek voor Brandsma niet op tijd af.”

Peinzend en met toegeknepen ogen keek Gerben naar het plafond, en net toen hij wilde beginnen, zei Hielke:

„Opschieten, Gerben, we hebben haast!”

Gerben zat ineens rechtop. „Kijk Hielke, daar gaat het nu precies om: haast.”

Zijn toehoorders keken hem niet-begrijpend aan.

„Het gaat om die haast, die eeuwige haast en al dat geren of gecross...”

„Je gaat zeker je Lancia verkopen voor een ligfiets,” onderbrak Klinkhamer hem met een grijns op zijn gezicht.

„Kijk, mevrouw Klinkhamer, zo gaat het nu al de hele ochtend. Vindt u dat normaal?” Gerben keek haar verontwaardigd aan.

„Veel medelijden heb ik niet met je, Gerben, want jij bent zelf vaak net zo erg. Als ik eraan denk aan hoe jij Zwart er wel eens tussen neemt.

„O, maar die verdient het,” was het laconieke antwoord van Gerben. „Die bonnenschrijver...”

Klinkhamer zwaaide met zijn hand. „Dat verhaal kennen we wel. Ga nu maar door.”

„Goed. Waar was ik ook alweer gebleven?”

„Je had last van haast,” hielp Hielke hem.

„Ja, haast. Kijk, het zit zo. Doordat ik mijn aandacht over drie bedrijven moet verdelen, ben ik de hele week aan het organiseren en moet ik steeds maar in de gaten houden wat iedereen aan het doen is.”

„Maar je kon toch zo goed organiseren?” kon Klinkhamer niet nalaten om op te merken.

„Inderdaad en, al zeg ik het zelf,” vervolgde Gerben, „ik denk dat ik dat helemaal nog niet zo slecht doe, anders had het her en der allang een puinhoop geweest. De meeste tijd besteed ik aan de boerderij, dat zal duidelijk zijn, maar daarnaast moet ik meubels inkopen voor het meubelmagazijn en moet ik ook nog zorgen dat het textielatelier voldoende werk houdt.”

„Voldoet Geeske Volkertsma dan niet? Ik dacht dat dat wel een goeie voor haar werk was,” merkte mevrouw Klinkhamer op.

„O, zeker wel, maar er blijven toch allerlei dingen over, die ze met mij moet bespreken, omdat ik nou eenmaal de eigenaar ben.” Gerben staarde even voor zich uit. „Kijk, voor de dagelijkse dingen hebben die vrouwen me niet nodig, maar de in- en verkoop, toestanden met accountants, belastingen, overheidsinstanties, er zijn zoveel zaken die je er telkens bij

krijgt. En altijd op een moment dat je er nauwelijks tijd voor hebt, of dat je er zoveel tijd aan moet besteden, dat andere dingen blijven liggen.” Gerben zuchtte ervan.

„Helemaal onbekend klinkt het me niet in de oren, Gerben,” zei Klinkhamer.

„Nee, maar jij hebt maar één zaak.”

Moeder Klinkhamer schudde even haar hoofd. „Maar Gerben, het is toch iets wat je zelf hebt gewild?”

„Daar heeft u gelijk in, maar daarom kan het nog wel tegenvallen.”

De familie Klinkhamer keek elkaar eens zwijgend aan.

„Dan heb je een probleem,” verbrak Sietse de stilte. „Je moet kiezen.”

„Ja,” zei mevrouw Klinkhamer. „Wat zegt Chantel ervan?”

„Die zegt ook dat ik moet kiezen, en zij wil graag dat ik wat vaker thuis ben.

„Dat kan ik me wel voorstellen,” onderbrak de smid hem, „zeker als je het zonnetje in huis bent!”

Klinkhamer, Hielke en Sietse barstten in lachen uit.

Mevrouw Klinkhamer keek haar man vragend aan.

„Leg ik je nog wel een keertje uit, Jeltje,” reageerde de smid vrolijk. „Grapje!” riep hij toen tegen Gerben.

„Ja, het zit wel goed/” zei Gerben met een zuur gezicht.

Jeltje Klinkhamer keek op haar horloge.

„Moet je straks weer weg, mam?” vroeg Hielke. „Toch niet naar het hotel om ons uit te zwaaien als we met die Italianen uit varen gaan?”

„Nee, jullie uitzwaaien doe ik niet meer, maar meneer Van Galen, de eigenaar van het hotel, vroeg of ik nog even kon komen om een paar dingen te bespreken.”

„Ziet u nou wel, mevrouw Klinkhamer?” Gerben wees beschuldigend met zijn sigaar naar haar. „U bent als hoofd van de huishouding in het hotel ook al aangestoken door dat virus van werken, werken, werken en haast, haast, haast.”

De smid stond op en knipoogde naar zijn vrouw. „Ja, en voor mij is het ook tijd.”

Mevrouw Klinkhamer stond op. „Goed. We gaan weer wat doen.”

Klinkhamer keek Gerben aan. „Ga jij nog even met mij mee? Ik moet nu een paar dingen doen waar ik wel bij gestoord kan worden.”

„O, dus ik ben gepromoveerd tot stoorzender?” was de verongelijke reactie.

De smid moest lachen. „Kom nou maar mee, dan kunnen we ongestoord even praten.”

HOOFDSTUK 3

„Ga je mee? Het is tijd.” Hielke gaf zijn broer, die op de bank lag, een por. Ze hadden net gegeten en Hielke had de krant zitten lezen, terwijl Sietse naar het plafond lag te staren.

Ze zeiden hun vader gedag en liepen naar het boothuis. Een paar minuten later voeren ze door de vaart. Op de brug waar ze onderdoor moesten om op het meer te komen, zagen ze een aantal jongens staan die naar hen wezen.

„Zouden die soms weten dat..?” vroeg Hielke aan zijn broer.

„Geen idee, maar dat merken we gauw genoeg.”

„Hé, gaan jullie weer iemand verhuizen?!” werd er spottend vanaf de brug geroepen.

Hielke en Sietse herkenden het groepje.

„Dat is die Sjaak Beinema weer,” zei Sietse.

„Het hele dorp weet hoe jullie de ark van ouwe Piebe gesloopt hebben!” Sjaak Beinema hing ver over de brugleuning en grijsde naar Hielke en Sietse. „Zwart zou jullie van het water moeten halen!”

„Je weet toch helemaal niet hoe het is gegaan?” riep Hielke omhoog.

„Hé Klinkhamertjes, ik weet een woonboot te koop. Hij moet alleen nog een beetje worden opgeknapt!”

Er klonk gelach op vanuit het groepje.

Hielke en Sietse verdwenen op dat moment onder de brug.

Kwaad keek Sietse voor zich uit. „Stik toch...”

„Laat ze maar kletsen, Siets.”

Ze kwamen onder de brug vandaan.

Weer klonk er geschreeuw en gelach.

„Nou, als ik die Sjaak tegenkom in het dorp.

„Geef maar gas,” onderbrak Hielke zijn broer, „dan zijn we er vanaf.”

Sietse volgde Hielkes raad op. Even later stuurde hij de Kameleon met een flauwe bocht in de richting van het hotel.

Zijn kwaadheid zakte en hij dacht aan het tochtje van vanmiddag dat hun moeder voor hen had geregeld. „Hoe zouden die Italianen zijn, denk je?”

Hielke haalde zijn schouders op. „Het zijn er vier en mam zei dat het aardige mensen zijn.”

„Dan kunnen we dus van alles verwachten.”

„Kun je je trouwens al weer herinneren hoe die lui heten?”

Hielke keek zijn broer vragend aan.

„Weet ik veel, iets van Pizzapiti,” was het laconieke antwoord.

„Pizzapiti? Wie heet er nou Pizzapiti?”

„Ja, weet ik het. Die namen lijken allemaal op elkaar.” Sietse keek zijn broer met een grijns aan.

Hielke schudde zijn hoofd. „Net alsof je dagelijks een rondvaart maakt met Italianen.”

„Ach man, we vragen het straks gewoon aan de receptie, of aan mam. Die is toch in het hotel?”

Hielke knikte.

„Nou dan.”

Hielke besloot er verder maar niet op door te gaan en keek

naar de lucht. Hij zag dat het weer zich goed hield. Zonder zijn broer aan te kijken, vroeg hij: „Dijkstra weet dat we rond drieën bij 'm langs komen?”

„Ja, ma heeft dat geregeld. Ik geloof dat Kees er ook bij zal zijn. Om te helpen, voor het geval dat.”

Sietse schudde zijn hoofd. „Dijkstra en zijn vrouw kunnen zelf toch wel voor vier mensen zorgen? Dijkstra hoeft ze alleen maar de molen te laten zien en wat te drinken aan te bieden.”

„Ach, je weet hoe die is. Alles moet super geregeld zijn.”

Zwijgend keken de twee broers over het meer. Hoewel het mooi weer was, voeren er weinig boten rond. Er lagen er ook een paar op de aangelegde ligplaatsen langs de oevers van het meer en de eilanden van de Doolhof. Bij twee boten zaten de opvarenden op tuinstoelen in het gras. Aan de horizon over stuurboord zagen Hielke en Sietse de omtrekken van het dak van het hotel, aan bakboord de eilanden van de Doolhof.

„Heb je het trouwens gelezen over die speedkruisers?” vroeg Hielke opeens.

„Nee. Wat is daarmee?”

„Er schijnen figuren te zijn, die staartstukken van dure kruisers stelen.”

„Staartstukken?” vroeg Sietse verbaasd. „Wat moet iemand nou met de aandrijving van een speedkruiser? Een schroef, een tandwielkast en een stuk aandrijfas?”

„Zo gek is dat nu ook weer niet,” antwoordde Hielke. „Zo'n aandrijving is een hoop geld waard, omdat zo'n ding technisch

nogal ingewikkeld is.”

„Oké, maar hoe schroef je zoiets onder een boot vandaan?”

„Geen idee,” zei Hielke. „Dat stond er niet bij.”

„Nou, ik vind het maar een raar verhaal. Je moet toch al net zo'n boot hebben om zo'n gestolen staartstuk weer te kunnen gebruiken?”

„Klopt,” antwoordde Hielke, „maar meer weet ik er ook niet van, want in de krant stond dat het onderzoek nog niet was afgerond.”

„Ik ben benieuwd wat daar uitkomt.”

Ze naderden het haventje dat bij het hotel hoorde.

„Kijk,” zei Sietse, „daar ligt zo'n speedkruiser.”

Nieuwsgierig keek Hielke naar de achterkant van de boot.

„Zijn staartstuk zit er tenminste nog aan.”

Zijn broer knikte. „Het is anders wel een duur bootje, hè? Ik denk vier a vijf slaappleatsen, eigen douche, keukentje, niet verkeerd.”

„Nee, maar je mag er op ons meer toch niet hard mee varen. Dat gaat alleen maar op het IJsselmeer, of op zee. Wat zou die hier doen?”

„Moet je mij niet vragen.” Sietse stuurde de Kameleon naast een drijvende vlonder.

Hielke stapte uit en bond de Kameleon vast.

Over het terras liepen ze naar de hotelingang, die aan de kant van het meer lag. Binnen moesten ze een korte gang door om bij de ontvangstbalie te komen. De receptioniste was een meisje van een jaar of achttien.

„Is dat niet het buurmeisje van Louw?“ fluisterde Sietse tegen zijn broer.

„Volgens mij wel.“

„Ziet er niet verkeerd uit.“

„Weet je hoe ze heet?“

„Ik dacht Sandra. Hé, eh...“ Snel wierp Hielke een blik op het naambordje dat op de balie stond. „... Stella.“ Hielke haalde zijn schouders op, terwijl zijn broer hem met een grijns aankeek.

„Hallo,“ begroette Stella de jongens. Ze had hen al herkend en wist waarvoor ze kwamen. „Jullie gasten wachten in de lounge, of willen jullie eerst nog je moeder spreken?“

„Mijn moeder?“ zei Sietse op een toon van: doe niet zo kinderachtig. „Voor zo'n simpel rondvaartje hebben we mijn moeder niet nodig, hè Hielke?“

„Nee, laten we ze meteen maar ophalen.“ Hielke wilde doorlopen, maar bedacht zich. „Zeg, Stella...“

„Ja...“

„Weet jij toevallig ook hoe de mensen heten, die we moeten ophalen?“

„Heeft je moeder dat niet tegen jullie gezegd?“

„Jawel, tegen Sietse, maar die kan zich de naam niet meer herinneren.“

Sietse leunde met een elleboog op de balie. „Volgens mij was het iets van Pizzapiti.“

„Pizzapiti?“ Stella barstte in lachen uit. „Nee, die mensen heten Pesenti.“

„Pesenti?“ Hielke keek zijn broer meewarig aan. „Man, dat lijkt toch helemaal niet op Pizzapiti?“

„Ach, weet ik 't...“

„Dat blijkt wel“ merkte Hielke op. „Nou, dan is het maar goed dat we het nog even hebben nagevraagd.“

Grijnzend keek Sietse Stella aan. „Zo'n foutje moet kunnen!“

„Je bent een mooie, Sietse,“ zei Stella lachend.

„Och...“

„Zeg Stella,“ ging Hielke verder, „mijn moeder zei dat die Italianen Engels spreken. Dat klopt toch wel, hè?“

„Ja hoor. Die meneer spreekt vrij goed Engels, al is hij soms wat moeilijk te verstaan. Die mevrouw kent amper drie woorden, maar hun dochters hebben er helemaal geen problemen mee.“

„Dochters?“ klonk het uit twee monden tegelijk.

„Ja, leuke meiden..“

Hielke en Sietse keken elkaar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

„Als dat maar goed gaat.“ Sietse schudde even zijn hoofd.

„Ach, zo'n vaart zal dat toch niet lopen?“ Stella keek het tweetal lachend aan.

„We zullen zien.“

Met een geamuseerd gezicht zag Stella hoe de jongens naar de lounge liepen.

In een van de zithoeken bevond zich een groepje gasten: twee volwassenen en twee meisjes van ongeveer vijftien jaar. De meisjes hadden lange donkere haren, bij elkaar gebonden in

een paardenstaart. Ze zaten in tijdschriften te bladeren, net als de vrouw die erbij zat.

Een duidelijke familiegelekenis tussen de vrouw en de meisjes was er in eerste instantie niet te zien. Vlak bij de drie vrouwen stond een grote, stevige man met een donker uiterlijk, die de vitrines bekeek die in de lounge stonden. De broers stonden elkaar even besluiteloos aan te kijken wie hen als eerste zou aanspreken.

„Ik doe het wel,” zei Sietse. Een beetje blufferig liep hij naar de man toe, die bij de kast met Nederlandse souvenirs stond, terwijl Hielke aarzelend op de vrouw en de twee meisjes afliep.

„Hello, mister Pisinti,” groette Sietse de man.

„Yes?” De man keek Sietse even verrast aan. „Ah, you came for us?”

„Yes. I am Sietse and this is Hielke.” Sietse wees naar zijn broer, die bij de meisjes stond. „We will bring you over the lake to the windmill.”

„You?” Meneer Pesenti was heel verbaasd. „I thought that... well, why not... Do you have a boat?”

„Of course we have a boat.” Wat dacht die Italiaan wel? Sietse bedacht dat het maar goed was dat hij na het eten even had liggen nadenken over wat hij moest zeggen. Hij stond nu tenminste niet met zijn mond vol tanden. „We will vaar you around the lake and we will bring you to mister Dijkstra of the windmill, you know?”

„Yes, I know. One moment, please, I will ask my wife.”

Meneer Pesenti liep naar de bank waar zijn vrouw zat en boog zich naar haar over. „Cara...”

Uit het voor Sietse onbegrijpelijke gesprek dat volgde, kon hij wel opmaken dat mevrouw Pesenti niet van plan was met twee van die jongens mee te gaan. Algauw mengden ook de twee dochters zich in het gesprek, waarna mevrouw Pesenti zich uiteindelijk toch gewonnen gaf.

Opgelucht kwam meneer Pesenti naar Sietse toe. „Okay, we go with you.”

„Shall we go then?” vroeg Sietse hem.

„Yes,” antwoordde meneer Pesenti, „but we go back to our rooms for a moment.”

Met opgetrokken wenkbrauwen zei Sietse: „Okay, we wait for you by the reception.”

„Okay,” was het antwoord.

Nadat de familie was vertrokken, wenkte Sietse zijn broer.

„Nou, mam weet wel waar ze ons mee opscheept, zeg.”

„Ja, je zult maar met haar in één bootje zitten...”

„Hè, waar heb jij het nu over?” Sietse keek zijn broer onderzoekend aan. Hij wapperde met zijn ene hand voor Hielkes gezicht. „Joehoe, wakker worden!”

„Eh... ja, wat zei je?”

„Dat er kanaries uit je oren vliegen. Kom maar mee.”

Hoewel Hielke niet echt begreep wat zijn broer bedoelde, veegde hij voor de zekerheid met zijn hand even langs zijn oor.

Sietse trok Hielke mee naar de receptie.

Ze stonden er een paar minuten te wachten, toen een van de meisjes naar hen toe kwam. „Hello, my name is Maria.” Ze was de jongste van de twee en ze had onder haar regenkleding een dikke trui aan. Op haar hoofd zat een stel oorwarmers. Sietse staarde naar de oorwarmers en kon maar net zijn lachen houden. „O yes! Well, my name is Sietse.” „Sitse.” Ze sprak het uit als 'Sietsche'. „What a nice name.” Ze keek naar Hielke. „And your name was Ielke?” Als Italiaanse had ze moeite met de 'h'.

„Yes.”

Inmiddels was ook de zus van Maria gearriveerd. Zij bleek Sabrina te heten en ze was van dezelfde leeftijd als Hielke en Sietse. Tot hun verbazing was ze net zo dik ingepakt als haar zus.

Met z'n vieren stonden ze zwijgend te wachten op de twee volwassenen.

Ineens verscheen de vader van de meisjes. Hij had een ski-jack aan en droeg over zijn schouder iets dat leek op een skidraagtas.

Nog voordat de man bij hen was komen staan, draaide Sietse zich om en trok zijn broer met zich mee. „Zeg, wat denken die lui wel? Ze verwachten toch niet dat ze hier kunnen gaan skiën?”

„Ik zou het niet weten,” antwoordde Hielke.

Met een zucht draaide Sietse zich naar zijn toekomstige passagier. „Ready, mister Pisenti?” vroeg hij. Tegelijkertijd zag hij dat Stella vrij was en zonder op antwoord te wachten, boog

hij zich over de balie. Hij gebaarde dat ze dichterbij moest komen. „Zeg, weet je wel zeker dat dit de mensen zijn met wie mijn moeder

die afspraak heeft gemaakt?” fluisterde hij.

„Jazeker, dat is de familie Pesenti,” antwoordde Stella op gedempte toon. „Vind je ze niet aardig?”

„Dat zullen we wel zien, maar ze denken toch niet dat er hier nog sneeuw ligt of zo?”

„Lijkt me van niet, maar voor hen is Nederland natuurlijk wel een stuk kouder.” Stella richtte zich weer op, omdat iemand haar wilde spreken.

„Kan wel zijn, maar dan neem je je ski's toch niet mee? Het is augustus!”

Stella haalde haar schouders op en wendde zich tot de vrouw die even verderop voor de balie stond.

Ook Sietse haalde zijn schouders op. Met een schuin oog keek hij naar zijn broer, die wat schaapachtig naar Sabrina stond te grijnzen. Wat gebeurt hier? flitste het door zijn hoofd. Hij trok aan Hielkes mouw. „Hé, wakker blijven, joh.”

„Wat zeg je?” reageerde Hielke afwezig.

„We moeten zo met die mensen weg, weet je nog wel?” Sietse schudde aan Hielkes arm.

„Eh, natuurlijk. Waarom sta je zo aan me te trekken?” Met een verveeld gebaar duwde Hielke de arm van zijn broer weg. Op dat moment kwam mevrouw Pesenti naar de receptie lopen. Ook zij had een ski-jack aan en oorwarmers op haar hoofd. Met een uitdrukking op haar gezicht waaruit duidelijk

bleek dat ze weinig zin had om weg te gaan, legde ze de kamersleutel op de balie.

Sabrina herinnerde zich kennelijk dat ze dat ook nog niet had gedaan en haalde de sleutel van de kamer van haar zus en haarzelf uit haar jaszak. Ze legde hem op de balie naast de sleutel van haar moeder en zei tegen Hielke en Sietse: „Shall we go?”

„Yes,” klonk het.

Nadat ze het havenkje van het hotel hadden verlaten, voeren ze in de richting van de Woudaap. Over stuurboord lagen de eilandjes van de Doolhof.

Sietse moest toegeven dat het met de Italianen tot nu toe nog wel meeviel. Hij kon merken dat vooral de meiden waarschijnlijk al vaker gevaren hadden. „Hielke, we moesten rond drie uur bij de Woudaap zijn, hè?”

„Ja,” was het korte antwoord. Hielke was druk in gesprek met de twee meisjes.

Sietse moest zijn broer nageven dat Sabrina inderdaad een leuke meid was. Het knaagde toch een beetje aan hem dat hij achter het stuur zat en geen gelegenheid had om zich met de meisjes te bemoeien. Sietse kreeg echter ook de indruk, of misschien verbeelde hij zich dat wel, dat mevrouw Pesenti het geklets van die drie niet zo erg zag zitten. Tijd om er verder over na te denken kreeg hij niet, omdat meneer Pesenti hem riep.

„Sietsche, let's go there.”

„There?” riep Sietse terug. „To the Doolhof?”

„Yes, to those islands.”

„But the windmill is there!” antwoordde Sietse. Hij wees naar de horizon, waar de bovenkant van de molen te zien was.

„Yes, but we'll go there later.”

„What are we going to do in the Doolhof?” wilde Sietse weten.

„You'll see,” was het antwoord.

Een ogenblik twijfelde Sietse wat hij zou doen. Als ze naar de Doolhof zouden gaan, was de kans groot dat ze niet op tijd waren voor hun afspraak bij de Woudaap. Maar of dat nou zo'n ramp was? Tenslotte waren de Pesenti's hun gasten, en een kleine omweg kon toch geen kwaad?

Sietse besloot de Kameleon in de richting van de Doolhof te sturen. Terwijl ze daar naartoe voeren, viel het hem weer op dat meneer Pesenti, die op de rand van het gangboord was gaan zitten, met een enthousiast gezicht naar alle vogels om hen heen keek. Dat deed hij al sinds ze bij het hotel waren vertrokken. Van tijd tot tijd ook raakte hij de draagtas aan, die hij tussen zijn benen had gezet, alsof er iets bijzonders in zat. Sietse wist intussen bijna zeker dat er in de tas géén ski's zaten.

„Go there, Sietsche,” riep meneer Pesenti.

„Where?”

„To that island.” Meneer Pesenti wees naar een vrij groot eiland, dat voor driekwart uit gras bestond. Op de rest van het eiland groeiden brandnetels, een paar grote elzen, en vooral elzen die nooit verder waren gekomen dan een flinke struik.

Met een rustig gangetje stuurde Sietse naar het aangewezen eiland. Hij kon zich niet herinneren dat zijn broer en hij ooit op dit eiland geweest waren. Hij zag dat er op de uiteinden van het ovale eiland een paar fuiken waren uitgezet en dat er geen aanlegplaatsen waren. „We go on the island?” vroeg hij aan meneer Pesenti.

„Yes, and we look around.”

„For how long?” wilde Sietse weten, terwijl hij op zijn horloge wees.

„O, we'll see,” was het laconieke antwoord.

Nou, dat moet dan maar, dacht Sietse. „Hielke!” riep hij. „We gaan daar...” Sietse wees een plek aan waar de wal maar iets boven het water uitstak, „... aanleggen.”

„Hè?” was Hielkes verbaasde reactie. „We zouden toch naar de Woudaap gaan?”

„Ja, doen we ook,” antwoordde Sietse, „maar meneer wil graag even op het eiland rondkijken.”

„O nou, als het niet te lang duurt...”

„Dat heb ik hem ook al gezegd, maar nu wakker worden, want we gaan aanleggen.”

Hielke lachte even naar Sabrina en Maria, pakte de landvast en sprong op het gras, op het moment dat de Kameleon met een schurend geluid op de walkant schoof. Terwijl hij stevig aan het touw trok, merkte hij dat hij de stalen pin had vergeten mee te nemen om de Kameleon mee vast te leggen. Tot zijn verrassing reikte Sabrina hem die aan. Snel stampte Hielke de pin in het gras en knoopte het touw eraan vast.

Ze hadden aangelegd op een van de puntige uiteinden van het eiland, een meter of twintig bij de fuiken vandaan. Hielke en Sietse wilden de meisjes helpen met uitstappen, maar die sprongen al uit zichzelf van boord. Meneer Pesenti hielp zijn vrouw uit de boot, hoewel ze het gras met veel wantrouwen bekeek. De familie overlegde daarop kort in het Italiaans, waarna de meisjes hun regenkleding uittrokken en die met hun oorwarmers in de Kameleon legden.

„Shall we go for a walk?” vroeg Maria, terwijl ze Hielke en Sietse aankeek.

Hielke ging meteen naast Sabrina staan.

Sietse zag dat Sabrina dat heel vanzelfsprekend vond. Er zat voor hem niets anders op dan met Maria mee te lopen, hoewel hij liever bij de Kameleon was gebleven.

Maria bleek mee te vallen. Sietse en zij praatten over hoe mooi het op het meer was, maar vooral over popgroepen die ze kenden en over wat ze op school deden.

Toen Hielke en Sabrina een stukje verderop stilstonden bij een grote rietpol waarin een stel rietsigaren groeiden, wierp Sietse een blik op meneer en mevrouw Pesenti, die een paar meter bij de Kameleon vandaan met elkaar stonden te praten. Opnieuw zag hij dat meneer Pesenti enthousiast naar de vogels wees.

Maria zag waar hij naar keek. „My father likes birds.”

Sietse knikte. „I see that.”

„Do you know how he likes them?” Het viel Sietse op dat Maria hem zonder een spoor van verlegenheid aankeek.

„No,” antwoordde hij. Hoe kon hij nou weten op welke manier haar vader van vogels hield? Misschien was de man wel bioloog.

Haar donkere ogen keken hem vrolijk aan. „You'll see!” Ze draaide zich om en liep achter Hielke en Sabrina aan, die weer waren doorgelopen.

Sietse bleef in verwarring achter. Hij zag dat meneer Pesenti naar de Kameleon liep. Hij zuchtte, schonk verder geen aandacht meer aan de Italiaan en ging achter Maria aan.

Sabrina en Hielke waren inmiddels zover doorgelopen, dat ze op de andere punt van het eiland waren aangekomen. Op dit uiteinde stond een bosje elzen. Nadat Maria en Sietse zich bij hen gevoegd hadden, namen ze, duidelijk onder de indruk, het panorama in zich op.

In de verte was Jonkersveen te zien, terwijl dichterbij de boot van de waterpolitie in de richting van Lenten voer. Hielke wees Sabrina op een groep ganzen die op een ander eiland zat en probeerde haar uit te leggen dat het beschermde vogels waren.

„Hielke!” riep Sietse plotseling. „Hij heeft een geweer!” „Wie? Wat bedoel je?” Niet-begrijpend keek Hielke in de richting die Sietse aanwees.

„Dinges heeft een geweer en volgens mij gaat hij op vogels schieten!”

Op de andere punt van het eiland stond meneer Pesenti inderdaad met een dubbelloops jachtgeweer. Hij hield het vuurwapen schuin omhoog en richtte op een stel

overvliegende eenden.

„Dus dat zat er in die draagtas!” riep Hielke uit. Geschrokken keek hij naar Sabrina. „Stop your father. He may not shoot birds. They are... Shit, Sietse!” riep hij naar zijn broer. „Hoe zeg je beschermd in het Engels?”

„Ja, weet ik veel. Dat interesseert me nu ook niet. We moeten hem stoppen!” Sietse zette zijn handen aan zijn mond. „Stop! Don't shoot!” schreeuwde hij.

Het was echter al te laat. „Bwamm!” klonk het over het eiland. Met wat gekwetter en rondfladderende veren stortte er een eend naar beneden, in het water, even voorbij de fuiken.

„Bravo!” riepen Maria en Sabrina opgetogen. Ze staken allebei een arm omhoog.

Terwijl Sietse naar de schutter sprintte, keek Hielke Maria en Sabrina verbaasd aan. „You like this?”

„Yes, this is what my father likes to do,” antwoordde Sabrina.

„He likes to hunt. Don't you think it was a good shot?”

„Yes... eh... no, but he shot a bird!” Hielke keek de meisjes verbijsterd aan.

„O,” merkte Sabrina op, „but there are so many ducks here. My dad shoots for fun, and he only shot one duck.”

„Ja, maar dat is er een te veel!” riep Hielke verontwaardigd uit. Ineens schoot hem het woord dat hij al de hele tijd zocht, te binnen. „These birds are protected!”

Nu was het de beurt aan Sabrina om verbaasd te kijken. „Are these ducks protected?”

„Yes!” Driftig knikte Hielke met zijn hoofd.

„But why?” vroeg Sabrina. „There are so many ducks here.”
„Yes,” zei Hielke.

„But if there are so many ducks, why do you protect them?”
Maria begreep het net zomin als haar zus.

„I don't know, but it is the wet, eh... eh... the law.”

„The law?” Maria en Sabrina moesten lachen. „In Italy nobody cares about the law!”

„Het kan me niet schelen dat ze zich in Italië niets aantrekken van de wet!” riep Hielke. „We are in Holland, not in Italy!”

Nu waren het de meisjes die elkaar verbaasd aankeken. Waar maakte Hielke zich zo druk om?

Intussen was Sietse naar meneer Pesenti gerend. Bijna was hij tegen de man aan gebotst, maar hij kon nog net op tijd remmen.

Verrast keek meneer Pesenti naar Sietse. „Yes, Sietsche? Nice shot, hey?!”

Nog hijgend trok Sietse hem aan zijn mouw. „You may not shoot here! You may not shoot ducks.”

„What? But there are so many ducks here!”

„Kan wel zijn, maar het is verboden. Het is verboden!” riep Sietse hard tegen meneer Pesenti.

De Italiaan begreep niet wat er tegen hem werd geschreeuwd. Hij keek naar zijn vrouw, die met een verveeld gezicht op een boomstronk zat. „Cosa...”

Mevrouw Pesenti haalde haar schouders op.

„You shoot, and the police will come,” legde Sietse hem dringend uit.

„The police?” zei meneer Pesenti. „No...” Hij zei het in het Italiaans. „No police. I only want to shoot some ducks.” Geruststellend legde hij zijn hand op de schouder van Sietse. „Don't worry. You go and I'll shoot another duck.” „No, you...”

Wat Sietse verder zei, werd overstemd door de hoorn van de politieboot, die een aantal keren achter elkaar loeide.

Via de megafoon werd geroepen: „Stop onmiddellijk met schieten! Stop nu met schieten en leg uw geweer neer.

Iedereen gaat tien meter bij het geweer vandaan staan!”

Meneer Pesenti keek verbaasd naar de politieboot. Met open mond, zich van geen kwaad bewust, het geweer in zijn hand, zag hij hoe de politieboot met zijn boeg bij de oever afmeerde. Hij zei iets in het Italiaans, waar mevrouw Pesenti, die inmiddels was opgestaan, iets op terugzei.

Sietse begreep er niets van, maar hij zag dat meneer Pesenti zijn geweer niet weglegde. Terwijl een van de agenten aan land sprong, kwamen Maria, Sabrina en Hielke aanrennen.

De nog jonge agent liep voorzichtig op meneer Pesenti af.

„Leg dat geweer neer!” zei hij zo dwingend mogelijk.

Herhaaldelijk wees hij met zijn wijsvinger van het geweer naar de grond. „Leg dat geweer neer!” herhaalde de agent.

Meneer Pesenti dacht er echter niet over zijn geweer af te geven. „No. È mio!” riep hij uit, terwijl hij met zijn linkerhand naar zijn borst wees.

„Niks mee te maken!” riep de agent. „Neerleggen!” Met zijn uitgestoken arm kon hij bijna het geweer van de jager

aanraken.

„No!” riep meneer Pesenti weer.

De agent greep het geweer, maar meneer Pesenti was niet van plan het zomaar af te staan.

„Jan!” werd er door de tweede, oudere agent, die inmiddels ook op het eiland stond, geroepen. „Rustig blijven en dit tactvol oplossen, hè?”

„Doe ik ook!” riep de met Jan aangesproken agent schuin over zijn schouder terug. Met een doordringende blik keek hij meneer Pesenti weer aan. „Geef hier dat geweer!” Terwijl hij dat zei, trok hij aan het geweer.

Dat was voor meneer Pesenti het sein om zich te verzetten.

Beide mannen trokken aan het geweer en er werd over en weer geschreeuwd, in het Italiaans en in het Nederlands. De anderen durfden niet in te grijpen, omdat niemand wist of het geweer nog geladen was.

„Bwamm!” klonk het voor een tweede keer over het eiland, meteen gevolgd door een geschreeuw uit meerdere monden tegelijk.

HOOFDSTUK 4

Meneer Pesenti keek verbaasd om zich heen, maar zag ineens dat de agent voor hem gewond op de grond lag. „Oddio!” Geschrokken deed hij een stap naar achteren. „Enrico!” riep mevrouw Pesenti.

Hielke en Sietse hadden machteloos naar de vechtpartij staan kijken, maar nu keken ze sprakeloos toe hoe meneer Pesenti bijna bedolven werd door zijn vrouw en zijn dochters, toen bleek dat hij niets mankeerde. De twee broers zagen dat ze hen voorlopig beter met rust konden laten en liepen naar de jonge agent, die gewond op het gras lag.

De oudere agent zat al geknield bij zijn collega. „Jan, Jan! Ben je geraakt?”

Er klonk gekerm en gekreun. „M'n arm! O, m'n arm...”

Voorzichtig bekeek de oudere agent zijn collega, en hij zag al meteen dat de rechtermouw van zijn jasje rafelig was en zwartgeblakerd. Op een paar plekken was de stof donkerder gekleurd. „Jan,” sprak hij zijn collega toe, „is het goed als ik je jasje uitdoe? Dan kan ik kijken hoe ernstig het is.”

„Gerard, hij zit er toch nog wel aan, hè?” Met een van pijn vertrokken gezicht keek Jan zijn collega aan. „Ik voel namelijk niks.”

„Uw arm zit er nog aan, hoor,” zei Hielke.

„O, dank je.” Zuchtend en kreunend probeerde de agent een minder pijnlijke houding te vinden. „Alle mensen, ik schrok

me rot. M'n oren suizen nog.”

„Dat zal wel,” zei agent Gerard. „Kan ik je jasje even uitdoen?”

„Doe maar.”

Behoedzaam werd agent Jan rechtop gezet. Nadat agent Gerard hem voorzichtig uit zijn jasje had geholpen, zagen ze dat er van even boven de elleboog tot aan de schouder een donkerrode, brede streep over de huid liep. In de brede streep, die dwars over de mouw van zijn overhemd liep, waren een tweetal diepere sporen te zien. Daar lag de huid open en bloedde het.

„Je hebt geluk gehad, Jan,” zei agent Gerard. „Volgens mij heb je alleen een huidwond.”

„Gelukkig,” zei agent Jan met een zucht van opluchting.

„Wil jij even bij hem blijven?” vroeg agent Gerard aan Sietse.

„Natuurlijk.” Sietse ging op zijn knieën naast de gewonde agent zitten.

Agent Gerard was intussen gaan staan en keek met een kwaad gezicht naar meneer Pesenti. „Sinds wanneer denkt u dat u hier op vogels mag schieten? En kijk eens naar mijn collega? Dit had veel erger kunnen aflopen!”

Meneer Pesenti keek schuldbewust beurtelings van de kwade agent naar de gewonde. „Yes, but I...”

Hielke onderbrak hem en legde in het kort aan agent Gerard uit waarom ze hier op het eiland waren en dat meneer Pesenti geen Nederlands verstond.

In het Engels legde de agent Pesenti uit dat hij een verklaring

moest afleggen, en dat hij zijn geweer onmiddellijk moest inleveren.

Terwijl meneer Pesenti even met zijn vrouw sprak, had agent Gerard zijn hand uitgestoken om het geweer aan te nemen. Met een zucht gaf meneer Pesenti het wapen af. De agent liep daarop naar de politieboot.

Agent Gerard had zich nog niet omgedraaid of de vier Pesenti's begonnen druk met elkaar in het Italiaans te praten.

Hielke haalde zijn schouders op en ging ook maar op zijn knieën bij agent Jan zitten. „Gaaf het? Niet te veel pijn?”

„Pijn heb je natuurlijk altijd te veel, knul,” was het zure antwoord, „maar het gaat.”

„Sorry,” zei Hielke.

„Geeft niet, ik overleef het wel.”

Agent Gerard kwam weer terug met een verbandtrommel.

Snel maakte hij de arm van zijn collega met een desinfecterend middel schoon en deed er een noodverband omheen. „Zo, ik zal je meteen naar het ziekenhuis brengen, dan kunnen ze het daar netjes behandelen.”

Agent Jan knikte en maakte aanstalten om te gaan staan.

„Rustig aan,” zei zijn collega. „We helpen je wel even.”

Ondersteund door Sietse liep de gewonde langzaam naar de politieboot.

Nadat agent Jan daar zo comfortabel mogelijk was geïnstalleerd, kwam agent Gerard nog even terug. Hij liep naar Hielke toe. Terwijl hij met zijn duim over zijn schouder wees, vroeg hij: „De Kameleon is jullie boot?”

„Ja,” antwoordde Hielke.

„Zijn jullie dan van smid Klinkhamer?”

„Ja.”

„En van de tweeling ben jij

„Hielke, agent.”

„Goed,” zei agent Gerard. Hij wendde zich tot meneer Pesenti om zijn persoonlijke gegevens op te nemen en verzocht hem vervolgens die avond om acht uur naar het politiebureau van Middenveen te komen. Hielke en Sietse moesten ook mee als getuigen.

Agent Gerard noteerde alles, groette iedereen en liep terug naar de politieboot.

Zwijgend keken de anderen toe hoe de agent in de boot klom en de motor startte. Ze hoorden hoe de motor even flink ronkte om de boot los te maken van de oever, waarna die een draai achteruit maakte. De boot voer echter maar een heel klein stukje weg, tot even voorbij de fuiken.

Hielke en Sietse keken elkaar met een vragende blik aan.

Ineens zagen ze hoe agent Gerard met een schepnet naar de rand van de boot liep. Hij hing even buitenboord en viste met het schepnet in het water. Plotseling begrepen de jongens dat de agent de neergeschoten eend zocht.

„Bewijsmateriaal,” zei Sietse kort.

Hielke knikte en wendde zich tot de familie Pesenti. „Shall we go again?”

„Yes,” antwoordden Sabrina en Maria. De twee meisjes overlegden even met hun ouders, waarna de Italianen naar de

Kameleon liepen.

Snel ging Sietse hen voor, stapte in en nam plaats achter het stuur.

Nadat de familie ook was ingestapt, duwde Hielke de Kameleon los, één been binnenboord, één been buitenboord.

Sietse had intussen de motor gestart en liet de Kameleon een stuk achteruit varen. Hij schakelde in z'n vooruit en voer met een boeg langzaam om de fuiken heen.

Hielke, die voorin zat, keek er even naar. „Zouden die van Piebe zijn?” riep hij naar Sietse.

Zijn broer haalde zijn schouders op. „Geen idee, maar we zullen het hem eens vragen.” Sietse wierp een blik op zijn horloge. „We mogen trouwens wel ópschieten. Het is al drie uur geweest.”

„Geef dan maar gas, anders wordt het veel te laat.”

Meteen gaf Sietse gas bij, waardoor de motor begon te brullen en de boeg van de Kameleon uit het water kwam.

Mevrouw Pesenti zag dit allemaal met een zeer bedenkelijk gezicht aan en probeerde er met haar man over te praten. Meneer Pesenti luisterde alleen niet erg, hij was met zijn gedachten ver weg.

Sabrina en Maria vonden het prachtig zoals de Kameleon over het water scheerde en een grote hekgolf maakte. „We can do skiing with your boat!” riep Maria. Ze stak haar armen naar voren en deed alsof ze met haar handen een stok vasthield.

„Yes, we have done that before,” ging Hielke erop in.

„Waterskiing. You want to do that?”

„Zouden we dat wel doen?” riep Sietse naar zijn broer.

„Wat kan dat nou voor kwaad?” was de reactie van Hielke.

„Als die meiden dat graag willen.

„Ja, maar willen wij het wel?”

„Natuurlijk,” was het antwoord van Hielke. Hij lachte naar de meisjes. „When shall we ski?”

„Hielke,” riep Sietse er tussendoor. „Dan wel zonder die vader en moeder, hè?”

„Ja-aa,” zei Hielke en hij gebaarde dat Sietse zijn mond moest houden.

Ze naderden de Woudaap.

Meneer Pesenti richtte zich op en keek naar de molen. „Is that...?” riep hij naar Hielke.

„Yes, that is de Woudaap.”

„The what?” vroeg Sabrina.

Hielke probeerde het haar duidelijk voor te zeggen en na een paar keer proberen lukte het haar redelijk de naam na te zeggen.

Met een sierlijke boog en met nog aardig wat snelheid stuurde Sietse de Kameleon op het steigertje af, dat voor de Woudaap lag. Hij trok zich niets aan van de benauwd kijkende mevrouw Pesenti en nam pas op het laatste moment gas terug.

Meteen zakte de Kameleon weer in het water.

Sabrina en Maria keken Sietse bewonderend aan.

Staand en heel cool met één hand op het stuur, meerde Sietse aan.

Mevrouw Pesenti was de eerste van de familie die opstond. Ze wilde duidelijk heel snel van boord. Meneer Pesenti stak haar zijn hand toe.

Op het moment dat mevrouw op de steiger stapte, drukte Sietse twee keer op de claxon om Dijkstra te waarschuwen dat ze waren angekommen.

Mevrouw Pesenti schrok en verloor bijna haar evenwicht omdat de Kameleon ook nog wat nadeinde op de golven. Sietse grijnsde naar zijn broer, maar die vond het duidelijk niet zo geslaagd.

Terwijl meneer Pesenti met een geërgerde blik naar Sietse keek en wachtte totdat Sabrina en Maria waren uitgestapt, kwamen Kees en zijn vader al aanlopen.

Dijkstra begroette zijn gasten heel vriendelijk. Het was voor hem de eerste keer sinds lange tijd dat hij weer buitenlands bezoek kreeg.

De jongens vonden het overdreven zoals hij zich voorstelde, maar ze zagen dat de Italianen het waardeerden.

Algauw liep de molenaar met zijn gasten naar de Woudaap. „Nou Kees, wat wij toch weer hebben meegemaakt...” merkte Hielke op.

„Wat dan?” vroeg Kees nieuwsgierig.

Ze gingen op het steigertje zitten, waarna Hielke en Sietse hun vriend vertelden wat er was gebeurd.

Met verbazing hoorde Kees het verhaal aan. „Zomaar eenden

neerschieten, het is toch niet te geloven, hè?”

„Nee, maar zij vonden het gek dat wij ons zo druk maakten om een paar eenden,” zei Hielke.

„Die meiden ook?” vroeg Kees ongelovig.

„Ja, die hadden er helemaal geen problemen mee,” antwoordde Sietse. „Het zijn niet van die piepers.”

„Lelijk zijn ze anders ook niet,” vervolgde Kees.

„Nee!” reageerden Hielke en Sietse tegelijk, terwijl ze elkaar grijnzend aankeken.

„O, zit het zo,” merkte Kees met een veelbetekenende blik op.

„Nee, dat zit helemaal niet zó,” zei Sietse een beetje snauwerig. „Het zijn gewoon twee leuke meiden.”

„Sorry hoor, ik wist niet dat je kwaad werd.” Kees keek Sietse spottend aan en wendde zich toen tot Hielke. „Jullie brengen ze straks ook weer terug naar het hotel?”

„Als het goed is wel,” antwoordde Hielke.

Met z'n drieën liepen ze naar de Woudaap. Binnen hoorden ze dat Dijkstra met zijn bezoekers boven in de molen was. De jongens dronken wat, gingen toen weer naar buiten en liepen terug naar de Kameleon. Op het steigertje bleven ze staan kletsen.

Op een gegeven moment wees Hielke naar de Woudaap.

„Kijk, de rondleiding binnen zit er op.”

De jongens zagen hoe Dijkstra de Pesenti's de waterschroef onder de molen liet zien en demonstreerde hoe de stand van de kap buiten veranderd kon worden. Om beurten mochten

Sabrina en Maria even het wiel bedienen om de kap van de molen een stuk te verdraaien.

Een kwartier later stond Dijkstra met de familie Pesenti weer op het steigertje. Hij nam afscheid van ze, waarna de Pesenti's hem hartelijk de hand schudden en 'arrividerci' zeiden.

Met duidelijke tegenzin stapte mevrouw Pesenti als eerste in de Kameleon. Galant schoot Dijkstra haar te hulp. Sabrina, Maria en meneer Pesenti stapten zonder hulp in. Terwijl de Pesenti's Dijkstra nogmaals bedankten, gingen Hielke en Sietse ook in de Kameleon zitten.

Sietse startte de motor en Kees duwde hen af. Met een knikje naar de molenaar liet Sietse de Kameleon langzaam van het steigertje wegvaren. Een meter of twintig verderop gaf hij gas, waarna de Kameleon met een flinke vaart in de richting van het hotel voer.

Rond een uur of vijf meerden Hielke en Sietse de Kameleon af in hun boothuis. Ze liepen naar de smederij toe, omdat ze hoorden dat hun vader daar nog bezig was. Klinkhamer was aan het opruimen. Zijn gezicht glom van het zweet. Meteen staken de jongens ook de handen uit de mouwen.

„Heb je het werk voor Brandsma afgekregen, pa?” vroeg Sietse. „We zagen Jan Groot met een bestelbus over de Polderdijk rijden.”

„Ik heb het inderdaad afgekregen, maar vraag me niet hoe. Als de werkplaats is opgeruimd, ga ik eerst eens een lekkere douche nemen.”

„Heeft Jan Groot nog verteld waar dat zware hek voor was?“ wilde Hielke weten. Met een bezem veegde hij de vloer rond het aambeeld schoon.

„Nee,“ antwoordde de smid, „en ik heb het hem eerlijk gezegd ook niet gevraagd.“ Klinkhamer bukte zich zuchtend om een grote metaalkrul op te pakken, die hij in de oud-ijzerbak gooide.

„Nou ja, we zullen het ooit wel eens horen,“ zei Sietse.

„Ongetwijfeld,“ reageerde Klinkhamer. „Maar hoe is het met jullie gegaan vanmiddag? Waren het leuke mensen?“

Kort vertelden Hielke en Sietse wat ze hadden meegemaakt, terwijl hun vader het, leunend op de bezem en soms lachend, aanhoorde. „Zo zie je maar wat een vreemde kostgangers er op deze wereld rondlopen.“

„O, maar het zijn echt wel aardige mensen, hoor,“ merkte Hielke op.

„Dat zal best,“ zei de smid lachend. „Vooral die signorina's, hè?!“

Na het avondeten dachten Hielke en Sietse zich. Ze deden wat nettere kleren aan en kamden hun haren zo vaak, dat het zelfs vader Klinkhamer opviel.

„Zeg, jullie gaan toch alleen met die vader naar het politiebureau?“

„Ja-aa...” klonk het niet erg overtuigend uit twee monden tegelijk.

„Volgens mij gaan er nog twee mensen mee. Mag ik raden

wie dat zijn?”

„Nee, pa.” Hielke kwam de kamer inlopen. „Dat mag je niet.” Terwijl Hielke op zijn horloge keek, knipoogde Klinkhamer naar zijn vrouw. „Een tweeling op vrijersvoeten met twee zussen... Hoe verzinnen ze het!”

Jeltje Klinkhamer grinnikte. „Ja, het doet me denken aan vroeger!”

Hielke trok zich niets aan van wat zijn vader had gezegd.

„Sietse, opschieten, het is tijd!”

„Ja, ik kom,” werd er van boven geroepen. „Ga alvast maar naar de Kameleon.”

Mopperend over Sietse die altijd te laat was, liep Hielke naar het boothuis.

Met een hoop lawaai kwam Sietse de trap afgerend. „Dag mam, dag pa, jullie merken wel wanneer we terug zijn.”

„Nou, als dat met net zoveel kabaal gaat als nu, merken we het zeker!” riep de smid zijn zoon na.

Sietse was echter al op weg naar het boothuis. Nog geen minuut later voeren ze over het meer en op weg naar het hotel.

„We hebben weer haast, zou Gerben zeggen,” riep Hielke boven het motorlawaai uit.

„Niks aan te doen,” zei Sietse.

Hielke wees naar de boeg van de Kameleon. „Het ziet er alweer aardig uit, hè?”

„Nou ja,” antwoordde Sietse, „zoveel was er ook weer niet beschadigd. Even goed roestvrij maken, menie erop en over

een paar dagen weer verven.”

Hielke knikte. De reparatie van de schade na het ongeluk met Piebes ark, was inderdaad nogal meegevallen. Dat zou Piebe over zijn ark waarschijnlijk niet kunnen zeggen. Hielke was benieuwd of de oude man hun nog kwam vertellen hoe het met zijn woonboot was gesteld.

Zoekend keek Hielke in het rond. „Hopelijk ziet Zwart ons niet.”

„Maak je niet druk om hem,” was de laconieke reactie van Sietse. „Die speurneus zit vast en zeker aan zijn zaterdagse kippenpoot!”

Hielke moest lachen.

Een minuut of tien later zagen ze het dak van het hotel dat zich duidelijk aftekende tegen de horizon.

„Weet je,” riep Hielke naar zijn broer, „we hebben vanochtend niet eens aan Gerben gevraagd wat hij dacht van dat zeil op die grassilo.”

„Nee,” zei Sietse, „maar zo belangrijk is dat nu ook weer niet. Zullen we het hem morgen gaan vragen?” Hij minderde vaart, want ze naderden de hotelhaven al.

Doordat ze toch nog vrij snel het haventje kwamen binnenvaren, veroorzaakten ze wat deining. Een paar mensen, die kennelijk in hun boot zaten te eten, kwamen met een geërgerd gezicht, de borden nog in hun hand, aan dek om te kijken wie hun boten zo liet schommelen.

Verontschuldigend groette Hielke hen en zei een paar keer 'Sorry' en 'Excuus voor de overlast'.

De mensen verdwenen daarop, vaak mopperend, weer benedendeks.

Naast een donkerblauwe kruiser van een apart model was nog een vrije plek. Terwijl de jongens aanmeerden, stak een man even zijn hoofd uit de kajuit. Zonder aandacht aan de man te schenken, liepen Hielke en Sietse snel naar de receptie.

Meneer Pesenti stond daar al met zijn vrouw. Sabrina en Maria waren tot hun spijt nergens te zien.

„Hello, Mr. and Mrs. Pesenti,” groette Hielke. „Are you ready to come with us?”

„Yes,” antwoordde meneer Pesenti. Hij nam afscheid van zijn vrouw, waarna hij tot de opluchting van de jongens zijn dochters riep.

Met z'n vijven liepen ze naar de Kameleon. Toen ze instapten, dook de man in de blauwe kruiser opnieuw even op, maar niemand in de Kameleon had het in de gaten.

Meteen buiten de havenmonding gaf Sietse gas en met een flinke vaart lieten ze het hotel achter zich.

„You know where to go?” vroeg meneer Pesenti aan Sietse.

„Yes,” antwoorde Sietse. „We go there,” hij wees in de richting van Jonkersveen, „and then we go there,” hij wees nu iets meer naar stuurboord, maar dan heel in de verte, naar Middenveen.

„Okay,” was de gelaten reactie van meneer Pesenti.

Hielke en Sietse probeerden een gesprek aan te knopen met Sabrina en Maria, maar merkten al snel dat die weinig zin hadden om te kletsen. Waarschijnlijk zaten ze in spanning,

omdat hun vader in een vreemd land naar de politie moest. Toch hadden ze wel in de gaten dat Sabrina en Maria onder de indruk waren van de Kameleon. Hun vader vond het snelle varen duidelijk minder geslaagd, want omdat hij voor in de Kameleon zat, kreeg hij soms wat water over zich heen. Bezorgd streek hij over zijn kleren en toen ze Jonkersveen binnenvoeren, gebaarde hij dat Sabrina op zijn plaats moest gaan zitten.

Buiten het dorp gaf Sietse weer gas, waardoor ze ongeveer een kwartier later Middenveen bereikten. Zonder problemen vonden ze hun weg door de kanalen en grachten. Terwijl Hielke de familie Pesenti het een en ander vertelde over de huizen en gebouwen waar ze langs voeren, manoeuvreerde Sietse de Kameleon een nauw kanaaltje in. Zo'n tweehonderd meter verder stuurde hij naar een trap die langs de kademuur liep.

Ze legden de Kameleon aan en liepen de trap op. Hielke wees naar een gebouw dat even verderop stond. „There is the police.”

Vader en dochters Pesenti knikten.

„Let's go,” zei Sietse.

HOOFDSTUK 5

Voordat Kees aanklopte, keek hij door de raampjes van de achterdeur naar binnen. Hij zag dat Klinkhamer bezig was kop en schotels op tafel te zetten. Voorzichtig tikte hij tegen het glas.

De smid deed de deur open. „Goeiemorgen, Kees. Je bent er al vroeg bij.”

Kees knikte. „Zijn Hielke en Sietse er ook?”

„Ja, maar ze liggen nog in bed.”

„Echt waar?” was de verbaasde reactie van Kees. „Maar het is al tien uur geweest!”

„Dat klopt, maar als je tot 's avonds laat op vrijersvoeten bent...”

„O, waren ze uit met die Italiaanse meiden?” Kees trok een vies gezicht.

„Nou, zo erg zijn ze toch ook weer niet? Wat ik van mijn vrouw...”

„Pa, is dat Kees?” vroeg Hielke, terwijl hij met een slaperig hoofd halverwege de trap verscheen.

„Ja, hij vroeg of jullie er nog waren, en ik legde hem net uit waar jullie uithingen!”

„O, kun je tegen hem zeggen dat we er zo aankomen?”

Klinkhamer keek Kees aan. „Je hoort het.” De smid deed een stap naar achteren. „Kom binnen. Wil je ook koffie?”

Vijf minuten later zaten ook Hielke en Sietse aan de koffie.

De jongens vertelden Kees dat ze de vorige avond op het politiebureau van Middenveen waren geweest. Ze hadden een verklaring afgelegd, het geweer van meneer Pesenti was in beslag genomen en hij had een kleine boete moeten betalen. Sabrina en Maria hielden ze zoveel mogelijk buiten het verhaal.

„En daarna zijn jullie weer naar het hotel gegaan om die Italianen af te zetten?” wilde Kees weten.

Hielke en Sietse knikten.

„En toen direct naar huis?” Kees keek de twee argwanend aan.

„Wat heb jij ermee te maken wat wij in onze vrije tijd doen?” Sietse werd kwaad.

„Wind je niet op, Sietse,” zei Klinkhamer. „Kees is alleen maar nieuwsgierig wat jullie met die twee meiden hebben gedaan. Ik ook trouwens!” De smid moest zo hard lachen om zijn eigen grap, dat hij de helft van zijn koffie morste.

„Zo kan hij wel weer, Evert,” merkte mevrouw Klinkhamer op. „Zit die jongens niet zo te pesten.”

De smid grinnikte.

„Mam?” vroeg Hielke. „Is Piebe nog geweest?”

„Nee, niet dat ik weet, hè Evert?”

Klinkhamer had net een slok koffie genomen en schudde zijn hoofd.

„Goed, zullen we dan naar hem toe gaan en hem vragen wat hij met zijn ark gaat doen?” vroeg Hielke aan Sietse en Kees. Een paar minuten later zaten ze met z'n drieën in de

Kameleon.

„Weet jij waar die dochter van Piebe woont?” vroeg Sietse aan zijn broer.

„Niet precies, maar hun boerderij moet aan de brede sloot liggen, die achter het dorp langs loopt.”

„Goed, dan kunnen we Louw ook ophalen.” Sietse stuurde de Kameleon rustig in de richting van het centrum van het dorp. Even voorbij de zuivelfabriek legde hij bij een verlaging van de kademuur aan. De jongens stapten uit en liepen naar het huis van Louw. Hij bleek ook nog te slapen en het duurde meer dan een kwartier voordat ze, nu met z'n vieren, weer terug konden naar de Kameleon.

„Aha, daar zijn onze slopers,” werd er ineens op spottende toon gezegd. Het was Sjaak Beinema die hen met vier vrienden de weg versperde. „We zagen die wastobbe liggen en dachten: dat moeten de Klinkhamertjes zijn. En jullie hebben je vriendjes ook nog meegenomen.” Het shaggie dat Sjaak in zijn mond had, wipte tijdens het praten op en neer.

„En, wat zou dat?” vroeg Louw.

„Niemand verbiedt ons daar te gaan liggen,” voegde Hielke eraan toe.

„Nog niet,” zei Sjaak met een grijns. „Maar ik wil jullie hier niet meer zien. Dit is ons terrein.”

De vier maten van Sjaak knikten driftig.

„Wie maakt dat uit?” Sietse werd voor de tweede keer die ochtend kwaad. „En schelden vanaf de brug is makkelijk, hè? Mijn vader een prutser noemen...”

„Zijn zoontjes hebben het anders goed van hem geleerd!” Sjaak wees met zijn duim over zijn schouder. „Zie je dat wrak daar op de helling van de werf? Dat is jullie werk en die arme Piebe is daar het slachtoffer van.”

„Sinds wanneer interesseer jij je zo voor Piebe, sukkel?” Sietse werd steeds kwader.

„Ho ho, worden we beledigend, Klinkhamer?” Sjaak liet zijn sigaret uit zijn mond vallen en trapte hem omzichtig uit. Zijn vrienden gingen meteen in een soort halve cirkel staan.

Snel keek Sietse zijn broer, Louw en Kees aan. Hij zag dat ze hem zouden helpen als het erop aankwam. „Je neemt terug dat mijn vader een prutser is, begrepen?”

Sjaak en zijn maten smoesden even met elkaar. Het enige dat de jongens ervan konden opvangen, was 'Zwart' en 'snurken'.

„Zo! Nou, daar ben ik erg van onder de indruk, hoor.” Sjaak lachte, waarna zijn vrienden ook grinnikten. „Maar toevallig neem ik niks terug, en als je dat niet leuk vindt, kom je het maar halen.” Hij rochelde even en spuugde een klodder voor de voeten van Sietse. „Ik ben er klaar voor. Jij ook?”

„Kom maar op!” In een soort bokshouding liep Sietse op Sjaak af.

Op zijn beurt liep Sjaak naar voren, uit het midden van de halve cirkel die zijn vrienden hadden gevormd.

De twee uitdagers keken elkaar scherp aan. Ze probeerden op elkaars gezichten te zien wanneer de ander zou gaan aanvallen.

Sietse deed als eerste een stap naar voren, waarop Sjaak een

stap naar achteren ging.

Met een rechts-links-combinatie deed Sjaak een aanval. Sietse hoorde Sjaaks linkervuist voor zijn gezicht langs suizen. Voor de anderen was dat het sein om behoedzaam op elkaar af te lopen.

Uitdagend liet Sjaak zijn vuisten hangen. „Kom op dan, jochie! Durf je nou niet meer?”

Met een schreeuw rende Sietse op hem af, zijn rechtervuist klaar om uit te halen.

Zover kwam het echter niet, want Sjaak was hem voor. Razendsnel bracht hij zijn vuisten omhoog. Met zijn linker weerde hij Sietse af en met zijn rechter gaf hij hem een stomp in zijn gezicht.

Sietse stond even te duizelen en werd opgevangen door Hielke. „Sietse!”

Sjaak wreef over zijn vuist, maar grijnsde. „Daar had je niet van terug, hè?!”

Sietse probeerde zich uit de greep van zijn broer los te maken. „Kom maar op,” riep hij met gesmoorde stem. „Ophouden! Onmiddellijk ophouden!” werd er met luide stem geroepen. Het was Zwart, die nog rijdend van zijn fiets sprong en tussenbeide kwam. „Wat is hier aan de hand?” Hij pakte Sietse bij zijn schouders en keek hem scherp aan. „Waar denk je dat je mee bezig bent?”

Sjaak en zijn vrienden gingen bij elkaar staan.

„Die schreeuwlelijk daar” Sietse wees naar het groepje, terwijl hij met zijn linkerhand zijn oog bedekte, „noemde mijn vader

een prutser. En dat pik ik niet!" zei hij fel.

„Is dat zo, Sjaak?" vroeg Zwart.

„Och, dat weet ik niet meer, hoor," antwoordde hij en haalde zijn schouders op. Hij keek zijn vrienden aan. „Kunnen jullie je herinneren dat ik dat heb gezegd?"

De vrienden van Sjaak schudden allemaal hun hoofd.

Uitdagend keek hij Zwart weer aan. „Je hoort het, ik heb niks gezegd."

„Nee," ging een van Sjaaks vrienden erop door. „Het was Sietse die begon met schelden!"

„Klopt dat, Sietse?"

Sietse kreunde even, maar gaf geen antwoord.

„Hielke?" vroeg Zwart daarop, terwijl hij hem indringend aankeek.

„Jaaa," antwoordde Hielke, „maar ik weet het eerlijk gezegd ook niet meer zo precies..."

„Leugenaar!" riep Sjaak uit. „Ik heb hier vier getuigen die kunnen bevestigen dat hij is begonnen."

„Is dat waar, Sietse?" vroeg Zwart opnieuw.

„Ja!" antwoordde hij strijdvaardig. „Ik laat mijn vader niet uitschelden..."

„Goed, dat weten we nu wel. Laat me eens naar je oog kijken." Zwart bekeek Sietses oog. „Hm, dat wordt een mooi kleurtje blauw. Daar loop je wel een paar dagen mee rond."

„Dat interesseert me niet." Sietse legde zijn hand weer op zijn oog en keek Sjaak kwaad aan. „Maar hij weet tenminste dat hij ons niet ongestraft belachelijk kan maken."

„O ja?” Sjaak bekeek zichzelf. „Van straffen heb ik anders niets gemerkt!”

„Kom dan hier, lafaard, als Zwart er niet...”

„Monden dicht!” kwam Zwart er voor de tweede keer tussen.

„Zo is het wel genoeg geweest. Sjaak, ga met je vrienden naar huis en val de jongens van Klinkhamer niet meer lastig.

Begrepen?”

Mopperend draaide Sjaak zich om en liep met zijn maten het dorp in.

Zwart keek de vier vrienden aan. „Wat bezielt jullie opeens om hier een knokpartij te beginnen?”

„Wij zijn niet begonnen, Zwart,” zei Hielke. „Zij versperden ons de weg naar de Kameleon. Die ligt vlak achter u in het kanaal.”

„Is dat zo?” Zwart liep naar de kade en keek over de rand.

„Hm,” zei hij, terwijl hij terugliep. „Probeer die jongens voortaan een beetje te ontlopen, want daar komt alleen maar rottigheid van.”

„Dat zal moeilijk zijn, Zwart,” merkte Louw op. „Sjaak en ik wonen vlak bij elkaar, en ik weet zeker dat we elkaar vandaag of morgen toch weer tegenkomen. Wat dan?”

„Ja,” zuchtte Zwart, „ik heb geen idee, maar laat je niet uitdagen en onthou: blaffende honden bijten niet.” Hij keek naar Sietse. „Ik zal er dit keer geen werk van maken en als je verstandig bent, ga je even naar De Gouden Leeuw om een zak met ijsklontjes voor je oog te halen.” Zwart stapte op zijn fiets en reed weg.

Zwijgend liepen de jongens naar het hotel.

Ruim een kwartier later zaten ze weer in de Kameleon en voeren het dorp uit. Achter het stuur zat dit keer Hielke, want zijn broer zat voorin en hield een plastic zak gevuld met ijs tegen zijn oog.

„Wacht maar, als ik die Sjaak in mijn handen krijg. zei Sietse kwaad.

„Pas maar op dat hij j ou niet nog een keer te pakken krijgt,” merkte Kees lachend op.

„Ik krijg hem wel.” Sietse wees naar zijn linkeroog, „Dit zet ik hem nog wel eens betaald.”

„Hou er nou maar over op,” riep Hielke, „en kijk liever of je die boerderij van Piebes dochter kunt vinden.”

„Dan kunnen we lang zoeken,” zei Kees, „want er staat natuurlijk nergens een bordje met: Hier woont de dochter van Piebe de Fisker.”

„Nee,” moest Hielke toegeven. „Laten we het dan maar aan iemand vragen.”

Het duurde even voordat ze iemand zagen. Het was een boer die met de handen op zijn rug over het jaagpad langs het kanaal een wandeling maakte.

„Meneer,” riep Louw. Hij zwaaide even met zijn armen.

„Weet u misschien waar de boerderij van de dochter van Piebe de Fisker is?”

De man hield een hand achter zijn oor.

Louw herhaalde zijn vraag nog wat luider.

„Verderop ligt aan de rechterkant een brede sloot” riep de

boer. „Als je die opvaart, is het volgens mij de derde boerderij aan je linkerhand.”

„Bedankt,” riepen Kees en Louw.

De man stak zijn hand op en zwaaide even.

Na een tijdje bereikten ze de brede sloot. Hielke stuurde de Kameleon erin, waarna de jongens de boerderijen aan bakboord aftelden. Bij de derde boerderij legde Hielke aan. Kees stapte als eerste uit. „Blijven jullie maar zitten, ik ga wel even vragen of we hier goed zitten.”

Een paar minuten later kwam hij weer terug. „We moeten nog drie boerderijen verder.”

Het was dit keer een flink eind varen voordat ze bij de juiste boerderij waren.

Weer stapte Kees uit om te vragen of ze nu inderdaad aan het juiste adres waren. Opnieuw bleef hij niet lang weg. „Dit is wel de juiste boerderij,” zei hij, terwijl hij weer instapte, „maar Piebe is er niet. Zijn dochter vertelde dat hij bij Gerben is.”

„Bij Gerben?” herhaalden de anderen verbaasd.

„Ja. Piebe heeft een praam nodig om nog wat spullen en een aantal uitstaande fuiken op te halen en hij wil Gerbens praam daarvoor lenen.”

„Dan zal hij ons ook wel nodig hebben,” merkte Hielke op.

„Gerbens praam heeft geen motor.”

„Nou, dat zullen we hem dan maar eens gaan vragen,” zei Sietse. „We wilden toch al naar Gerben toe, dus dat komt goed uit.”

Hielke keek even nadenkend voor zich uit. „Hoe zullen we

daarheen varen?”

Kees gebaarde dat hij rechtdoor kon blijven gaan. „Dit stuk ken ik wel. We komen straks gewoon weer in de poldervaart uit.”

„Zei ze nog wat over Piebes ark?” wilde Sietse weten.

„Weinig,” antwoordde Kees. „Ze weten nog niet of hij te repareren valt.”

Een goed half uur later voeren ze onder de brug over de poldervaart door. Op het meer aangekomen, zagen ze dat bij de steiger van Jellema de vlet van Piebe lag aangemeerd. Vanwege het mooie weer waren er al heel wat zeilers en andere boten op het water.

Hielke stuurde de Kameleon naar de steiger. De jongens stapten uit, liepen naar Gerbens huis en belden aan. Chantel, zijn vrouw, deed open en liet hen binnen.

Gerben en Piebe, die met een kop koffie op de bank zaten, keken verbaasd op toen het viertal de kamer binnenkwam. Sietse liep achter Kees. Omdat de ijsklontjes inmiddels waren gesmolten, had hij de zak in de Kameleon laten liggen. Toen Gerben Sietse zag, verslikte hij zich zowat in zijn koffie. Proestend zei hij: „Heb je nu al ruzie met die Italiaanse gehad?!” Grijnzend keek hij Piebe aan. „Dat begint al goed!” Piebe moest ook even lachen. „Kennelijk geen katje om zonder handschoenen aan te pakken!”

Gerben sloeg zich van plezier op zijn knieën. „Je hebt wel een lekkere tante uitgezocht, knul! Doet ze soms aan karate?!”

„Ik wil wel weer weggaan, hoor,” reageerde Sietse korzelig. Snel stond Gerben op. „Schei toch uit, ik maakte maar een grap.” Hij gebaarde naar de bank en de stoelen. „Ga zitten en vertel wat jullie komen doen.”

De jongens zochten een plaats, waarop Gerben tegen Chantel zei: „Koffie voor de heren, graag!”

„Zeg, ik ben je bediende niet,” was de verontwaardigde reactie van Chantel. „De koffie is op, dus er moet eerst worden gezet. Maar ik heb daar geen zin in, dat doe je zelf maar, eigenwijze commandeur!” Kwaad liep Chantel weg.

Stomverbaasd keek Gerben haar na.

„Ook geen katje om zonder handschoenen aan te pakken,” zei Sietse laconiek.

„Gerben, je mond... doe hem eens dicht,” grinnikte Piebe.

„Nou ja...” zuchtte Gerben. Hij schudde even zijn hoofd.

„Dan maar geen koffie.”

„Geeft niet, Gerben,” zei Hielke. „We drinken straks wel wat.”

Piebe vroeg daarop aan Sietse wat er met zijn oog was gebeurd.

Sietse legde het uit, waarna hij op zijn beurt informeerde of Piebe al wist wat hij met zijn ark ging doen en of die nog te repareren was.

„Voorlopig weten ze het op de werf nog niet precies. Mijn zoon werkt daar en hij vermoedt dat het in ieder geval een heel ingrijpende reparatie zal worden.”

„Gaat dat je niet een hoop geld kosten?” vroeg Gerben, die

zich met enige moeite weer kon concentreren op het gesprek. „Dat weten we ook nog niet, maar mijn zoon kan misschien wel wat regelen met Gaastra.”

„En dat hebben wij allemaal op ons geweten?” vroeg Hielke schuldbewust.

Piebe schudde zijn hoofd. „De Kameleon heeft mijn ark natuurlijk flink te pakken gehad, maar sommige delen waren in een veel slechtere staat dan ik dacht. Een paar balken waren echt al heel rot en de boel had met een flinke storm....

„Wees dan maar blij dat je bij je dochter woont,” onderbrak Gerben hem.

Piebe knikte en zuchtte eens.

„We komen zojuist bij uw dochter vandaan,” merkte Kees op, „en zij vertelde dat u hier was om Gerbens praam te leen te vragen.”

Piebe knikte opnieuw.

„Ik heb hem al verteld,” kwam Gerben ertussen, „dat hij dan een opduwer nodig heeft.”

„Ja,” zei Sietse. „De Kameleon kan dat prima. Wij hebben Gerben al zo vaak geholpen.”

„Durft u dat wel aan, zo eh... nadat ze...” Gerben keek Piebe bedenkelijk aan.

„Jawel hoor. Ze hoeven nu geen ark te verslepen.

Kijk, de meeste fuiken heb ik al met mijn eigen boot opgehaald, maar er staan er nog een stuk of wat, en die wilde ik eigenlijk het liefst in één keer meenemen. Daarvoor is mijn vlet alleen te klein.” Piebes blik ging naar de jongens. „Willen

jullie me morgen komen helpen?"

Hielke en Sietse keken elkaar even aan.

„Ja, en kunnen Kees en Louw dan ook mee?" vroeg Hielke.

„Wat mij betreft wel. Ik wilde Gerbens praam om een uur of zeven ophalen, zijn jullie er dan ook?"

„Afgesproken," antwoordde Sietse, zonder aan zijn broer en vrienden te vragen of die wel zin hadden om zo vroeg mee te gaan. „Dus we hoeven u niet bij uw dochter op te halen?"

„Nee, mijn eigen boot moet ook mee."

„Waarom?" wilde Kees weten.

„Omdat er paling in de fuiken zal zitten en die moet in de bun*."

De jongens knikten dat ze het hadden begrepen.

„Goed. Nou, tot morgen dan." Piebe stond op en liep naar de gang.

Terwijl Gerben de visser uitliet, kwam Chantel met een plastic zakje met ijsklontjes de kamer in. Ze liep naar Sietse toe.

„Hier, voor je oog." Op haar gezicht lag nog steeds een norse uitdrukking. Ze zag hoe de jongens elkaar met een niet-begrijpende blik aankeken.

„Dit heeft niets met jullie te maken, maar alles met directeur Gerben. Meneer wil niet kiezen wat hij met zijn verschillende zaken doet, en daar hebben we al een paar dagen een flinke discussie over."

De jongens keken elkaar verward aan. Ze waren niet gewend dat Chantel en Gerben ruzie hadden.

Op dat moment kwam Gerben weer binnen.

Meteen liep Chantel de kamer uit.

„Ach ja, jongens.” Gerbens gebruikelijke vrolijkheid was verdwenen. „Ik wil jullie niet weg hebben, maar hebben jullie mij nog ergens voor nodig?”

„Niet echt,” antwoordde Hielke, „we waren alleen nieuwsgierig of je al een beslissing had genomen.

„...Over de bv's die we hebben?” onderbrak Gerben hem.

„Niet echt, maar ik heb er gistermiddag al wel met Geeske over gesproken. Ik overviel haar er natuurlijk ook mee en daarom vroeg ze eerst wat bedenktijd. Dus dat is even geduld hebben.”

„En dat heeft Chantel niet meer?” merkte Sietse op.

„Niet erg, nee.”

„Kom op, Gerben,” zei Kees, „je komt er wel uit.”

„Ja, blijven lachen, Gerben,” probeerde Sietse hem op te vrolijken. „Je bent tenslotte niet voor niets het zonnetje in huis!”

* bun: bak die is ingebouwd in een boot en in open verbinding staat met het water, waardoor de vissen blijven leven

HOOFDSTUK 6

Klinkhamer keek op zijn horloge toen Hielke en Sietse de woonkamer binnen kwamen lopen. „Weten jullie wel hoe laat het is? Jullie zouden vanmiddag toch met die twee meiden erop uitgaan?” De smid schoof zijn stoel naar achteren. Hij zat aan zijn bureau en was bezig met het doornemen van een stapel rekeningen.

„Ja, we gaan ook snel weer weg,” antwoordde Hielke, „maar we hebben vanmorgen...”

„Wat is er met jou aan de hand?” onderbrak de smid zijn zoon, terwijl hij verbaasd naar Sietse staarde.

„O, een ongelukje,” was de reactie van Sietse.

Klinkhamer ging staan en liep naar hem toe. Hij pakte Sietse's hoofd tussen zijn grote handen. „Wie heeft dat gedaan?” Opnieuw legden Hielke en Sietse uit wat er die morgen was gebeurd.

„Het moet toch ook niet gekker worden.” De smid wierp een blik op de klok. „Ik zal de vader van die Sjaak eens bellen.”

„Dan kun je lang bellen, pa,” zei Hielke, „want Sjaaks vader is een paar jaar geleden vertrokken.”

„O ja, dat is waar ook. Daar heb ik wel eens iets over gehoord... Maar wat doen we er dan aan?”

„Weinig,” antwoordde Sietse kortaf. Rond zijn oog waren de bloeduitstortingen inmiddels aardig aan het kleuren. „Zwart zei ook al dat er niet veel aan te doen viel.”

„Hm... nou, dat zal dan wel, maar erg geslaagd kan ik dit niet vinden.”

„Is mam er?” wilde Hielke weten.

„Nee,” antwoordde zijn vader. „Ze is naar het hotel.”

„Ze had vandaag toch vrij?” vroeg Sietse.

„Ja, maar meneer Van Galen wilde graag dat ze kwam, omdat er een diefstal is gepleegd.”

„O?” klonk het uit twee monden tegelijk.

„En wat is er gestolen?” vroeg Hielke als eerste.

„Een staartstuk van een speedkruiser. Zwart is vanochtend hier al geweest om te vragen of de brandweer een pomp ter beschikking kon stellen, omdat die kruiser water maakte.”

„Was het soms het staartstuk van die kruiser die in het haventje van het hotel lag?” wilde Hielke weten. Hij herinnerde zich ineens het krantenartikeltje over de diefstal van staartstukken in andere jachthavens dat hij had gelezen.

„Dat moet je mij niet vragen,” antwoordde Klinkhamer, „maar mam moest meteen komen om een afspraak van Van Galen over te nemen, omdat hijzelf deze zaak wilde behandelen. De eigenaar van de kruiser was woedend over de diefstal en Van Galen schijnt hem te kennen.” Hij haalde een hand door zijn haren. „Ik geloof dat die vent het hotel aansprakelijk wil stellen, of zoiets.”

„En de daders?” vroeg Hielke.

„Geen spoor,” antwoordde de smid. „Zeg, jullie maken zelf wel even eten, hè?”

„Ja hoor” zei Sietse. „Kom op, Hielke, ik barst van de

honger.”

Snel aten de jongens een stel boterhammen en dronken er ieder een flink glas melk bij.

Nog geen vijf minuten later groetten ze hun vader en liepen weer naar het kanaal, waar de Kameleon lag afgemeerd. Ze stapten in, waarna Hielke wegvoer. Nadat ze de brug gepasseerd waren, gaf hij flink gas.

De Kameleon richtte zich hoog op en trok een diep spoor door het water.

Grijnzend keken Hielke en Sietse elkaar aan. Als een speer ging het over het water en na een minuut of tien werd het hotel zichtbaar. Zo'n honderd meter voor de ingang van het haventje nam Hielke gas terug.

Zodra de jongens het haventje waren binnengevaren, zagen ze het slachtoffer drijven. Zinken was eigenlijk een beter woord, want de bestolen speedkruiser lag een stuk dieper dan hij hoorde te liggen.

„Als de verzekering dat maar betaalt...” Op dat moment schoot Sietse iets te binnen. „Wat stom van me..

„Wat is er?”

„We hebben onze zwemspullen vergeten.”

„Ja, wat stom van ons,” zei Hielke. „Nu kunnen alleen Sabrina en Maria waterskiën.”

Sietse knikte. „Met dat oog van mij zou het natuurlijk sowieso niks worden, maar voor jou...”

Veel tijd om teleurgesteld te zijn kreeg Hielke niet, want ze moesten aanleggen. „Nou ja, pech hebben.” Hij liet de

Kameleon zachtjes tegen de steiger botsen.

„Zullen we even bij die kruiser gaan kijken?” stelde Sietse voor.

„Doen we. Die meiden kunnen wel twee minuten wachten.” Snel liepen ze naar de kruiser toe. Er stond een groepje mensen omheen, onder wie een brandweerman die met een paar slangen bezig was. De jongens herkenden hem, omdat hun vader ook bij de brandweer zat.

„Maakt-ie water, Herman?” vroeg Hielke hem.

Verstoord keek de brandweerman op. „O, zijn jullie het. Ja, het is daarbinnen een beetje nat en het ziet er niet naar uit dat het snel droger wordt!”

„Het staartstuk is gestolen, hè?” Sietse probeerde Herman aan het praten te houden.

„Ja, en nou lekt het water via het gat van de aandrijfas zo de motorruimte in. Als het goed is, komt er straks iemand die het gat kan dichten, maar voorlopig moeten we flink pompen, want anders zakt dat kreng nog echt naar de bodem.”

„Ik zie het,” zei Hielke. „Er ligt trouwens ook al olie op het water. Wist je dat?”

„Ja.” Herman van de Pol bukte zich en trok aan een vrij dikke slang. Hijgend zei hij: „Ik hoop dat jullie het niet erg vinden, maarre...”

„Oké.” Sietse begreep de hint. „We gaan al.”

„Tot ziens, jongens.” Herman rende weg naar een pomp die even verderop stond.

Nieuwsgierig bleven Hielke en Sietse nog even staan.

„Kijk, daar heb je Zwart,” zei Hielke, terwijl hij zijn broer aan zijn arm trok.

Zwart kwam uit de kajuit van de kruiser. Achter hem liep een gebruide man van een jaar of veertig, gevolgd door meneer Van Galen. Omdat Zwart met zijn rug naar de jongens toe stond, konden ze zijn aandacht niet trekken. Het werd hen wel al snel duidelijk dat de drie stevig discussieerden.

Hielke haalde zijn schouders op. „Kom, we gaan Sabrina en Maria ophalen.”

De twee meisjes waren echter niet in de lounge van het hotel.

Hielke liep naar de receptie. Achter de balie stond een jongen die hij niet kende. „Ik ben op zoek naar Sabrina en Maria Pesenti. Weet u waar ik ze kan vinden?”

De receptionist typte de naam Pesenti op zijn toetsenbord in. Na een paar tellen zei hij: „Gevonden. Kamer 212. Zal ik even voor u bellen?”

Hielke keek zijn broer vragend aan.

Sietse knikte.

„Graag,” antwoordde Hielke.

Uit het in het Engels gevoerde telefoongesprek dat volgde, begrepen Hielke en Sietse dat de twee meisjes nog op hun kamers waren.

De receptionist beëindigde het gesprek. „De dames vragen of u naar hun kamer wilt komen.”

Hielke knikte. „Bedankt voor de moeite.”

„Graag gedaan.”

Hielke keek zijn broer aan. „Dames...! Je hoort anders wel

waar wij mee omgaan, hè?!”

„Nou, ik ben benieuwd waarom de dames niet naar beneden kwamen,” reageerde Sietse wantrouwend. „Volgens mij hadden ze toch echt wel zin om te gaan waterskiën.”

Hielke draaide zich om en zag zijn moeder met een man in pak naar het kantoor van meneer Van Galen lopen. Hij wachtte even of ze hem op zou merken.

„Ze ziet ons niet, hè?” merkte Sietse op.

„Nee,” antwoordde Hielke en hij liep achter Sietse aan naar de trap. Even later klopten ze op de deur van kamer 212.

Sabrina deed open en de jongens zagen meteen dat ze noch in de stemming, noch gekleed was om te gaan waterskiën.

„What's wrong?” vroeg Hielke haar.

„Come. It is Maria.”

„Is she ill?” vroeg Sietse bezorgd.

„No, but she lost her necklace.”

„Her what?” vroeg Hielke, die niet wist wat een 'necklace' was.

„Something around your neck,” legde Sabrina gebarend uit.

„O, een ketting,” begreep Sietse.

„Yes,” zei Sabrina. „It was a gift from our grandmother.”

„Was it gold?” wilde Hielke weten.

„Of course, and it was old.”

„Do you know where she lost it?” vroeg Sietse.

„We think on that island...”

„Where your father shot the duck?” vulde Hielke aan.

„Yes.”

„We kunnen wel gaan zoeken, maar heb je wel enig idee hoe

groot dat eiland is?” vroeg Sietse haar. Pas toen Sabrina niet-begrijpend haar schouders ophaalde, drong het tot Sietse door dat hij de vraag in het Nederlands had gesteld. Hij herhaalde de vraag in het Engels.

„Yes,” antwoordde ze nu. „But we should go back there.” Hielke en Sietse keken elkaar aan.

„Nou, dat moet dan maar,” zei Sietse. „And where is Maria?”

„With my parents. She is very upset.”

Sietse trok Hielke mee. „Kom, laten we even naar haar toe gaan.”

Een minuut of tien later liepen Sabrina en Maria met de tweeling over de steigers naar de Kameleon.

Op Maria's gezicht lag nog steeds een verdrietige uitdrukking, maar ze moest glimlachen toen ze Sietses blauwe oog aandachtiger bekeek. „What happened?”

„O, nothing,” antwoordde Sietse.

„You were in a fight?” wilde Sabrina weten.

„Yes,” zei Hielke namens zijn broer. „There was a group of boys...”

Maria keek Sietse opeens bewonderend aan. „You against a group of boys? Sietsche, you are a hero!”

Terwijl Sietse in de Kameleon stapte, verscheen er op zijn gezicht een grijns van oor tot oor. „Zo broertje, nu hoor je het ook eens van een ander. Een held ben ik! Sietse tegen een hele groep!”

„Niet overdrijven, of ben je het alweer vergeten? Als ik je niet

had opgevangen, had je na die ene klap al meteen achterover gelegen.”

Sietse reageerde er niet op, maar zijn grijns bleef.

Hielke startte de motor en nadat Sabrina en Maria waren ingestapt, voeren ze langzaam weg. Ze passeerden de half gezonken kruiser.

„What happened to that boat?” vroeg Sabrina.

Omdat hij de juiste technische woorden niet kende, wist Sietse niet goed hoe hij het moest uitleggen. Uiteindelijk zei hij: „They had problems with their motor.”

De meisjes knikten en vroegen niet verder.

Vanwege de drukte op het meer konden ze niet hard varen.

Hielke zag dat Sabrina en Maria met plezier naar alle boten keken en besloot het rustig aan te doen. Bovendien, bedacht hij, was het mooi weer en ze hadden alle tijd, dus waarom zouden ze zich haasten?

Door het rustige tempo waarin ze voeren, dwaalden Hielkes gedachten af naar Gerben. Gek, hij had er nooit veel van gemerkt dat Gerben problemen had met het runnen van de boerderij, het meubelmagazijn en het textielatelier. Hij kon zich natuurlijk wel voorstellen dat Chantel het niet erg leuk vond dat Gerben zo vaak weg was. En thuis ruzie omdat je er niet bent, is ook niks, bedacht hij. Dus moest Gerben kiezen. Zou hij misschien de boerderij gaan verkopen? Nee, dat was toch...

„Hé, waar zit jij met je gedachten!” riep Sietse. „In Timboektoe?”

Hielke schrok op.

„Snel naar bakboord, anders varen we dwars over dat eiland heen!”

Door een ruk aan het stuur te geven, wist Hielke nog net te voorkomen dat ze in de rietkraag van een eiland terecht kwamen. „Waar zitten we ergens?” vroeg hij.

„Ik dacht dat jij aan het roer zat, kapitein?” Sietse keek Hielke spottend aan. „Je mag dan wel achter het stuur zitten vanwege mijn blauwe oog, maar je hoeft de Titanic niet na te doen! Weet je al waar we zijn? We zitten in de Doolhof, maar bij het verkeerde eiland.”

„O ja, nu zie ik het.”

„Nou, dat werd tijd.” Sietse wees naar een eiland aan stuurboord. „Daar moeten we heen. Herken je het weer?” Hielke knikte.

„En weet je nog waarom we er naartoe gaan?”

„Om jouw andere oog ook nog dicht te timmeren!” antwoordde Hielke geprikkeld.

Even later liet Hielke de Kameleon zacht tegen de graskant van het juiste eiland schuiven.

Ze stapten uit en overlegden met elkaar waar Sabrina en Maria hun vader om zijn nek waren gevlogen, want dat was de plek waar de ketting vermoedelijk lag. Ze werden het er echter niet over eens, totdat Hielke zei dat ze beter konden gaan zoeken naar de huls van de hagelpatroon die meneer Pesenti had af gevuurd. Dan zou de ketting daar waarschijnlijk wel bij in de buurt liggen.

Na een paar minuten riep Sietse: „Bingo!” Triomfantelijk hield hij zijn hand omhoog, met daarin de groenige, plastic huls.

„Bravo!” riepen Sabrina en Maria tegelijkertijd en ze kwamen meteen naar hem toe lopen.

„Gevonden, broertje. Snap je nu het spreekwoord dat in 't land der blinden, éénoog koning is?!”

„Goed gedaan,” zei Hielke, „maar blijf staan waar je staat.”

„Dat gaat moeilijk als de fans je tegen de vlakte lopen!”

Opnieuw bespraken ze wat ze moesten doen. Besloten werd om met z'n vieren naast elkaar in steeds grotere cirkels over het gras te kruipen, om zo geen enkel plekje over te slaan. Na ruim een half uur kruipen kwam Sabrina met een zucht overeind. „I need to rest.”

De anderen gingen ook staan. Van het stuk dat ze wilden afzoeken, hadden ze pas ongeveer een kwart gedaan.

„Alle mensen,” zei Sietse. „Zo zijn we nog een halve dag bezig.”

„Heb jij soms een beter idee?” merkte Hielke op.

Sietse haalde zijn schouders op. „Nee, dat niet. Stug doorgaan, denk ik.”

Een paar minuten later lagen ze weer op hun knieën, maar zelfs na anderhalf uur zoeken was de ketting nog niet teruggevonden.

Diep teleurgesteld zat Maria op het gras. Er blonken tranen in haar ogen. „What should we do?” Ze keek Sietse verslagen aan.

„I don't know.” Omdat haar blik hem bijna pijn deed, legde hij zijn arm om haar schouder.

Sabrina schudde haar hoofd. „It's better that we go back to the hotel.”

Hielke en Sietse knikten zwijgend, maar Maria riep wanhopig uit: „Dov'è mia collana?”

Hoewel de jongens niet begrepen wat ze had gezegd, snapten ze de strekking wel. Machteloos haalden ze hun schouders op.

Sietse trok Maria omhoog. Ze snifte even, maar liep toen toch naar de Kameleon.

Ze voeren weer terug naar het hotel. Bij het binnengaan van het havenkje zagen ze dat de kruiser al wat hoger op het water lag. De pomp van de brandweer draaide nog steeds, maar Zwart was nergens meer te zien. Ze legden aan en in een bedrukte stemming liepen ze naar het hotel.

Nadat Sabrina daar om de sleutel van hun kamer had gevraagd, keek ze de jongens aan. „We go upstairs, but could you wait here?”

Hielke en Sietse keken elkaar even aan.

„Yes,” antwoordde Sietse.

„Okay,” zei Sabrina. „We'll be back soon.”

Terwijl Sabrina en Maria naar boven liepen, ploften Hielke en Sietse in een van de zithoeken.

„Waarop zitten we nou eigenlijk te wachten?” vroeg Hielke zich af.

„Al sla je me dood,” reageerde Sietse. „Laten we hopen dat

het niet te lang duurt. Het is al vijf uur geweest.”

Lang hoefden de jongens inderdaad niet te wachten, want ineens stonden Sabrina en Maria weer voor hun neus.

„Ielke and Sietsche,” Maria's blik bleef een fractie langer rusten op het gezicht van Sietse, „we came to say goodbye, and that we would like to thank you for all what you did for us.”

„Och,” zei Sietse een beetje verlegen.

„Yes,” ging Sabrina verder, „and my father wants to thank you too, because you helped him very well at the police.”

„Ach,” zei Hielke, „it was nothing.”

„Yes, but he wants to thank you anyway.” Sabrina keek de jongens met een warme blik aan.

Hielke en Sietse wisten niet goed wat ze met die blik aan moesten en zaten wat ongemakkelijk in hun stoelen te draaien.

„Shall we drink something?” stelde Maria daarop voor.

„Yes!” zeiden Hielke en Sietse tegelijk. Snel gingen ze staan, blij dat ze de spanning konden doorbreken.

„Heb jij ook zo'n dorst?” vroeg Sietse aan zijn broer.

Hielke zuchtte. „Zeker weten. Van al dat zoeken heb ik het toch warm gekregen...”

Het was bijna zes uur toen ze weer over de steiger naar hun Kameleon liepen.

„Zo, ze gaan dus een weekje naar Schiermonnikoog,” verbrak Hielke het zwijgen.

„Ja, ik moest anders wel lachen, zoals ze dat uitspraken,” zei Sietse.

„Nou, het valt voor een buitenlander ook niet mee om die naam uit te spreken.”

„Ze komen zaterdag weer terug, hè?” Sietse stapte in de Kameleon.

„Volgens mij wel.”

„Het zijn wel een stel gave meiden, hè?” merkte Sietse op.

„Ja nou...”

Terwijl ze het havenkje uitvoeren, passeerden ze opnieuw de bestolen kruiser. Ze zagen dat de boot weer vrijwel normaal in het water lag, maar schonken er verder geen aandacht meer aan. Hun gedachten waren ergens anders.

Op het meer was het inmiddels een stuk rustiger geworden, waardoor Hielke met een redelijke snelheid kon doorvaren. Over stuurboord zagen ze een eind verderop de Doolhof liggen.

Sietse staarde er met één toegeknepen oog naar. „Zouden we toch niet nog eens op dat eiland kunnen gaan kijken om te zien of we dat kettinkje vinden?”

„Ja, maar we hebben al zo goed gezocht.”

„Je weet het nooit. Soms, als je iets een tweede keer gaat zoeken, zie je het zomaar liggen.”

„Nou ja, als jij denkt dat het zin heeft...” Hielke liet de Kameleon een bocht maken en stuurde recht op het eiland af.

Ze legden er voor de tweede keer die middag aan en gingen

opnieuw zoeken. Kriskras liepen ze over het gras. Sietse zocht zelfs nog op de plek aan de andere kant van het eiland, vanwaar ze met z'n vieren over het meer hadden uitgekeken. Ook nu leverde de zoektocht niets op. Teleurgesteld liepen de jongens terug naar de Kameleon.

Met één been steunend op de rand van de Kameleon, keek Sietse nogmaals naar de plek waar het kettinkje zou moeten liggen. „Nou ja, wie weet, heeft ze het hier helemaal niet verloren...”

„Nee,” reageerde Hielke, „misschien is ze het wel in het hotel kwijtgeraakt.”

Op dat moment kwam een donkerblauwe kruiser van een typisch model naar het eiland toe varen. Hoewel de raampjes van donker gekleurd glas waren, hingen voor de meeste ook nog gordijntjes. Langzaam kwam de boot op hen af.

„Zouden ze die fuiken wel zien?” vroeg Hielke zich hardop af.

Sietse bromde wat.

Het was alsof de bestuurder van de boot hen had gehoord, want de kruiser draaide vrij kort voor de twee fuiken langs, en voer op een afstand van een meter of twintig voorbij. Bij twee raampjes bewogen even de gordijntjes.

Verbaasd keek Sietse zijn broer aan. „Sinds wanneer zijn wij zo interessant?”

Hielke haalde zijn schouders op. „Geen idee. Misschien vinden ze jouw blauwe oog wel goed kleuren bij hun boot.”

Sietse snoof. „Mijn oog mag dan wel blauw zijn, maar volgens

mij werkt jouw verstand al driehonderd jaar niet meer!”
„Stap maar in,” zei Hielke lachend, „dan gaan we naar huis.
Het zal mij benieuwen of we nog wat te eten krijgen, het is al
na zevenen.”

Toen Hielke en Sietse de keuken binnenstapten, keken drie
personen zwijgend op.
Met een verontschuldigende uitdrukking op zijn gezicht kwam
Sietse binnen. „Goeienavond, daar zijn we dan!” groette hij
zijn ouders en Zwart.
„Dat mag je wel zeggen ja,” zei Klinkhamer met een stem die
onheilspellend laag klonk.
Hielke stond inmiddels ook binnen en sloot zacht de deur.
„Ja, daar zijn we!” zei hij overdreven grinnikend.
„Wordt dat een gewoonte, te laat thuis komen?” vroeg Jeltje
Klinkhamer op boze toon, maar minder dreigend dan haar
man. „Weer met die meisjes op stap geweest?”
Hielke en Sietse knikten.
„Het zijn hele aardige meisjes, hoor,” probeerde Hielke de
situatie te redden.
„Dat weet ik toch,” antwoordde zijn moeder. Ze moest ineens
lachen. „Dat had ik jullie al verteld!”
„Zo, daar hadden we jullie mooi beet!” zei de smid grijnzend.
Opgelucht, maar ook verbaasd keken Hielke en Sietse elkaar
aan.
„We hoorden jullie aankomen en toen dachten we: we zullen
ze eens even pakken.”

„Zo te zien is dat aardig gelukt,” merkte Zwart lachend op. „Jongens, ga zitten, ik heb jullie eten in de magnetron staan.” Jeltje Klinkhamer stond op en liep naar de magnetron. Nadat ze de timer had ingesteld, zei ze: „Zo, en hoe ging het?” Hielke en Sietse vertelden wat ze die middag hadden meegemaakt, terwijl ze ondertussen hun eten naar binnen werkten.

„’t Is wat, Zwart.” Klinkhamer gaf hem met een geamuseerde blik in zijn ogen een sigaar, wachtte een ogenblik en voorzag hem toen van een vuurtje, waarna hij ook zijn eigen sigaar aanstak. Hij nam een paar flinke trekken voordat hij verder ging. „Als ik ze vraag iets op te zoeken, hebben ze het altijd rááázend druk, maar als een paar mooie Italiaanse meiden hun vragen met een theelepeltje een heel eiland om te spitten om een kettinkje te zoeken, dan is dat geen enkel probleem.” De jongens keken elkaar met volle monden grijnzend aan. „Ach ja, Klinkhamer,” zei Zwart, „voor de liefde moet alles wijken!”

Sietse verslikte zich, en hikte en proestte boven zijn bord. „Stik er niet in, Sietse,” riep zijn vader, „zo'n blauw oog is al genoeg ellende!”

Het duurde even voordat Sietse weer voldoende op adem was gekomen om aan zijn toetje te beginnen. Hielke was al halverwege. De volwassenen gingen intussen verder met hun gesprek van voor de komst van de jongens. Het ging over de diefstal van het staartstuk.

„Kijk, die tandwielkast en de bijbehorende onderdelen zijn

een hoop geld waard, maar het zit allemaal onder water!”
Zwart tikte zijn sigaar af op de rand van de asbak. „Dus hoe ze dat gedaan hebben? En natuurlijk heeft niemand iets gehoord of gezien. Voorlopig kan ik er met m'n pet niet bij.”

„Zwart, als ik even wat mag zeggen,” mengde Hielke zich in het gesprek. „Heeft u gisteren niet dat artikelje in de krant gelezen?”

„Welk artikelje?”

„Dat over de diefstal van staartstukken ging?”

„Nee,” antwoordde Zwart. „Ik heb nog geen tijd voor de krant gehad.”

„Zal ik het even voor u opzoeken?” stelde Hielke voor.

„Graag.”

Hielke liep naar de gang waar de doos met oude kranten stond. Na even zoeken vond hij het artikelje en liep ermee naar de keuken. „Kijk, hier staat het.”

Nadat iedereen het gelezen had, zei Zwart: „Ik zal de havenmeester van die jachthaven eens bellen, hij weet er hopelijk meer van.” Hij staaarde voor zich uit en blies een wolk rook uit. „Zeg, jullie waren gistermiddag toch ook in het haventje? Hebben jullie toen niks bijzonders gezien?”

Hielke en Sietse schudden hun hoofd.

„Nee, niet dat ik me herinner,” antwoordde Sietse.

„Echt niet?” vroeg Zwart door. „Niet een boot met mensen die zich verdacht gedroegen?”

„Mij is niks opgevallen,” antwoordde Hielke. „... Hoewel... dat is te zeggen...”

„Kun je misschien iets duidelijker zijn?” vroeg zijn vader hem.

„Ja, toch wel. Sietse, herinner jij je die blauwe kruiser die vanavond bij dat eiland voer?”

„Ja,” zei zijn broer. „De mensen die erop zaten, deden nogal vreemd, want ze gluurden naar ons vanachter de gordijnen.” De jongens vertelden wat ze hadden gezien.

Hielke ging rechtop zitten. „Trouwens, nu ik er goed over nadenk, die kruiser lag zaterdagmiddag ook in het haventje. In de passantenhaven van het hotel!”

„Weet je het heel zeker?” wilde Zwart weten.

Hielke knikte heftig.

„En die kruiser had een vreemd model, hè?” Zwart keek Klinkhamer opgelucht aan. „Dit kan mijn eerste belangrijke aanwijzing zijn.” Hij richtte zich weer tot Hielke. „Heb je de opvarenden van die kruiser gezien?”

„Nee,” antwoordde hij. „We zagen alleen maar de gordijnen bewegen.”

„Hm. Kun je die kruiser tekenen?”

„Ik denk het wel” zei Hielke. „Even een stuk papier zoeken.” In de minuten daarna ontstond onder Hielkes handen een tekening van een boot.

„Hij ziet er inderdaad heel apart uit,” zei Klinkhamer een beetje spottend.

„Dat geeft niet,” merkte Zwart op. „Nu heb ik in ieder geval iets.” Hij hield de tekening met een gestrekte arm voor zich.

„Zou je hem ook weer herkennen, Hielke?”

„Zeker weten,” antwoordden Hielke en Sietse vol overtuiging.

HOOFDSTUK 7

Voorzichtig voer Hielke door flarden ochtendnevel achter de vlet van Piebe aan. Hij zag hoe Sietse, die bij Piebe in de vlet stond, naar een eiland over bakboord wees. Voor het eiland stond een rij palen in het water.

Hielke was de tel kwijtgeraakt van de eilanden die ze al hadden bezocht. Waren het er zes geweest, of zeven? Piebe had verteld dat hij een kleine veertig fuiken in het gebied rond Lenten had uitstaan toen hij nog als visser werkte. Kees en Louw zaten wat duf voor zich uit te staren in de praam, waar de opgehaalde spullen in lagen opgestapeld. Allebei hadden ze een hekel aan vroeg opstaan, vooral in de vakantie.

Piebe stuurde zijn vlet naar de lange rij palen. Daar gebaarde hij dat Sietse het roer van hem moest overnemen. Terwijl Piebe de fuik binnenhaalde, stuurde Sietse de vlet langzaam langs de palen.

Een meter of wat achter de vlet volgde de praam. Bij de eerste paal, die nu vrij in het water stond, stopte Hielke, waarop Kees en Louw met z'n tweeën aan de paal begonnen te trekken. Ze wrikten net zolang totdat de paal uit de modder kwam. Daarna maakten ze hem met hun handen schoon en legden hem op de stapel palen die al in de praam lag. Een kwartier later lag er weer wat meer paling in de bun en herinnerde niets er meer aan dat hier ooit een fuik had

gestaan.

„Hoeveel fuiken moeten we nog, Piebe?” riep Kees naar voren.

„Drie,” antwoordde de visser.

„Gelukkig,” zei Kees opgelucht tegen Louw.

„Ja,” reageerde Louw met een zucht. „Wij kunnen het zware werk doen, en die Klinkhamertjes zitten mooi op hun kont.”

„Heb je wat te klagen, Louw?” riep Hielke.

„Nee hoor, ik zei alleen maar dat de koeien hier zo'n mooie, dikke kont hebben!” Louw grijnsde.

„Geloof je het zelf?” Hielke schudde zijn hoofd. „Man, er is hier nergens een koe te bekennen!”

„Ach...” riep Louw en hij besloot de discussie met een wegwerp-gebaar.

Piebe en Sietse waren intussen naar een volgend eiland gevaren en Hielke moest even gas geven om niet te ver achterop te raken. Pas toen ze vlak bij de fuiken waren, die naast dat eiland stonden, herkende hij het. Het was het eiland waar ze met de Pesenti's waren geweest. Juist toen hij zijn broer dat wilde laten weten, wees Sietse ernaar. Hielke stak zijn arm omhoog, ten teken dat hij het ook al had gezien. Bij dit eiland had Piebe twee fuiken uitstaan. De twee rijen palen vormden ruwweg een 'V'. Het weghalen van de fuiken begon voor de jongens routine te worden. Eerst waren ze enthousiast geweest omdat het nieuw was, maar nu begonnen ze het al saai te vinden.

Opeens stootte Piebes vlet met een doffe dreun tegen iets wat

onder water lag. Piebe, die bezig was met het binnenhalen van de tweede fuik en enigszins buitenboord hing, kon zich nog net vastgrijpen om te voorkomen dat hij helemaal overboord sloeg. Hij vloekte en zei: „Wat heb ik nou aan mijn fiets hangen?”

Sietse zette de vlet in zijn achteruit en voer een paar meter terug.

„Niet te ver,” riep Piebe, „want ik moet eerst mijn fuik binnen hebben.”

Sietse schakelde meteen weer in z'n vooruit.

Vlug haalden ze de fuik binnen en voeren terug naar de plek waar de boot op iets gestoten was.

„Hou hem daar even, wil je?” Piebe pakte de vaarboom, die aan de binnenkant van een van de gangboorden hing. „Ik mag een boon zijn als ik weet wat daar in het water ligt,” mompelde hij.

„Wat is er aan de hand?” riepen Kees en Louw.

„Geen idee,” riep Sietse terug. „We gaan even kijken, dus niet te dichtbij komen.”

Intussen had Piebe zijn vaarboom in het water gestoken. Al na een halve meter stuitte hij ergens op. Er klonk een metalige, holle dreun.

„Wat kan dat toch zijn?” mompelde Piebe. Opnieuw stak hij de boom in het water, en weer volgde er een holle dreun.

Voorzichtig bleef Piebe de boom in het water steken. De ene keer bleek hij boven op het onbekende voorwerp te zitten, de andere keer kon hij de boom meer dan een meter diep

steken en voelde hij dat hij in de modder zat. „Volgens mij is het...” Piebe legde de boom voorzichtig op de bodem van de vlet neer en pakte de pikhaak. Hij viste in het water totdat hij had gevonden wat hij zocht.

Terwijl Piebe ook de pikhaak in de vlet legde, zag Sietse hoe de verbazing van de visser plaats maakte voor een tevreden grijns. Piebe stroopte de mouw van zijn overall op en ging half buitenboord hangen. Met zijn blote arm graaide hij in het water. „Hebbes!” riep hij even later triomfantelijk. „Jullie raden nooit wat hier ligt.” Hij kwam overeind en zette zijn handen op de rand van het gangboord van de vlet.

„Wat dan?” klonk het van verschillende kanten.

„Een kaar, en volgens mij zo'n roestvrijstalen ding.”

„Een kaar?” vroeg Louw.

„Ja,” antwoordde Kees. „Dat is een soort kooi die normaal gesproken in het water wordt gehangen om vis in te bewaren.”

„Maar hoe groot zijn die dingen dan?” wilde Louw weten.

„Het lijkt me geen kleine kooi.”

„Nou, zo groot zijn ze ook weer niet,” zei Kees. „Het zijn meestal kooien met een inhoud van één kuub.”

„O, net zoiets als de kisten die ze in de bollenteelt gebruiken? Eén bij één bij één?”

„Yes,” antwoordde Kees.

„Die kaar is niet van u, hè?” riep Hielke.

„Nee, maar ik ben wel benieuwd wat erin zit.” Piebe leunde voorover en keek in het water.

„Vis?” vroeg Sietse.

Piebe schudde zijn hoofd. „Kan ik me haast niet voorstellen, maar om dat te weten te komen zullen we hem een stukje boven water moeten tillen. Daar heb ik jullie hulp bij nodig.” Hij keek om zich heen en gebaarde naar de Kameleon. „Hielke, als je de praam even deze kant op duwt, dan kunnen Louw en Kees me helpen. Er is hier nog genoeg ruimte.” „Zie je wel,” merkte Kees op. „Wij zijn weer de klos...” „Niet zo zeuren,” zei Louw. „Wil jij dan niet weten wat er in die kaar zit?”

Even later hingen ze met z'n drieën buitenboord, op zoek naar de ogen van het stalen frame van de kaar. Ze maakten er touwen aan vast, waarna ze met z'n allen de kaar omhoogtrokken. Snel werden de touwen aan de praam en de vlet vastgemaakt, waardoor de kaar nu tussen de twee boten in hing.

„Nou, ik ben benieuwd,” zei Piebe. Hij boog zich voorover en maakte het luik van de kaar open. „Krijg nou wat...” mompelde hij, nadat hij een blik naar binnen had geworpen. „Wat is het, wat is het?” Kees stikte ineens van de nieuwsgierigheid.

„Dit, jongen, is een staartstuk...”

„Een staartstuk?” vroegen de vier jongens tegelijk.

„Ja, van een speedkruiser...” ging Piebe verder.

Sietse keek zijn broer opgewonden aan. „Van die kruiser van het hotel!”

„Letten we op onze snelheid, jongens?” Zwart keek Hielke

vermanend aan. „Ik zou een slecht voorbeeld geven als de boot waarin ik meevaar, de snelheidsregels zou overtreden.” Hielke nam gas terug, maar hij was het er duidelijk niet mee eens. „Maar Zwart, het gaat om bewijs. Dat kun je toch beter zo snel mogelijk in handen hebben?”

„Ja, als dat staartstuk inderdaad het staartstuk is van die kruiser bij het hotel.”

„Van welke kruiser zou het dan kunnen zijn?” merkte Kees op.

„Dat weet je maar nooit. Je moet er eerst honderd procent zeker van zijn.”

„En als het niet van die kruiser is?” mengde Louw zich in de discussie.

„Dan heb ik er nog een diefstal bij,” antwoordde Zwart laconiek.

Nadat de jongens Piebe hadden geholpen met het binnenhalen van zijn laatste fuik, hadden ze Zwart ingelicht over hun vondst. Meteen na het middageten waren ze in de Kameleon teruggevaren naar 'het schieteiland', zoals Hielke en Sietse het inmiddels noemden.

Ze hadden die ochtend de palen van de fuiken bij 'hun' eiland laten staan, zodat ze zelf de plek makkelijk konden terugvinden, maar ook om de dieven niet te laten merken dat hun kaar was ontdekt.

Toch duurde het nog een tijdje voor ze de juiste plek hadden teruggevonden. Hielke wilde namelijk niet het risico lopen tegen de kaar aan te varen en de anderen zaten voortdurend

over de juiste plek te ruziën.

Toen ze de kaar uiteindelijk gevonden hadden, wilden ze die aan boord van de Kameleon trekken, maar hij was te groot om er zo in te leggen. Daarom trokken ze hem zo ver mogelijk uit het water.

Nieuwsgierig opende Zwart het luik en keek naar binnen.

„Het is inderdaad een staartstuk, jongens. En nu eens kijken of we iets van een serienummer kunnen vinden. Hopelijk kan ik hem dan koppelen aan de kruiser.”

Zwart moest het zware staartstuk een eindje draaien voordat hij het serienummer kon noteren. „Goed, jongens. Ik weet voorlopig genoeg.” Hij sloot het luik. „Laat de kaar maar weer zakken.”

„Met het staartstuk?” vroeg Kees verbaasd.

„Jazeker,” antwoordde Zwart, „want als ik hem nu meeneem, zal het heel erg moeilijk worden om de dieven ooit nog te pakken te krijgen.”

„Maar hoe gaat u dat dan doen?” wilde Hielke weten.

„Daar moet ik eerst eens over nadenken...”

Klinkhamer keek op de klok die aan de muur in de smederij hing. Bijna vijf uur, zag hij. Tijd om ermee op te houden. Hij borg zijn gereedschap op en ging zijn handen wassen. Toen hij ze stond af te drogen, kwam Zwart binnen.

„Dag, Klinkhamer. Druk gehad?”

„Ach, je weet hoe het is, Zwart, niets te doen hebben, is ook niet goed.”

„Zo is dat.” Zwart kuchte even. „Ik zit met een probleem, Klinkhamer, en om dat op te lossen heb ik je jongens nodig.” „Zo?” zei de smid verrast. „Ik ben benieuwd waarvoor.” Hij hing de handdoek op. „Je treft het trouwens, want ze zijn thuis.”

„Prima.”

„Ga je mee naar binnen?” nodigde de smid hem uit.

Zwart ging Klinkhamer voor naar de keuken.

„Ga zitten,” zei de smid.

Zwart ging bij het raam zitten.

„Koffie?”

„Graag,” antwoordde Zwart. Hij hing zijn pet aan de leuning van de stoel.

„Ik zal de jongens even roepen.”

„Goed. Is Jeltje nog op haar werk?” vroeg Zwart.

„Ja, maar ze kan elk moment thuiskomen.” Klinkhamer liep naar de gang en riep onder aan de trap: „Hielke en Sietse, beneden komen! Zwart is er voor jullie.”

„Zwart?” klonk het tegelijk van boven. „Maar we hebben niks gedaan!”

„Dat klopt,” antwoordde Zwart met luide stem, „maar jullie móéten nog wat gaan doen! Tenminste, als jullie ouders dat goed vinden.”

„Wat moeten wij goed vinden, Zwart? En goeienavond,” zei Jeltje Klinkhamer, die op dat moment de keuken in stapte.

„Dat zal ik zo uitleggen.” Pas toen iedereen zat en koffie had, voelde Zwart zich verzekerd van voldoende aandacht om te

beginnen. „Kijk, over de diefstal hoef ik jullie niets meer te vertellen. Ik begin een idee te krijgen hoe die is gepleegd. Toch zal ik die lui op heterdaad moeten betrappen om de zaak echt sluitend te krijgen, anders kan ik de eigenaar verder ook niet helpen.”

„Is dat dan zo'n ramp?” merkte Klinkhamer op. „Als de verzekering de schade betaalt, hoef jij je er toch niet druk meer om te maken?”

„Natuurlijk, maar als de eigenaar van de kruiser nu eens niet is verzekerd?”

„O?” was de verbaasde reactie van de smid.

„Ja...”

„Dus daarom maakte die man gisteren zo'n heibel,” begreep Sietse.

„Ja,” zei Zwart opnieuw. „Die man probeert nu of hij het hotel aansprakelijk kan stellen voor de schade.”

„Ja, dat vertelde meneer Van Galen me al. Maar dat lukt die man nooit,” zei Jeltje Klinkhamer, „want we hebben niet voor niets in de haven op verschillende plekken borden laten hangen waarop staat te lezen dat het gebruik van de haven voor eigen risico is.”

„Precies,” ging Zwart erop in. „De man schijnt echter een belangrijke ambtenaar bij Provinciale Staten te zijn en meneer Van Galen heeft mij gevraagd de dader of daders zo snel mogelijk op te sporen, zodat deze affaire opgelost kan worden. Hij schijnt die ambtenaar nogal eens nodig te hebben.”

„Dat begrijp ik,” zei de smid, „maar wat heeft dat te maken met Hielke en Sietse?” „Op dit moment zijn zij de enigen die mij verder kunnen helpen.”

Hielke knikte. „Omdat wij die blauwe kruiser hebben gezien?”

„Ja, als jullie die boot zouden herkennen als de kaar wordt geleegd, kan ik die lui op heterdaad betrappen, en dan weet ik ook zeker dat ik de goede dieven te pakken heb.”

„Leg me dat eens uit,” zei de smid met een frons in zijn voorhoofd.

„Kijk... Ik heb inmiddels wat meer informatie gekregen van de collega's van de waterpolitie op de Loosdrechtse Plassen en van de havenmeester bij wie de bestolen speedkruisers lagen.”

„Heeft u die gevonden door dat artikeltje in de krant dat ik u heb gegeven?” wilde Hielke weten.

„Klopt, dus daar hebben jullie me al heel goed mee geholpen. Ik weet natuurlijk niet of de lui die de diefstallen daar hebben gepleegd, ook hier actief zijn, maar de manier van werken lijkt wel heel sterk op elkaar.”

„Misschien is de grond hen daar wel te heet onder de voeten geworden,” dacht de smid hardop.

„Dat zou kunnen, maar met al dat water zal dat niet gauw gebeuren.” Zwart grinnikte even. „Het kan ook dat de heren deze vorm van diefstal een aantal maanden lang op verschillende plekken in Nederland toepassen en er dan gewoon mee stoppen.”

„Waarom?” vroeg Sietse.

„Op een gegeven moment zal hun nieuwe manier van geld verdienen te bekend worden en gaat de politie daar te veel op letten. Het gebeurt ook vaak dat collega's in het dievengilde een zo'n trucje gaan nadoen, waardoor de mensen die oorspronkelijk het idee hadden, weer wat anders moeten bedenken.”

„Dat kan zo dan wel een tijdje doorgaan,” merkte Klinkhamer op.

„En dat doet het dan ook,” zei Zwart. „Voorlopig ben ik nog niet werkloos, want de heren zijn zeer vindingrijk!”

De familie Klinkhamer knikte en het bleef een moment stil.

„Weten ze nu eigenlijk al hóé die staartstukken worden gestolen?” verbrak Sietse de stilte.

„Vermoedelijk doen ze het met minimaal twee duikers.

Onder water draaien ze de bouten los waarmee het staartstuk aan de romp vastzit en dan gaan ze ermee vandoor.”

„Zijn ze daar niet een hele tijd mee bezig?” vroeg Jeltje Klinkhamer.

„Nee,” antwoordde Zwart. „Zo'n staartstuk zit meestal met maar vier a vijf bouten vast. Het duurt dus niet zo lang voordat je hem los hebt.”

„En dan?” vroeg Klinkhamer. „Hoe nemen ze dat staartstuk dan mee?”

„Dat is nog steeds een raadsel, want zo'n ding is meestal van gietijzer en kan meer dan zestig kilo wegen. Maar op de een of andere manier zijn ze er toch in geslaagd om het staartstuk

naar die kaar te brengen.

Misschien gebruiken ze die als tijdelijke opbergruimte of als verzamelplaats voor een aantal staartstukken.”

„Terwijl ze de omgeving afzoeken naar nog meer speedkruisers?” merkte de smid op.

„Precies,” antwoordde Zwart.

„Zeg, wat doen we nou als de dieven niet meer komen opdagen en ze het staartstuk gewoon laten liggen?” vroeg Hielke.

„Ja, dat zou natuurlijk kunnen, maar die lui stelen zo'n duur geval niet om het achter te laten.”

„Zit ook wat in.” De smid dacht even na. „Ik neem aan dat je een plan hebt?”

„Ja, en dat is het volgende...”

Hoewel het al tegen elf uur liep, voer een kleine, lompe en onverlichte boot met vier figuren erin over het meer van Lenten. Het viertal was gekleed in overalls, met daar overheen donkere dikke truien. Door de halve maan was het niet echt donker. Pas toen het bootje een flink eind van de dijk vandaan was, spraken de inzittenden weer met elkaar, fluisterend.

„Gaaf pa, dat je vannacht mee wilde,” zei Sietse.

„Nou, mee willen is eigenlijk niet het juiste woord. Het is meer mee moeten, want anders hadden we jullie tweeën nooit met Zwart weg laten gaan,” reageerde de smid.

Zwart draaide zich om. „Ja Klinkhamer, nogmaals bedankt.

Jullie helpen me er geweldig mee.”

„Ik hoop alleen dat het wat oplevert,” bromde de smid. „En het moet ook niet te vaak gebeuren, want dit kost je natuurlijk wel je nachtrust.”

„Tja, misschien hebben we geluk en pakken we ze vannacht al,” reageerde Zwart.

„En als we vannacht géén geluk hebben?” wilde Sietse weten.

„Blijven we dan op het eiland posten?”

Voordat Zwart antwoord gaf, verlegde hij de twee steigerplanken die hij had meegenomen, zodat hij er makkelijker op kon zitten. „Geen idee, daar kan ik nu nog weinig over zeggen.” Hij staarde voor zich uit, in de richting van de Doolhof. „Het blijft wat dat betreft een gok, maar ik ga ervan uit dat de dieven hun buit niet zo lang zullen laten liggen.”

Hoewel ze al verscheidene keren naar het schieteiland waren gevaren, had Hielke er moeite mee het eiland in het donker te herkennen. Uit onzekerheid ging hij een paar keer staan.

„Die rottige eilanden lijken in het donker allemaal op elkaar,” mopperde hij.

„Je moet ook naar de silhouetten kijken,” merkte zijn vader op. „Hebben jullie er overdag niet op gelet wat voor silhouet dat eiland had, met zijn bomen en rietkragen?”

„Ze hadden wel wat anders om naar te kijken!” merkte Zwart grinnikend op.

„Ja ja,” zei Klinkhamer met een grijns.

„We komen er wel,” kwam Sietse zijn broer te hulp. „Volgens

mij moeten we een stuk naar stuurboord.”

Peinzend keek Hielke naar het eiland dat daar opdoemde.

„Het lijkt er wel op,” zei hij twijfelend. „Laten we dat maar eens proberen.”

Het bleek al snel dat Sietse het goed had gezien, waarop Hielke nu zonder aarzeling naar het eiland voer. Hij stuurde de Kameleon naar een aanlegplek een meter of twintig van de fuikpalen vandaan.

Toen Zwart zag wat hij van plan was, zei hij: „Niet daar aanleggen, Hielke. Draai om het eiland heen totdat je aan de andere kant komt, waar al die elzen staan. We zullen de Kameleon daar ergens moeten verbergen, anders zien ze ons natuurlijk meteen.”

„O, heb je daarom die planken meegenomen?” merkte Klinkhamer op.

„Ja, die bomen staan meestal met hun wortels half in het water en ik heb geen zin de hele nacht met natte voeten op de uitkijk te liggen,” antwoordde Zwart.

Na enig zoeken vonden ze een plek waar ze de Kameleon goed konden verbergen, maar ook snel weer te voorschijn konden halen, voor het geval ze achter de dieven aan moesten.

Via de planken konden ze inderdaad net het droge gedeelte van het eiland bereiken, waarna ze een beschutte plek zochten, die niet te ver van de Kameleon was en ook een goed uitzicht bood op de plaats waar de kaar in het water lag. Ze gingen in het gras liggen, Zwart met een verrekijker in de

hand, Klinkhamer met een thermoskan koffie, en daartussen de jongens met een tas gevuld met warme, in aluminiumfolie gewikkelde broodjes en een paar blikjes cola. Het wachten begon.

HOOFDSTUK 8

Rond twaalf uur suisde de stilte in hun oren. Het enige geluid dat ze hoorden, was het zachte geklots van water.

Tegen enen begon Sietse honger te krijgen. Voorzichtig haalde hij een warm broodje worst uit de tas. Toen hij het folie eraf wikkelde, maakte het net zoveel lawaai als een autowrak dat in een schrootpers wordt fijngestampt.

Geschrokken keek hij naar Zwart.

Met zijn hand gebaarde die driftig dat Sietse zich koest moest houden.

Nóg voorzichtiger en heel langzaam haalde Sietse zijn broodje te voorschijn. Na een paar happen wilde hij er wat bij drinken. Terwijl hij Hielke aankeek, maakte hij met zijn hand een paar snelle drinkbewegingen.

Zijn broer pakte een blikje cola.

Zonder er bij na te denken trok Sietse het blikje open. Het klonk als een geweerschot. Met een verontschuldigende uitdrukking op zijn gezicht keek Sietse naar zijn vader en Zwart. Hun blikken lieten weinig te raden over.

Schuldbewust at Sietse snel het broodje op en dronk zijn blikje leeg. Voor hij er iets aan kon doen, ontsnapte er een boer aan zijn keel. „Eh... sorry, kwam door de cola,” fluisterde hij.

Voor zijn vader was dit echter één geluid te veel. Kwaad schoot Klinkhamer half over Hielke heen en greep Sietse

vast. „Wil je nou eens ophouden met die oerwoudgeluiden?!” siste de smid. „Door jou zitten we hier straks misschien de hele nacht voor niets, sukkel!” Hij gaf zijn zoon een nijldige duw en ging weer op zijn oude plek liggen. Hielke zuchtte van opluchting dat zijn vader niet meer op hem lag, maar hij moest ook moeite doen om niet in lachen uit te barsten. Grinnikend hield hij zijn hand voor zijn mond. „Hielke, mond dicht,” bromde Klinkhamer.

„Ja, pa.”

Zwart, die tactvol zijn verrekijker had opgepakt zodat Klinkhamer zijn zoon kon toespreken, schudde zijn hoofd.

„Ik zie geen klap. De volgende keer zal ik toch eens kijken of ik niet ergens een infraroodkijker vandaan kan halen.”

„Hebben jullie die dan niet bij de politie?” vroeg Klinkhamer.

„Ja, maar daar moet je eerst toestemming voor vragen en allerlei formulieren voor invullen. Dat kost me allemaal te veel tijd.”

Klinkhamer knikte, hoewel Zwart dat niet kon zien.

Zwijgend wachtten ze verder.

Om twee uur lagen Hielke en Sietse te slapen, en om half drie overlegden de volwassenen wie van hen nog even een paar uur slaap zou pakken.

„Probeer jij maar even te slapen, Klinkhamer, ik kan morgen eventueel nog wel een paar uur op het bureau slapen.”

Klinkhamer schoot in de lach.

„Goed, ik geef het toe,” reageerde Zwart met een scheve grijns. „Het enige dat de politie op het bureau doet, is liggen

snurken. Hoe dan ook, ga jij maar slapen. Ik waarschuw je wel als ik iets verdachts zie.”

„Oké, tot straks dan.”

„Welterusten.”

Klinkhamer probeerde een zo behaaglijk mogelijke houding te vinden en een paar minuten later verried zijn rustige ademhaling dat ook hij in slaap was gevallen.

Vechtend tegen de slaap probeerde Zwart zijn ogen open te houden. Toen tegen vijf uur de hemel in het oosten begon te kleuren, was hij echter ook al een tijd in dromenland.

Sietse was de eerste die wakker werd. Verbaasd keek hij naar de anderen, die allemaal in diepe slaap lagen. Zwart lag ronkend op zijn rug en mompelde iets onverstaanbaars.

Behoedzaam ging Sietse op zijn knieën zitten en keek om zich heen. Er was niets bijzonders te zien. Hij wierp een blik op zijn horloge. Zes uur geweest. Eerst maar eens een boom opzoeken, zei hij in zichzelf.

Toen Sietse gehurkt lopend terugkwam, was Hielke ook wakker geworden. Ze overlegden even of ze hun vader en Zwart zouden wekken.

„Laat ze nog maar even liggen,” besliste Hielke, „dan kunnen wij het eiland rondlopen en kijken of de Kameleon er nog ligt.”

Ze liepen eerst naar de Kameleon toe en zagen dat die er nog net zo bij lag als ze hem hadden achtergelaten. Op de plaats waar ze met Sabrina en Maria over het meer hadden staan

uitkijken, stonden ze nu ook weer stil.

Hun gedachten dwaalden haast als vanzelfsprekend af naar de twee meisjes.

„Hoe zou het met die meiden gaan?” verbrak Sietse de stilte.

„Geen idee.” Hielke bleef op de grasspriet kauwen, die hij in zijn mond had. Omdat Sietse verder ook niets zei, bleef het een tijdje stil.

„Hun vader kan op Schier tenminste niks uit de lucht schieten,” merkte Hielke toen op.

„Nee.” Sietse grinnikte. „Het was hier op het eiland anders wel gaaf, hè?!”

„Ja, en die meiden kon het allemaal geen bal schelen. Wat maakt het uit, een eend meer of minder. Niks toch!”

Sietse ging staan en gaapte. „Ze komen zaterdag weer terug, hè?”

Hielke knikte zwijgend.

„Zullen we pa en Zwart maar niet eens wakker maken?”

Ze liepen weer terug naar hun schuilplaats, waar Klinkhamer en Zwart inderdaad nog steeds sliepen.

Een goed kwartier later zat iedereen in de Kameleon, op weg naar huis. Vooral Zwart zag eruit alsof hij de hele nacht in het café had gezeten.

Het liep al tegen het einde van die dinsdagochtend, toen Gerben de smederij binnenstapte. „Goeiemorgen!” groette hij enthousiast.

„Moge, Gerben,” bromde de smid, die tegen de wasbak leunde. Met twee handen hield hij een mok koffie vast, terwijl

hij niet zo erg helder voor zich uit keek.

„Wat hoor ik?” ging Gerben verder. „Zijn jullie met de Kameleon op boevenjacht geweest?!”

„Wat gaat jou dat aan?” riep Zwart, die net de smederij instapte, gevolgd door Hielke en Sietse.

Verbaasd draaide Gerben zich om. „Niets natuurlijk, maar daarom mag ik het toch nog wel vragen?”

„Ja, reken alleen niet op een antwoord,” zei Zwart. Hij zag er nog steeds vermoeid uit.

Gerben knipoogde naar Hielke en Sietse. „Zeker met z'n verkeerde been uit bed gestapt.”

„Toevallig hebben wij alle vier vannacht geen bed gezien.” Klinkhamer gaapte luid. „Nauwelijks dan.”

„Zijn jullie vannacht wezen posten op dat eiland waar Piebe het staartstuk heeft gevonden?” hield Gerben aan.

Zwart zuchtte. „Je kunt in dit dorp ook niets geheim houden, hè?”

„Heb je dat van Piebe?” vroeg Hielke aan Gerben.

„Klopt,” antwoordde Gerben. „Dat is toch niet verboden?”

„Normaal niet, nee,” ging Zwart erop in. „Het ziet er alleen naar uit dat we meerdere nachten moeten posten, en dan is het wel zo leuk als de dieven niet weten dat wij daar liggen, begrijp je?”

Gerben knikte.

Zwart keek hem onderzoekend aan. „Kan ik erop vertrouwen dat je je mond hierover houdt?”

Opnieuw knikte Gerben.

„Goed, dan zal ik ook Piebe maar gaan waarschuwen, anders weet straks het hele dorp het.” Zwart groette en wilde de smederij uitlopen. Ineens bedacht hij zich en draaide zich om. Hij keek de smid en zijn zoons aan. „Vanavond doen we niets, maar morgenavond zijn we er weer, afgesproken?”

„We zullen er zijn, Zwart,” antwoordde de smid.

Een paar tellen later hoorden ze hoe Zwart op zijn fiets over het grind wegreed.

In de tussentijd had Gerben de Klinkhamertjes vanonder zijn wenkbrauwen staan aankijken. „Het is voor jullie te hopen dat die zware criminelen snel gevangen geworden, anders kunnen ze jullie straks als vissenvoer gebruiken.”

„Leuk, Gerben,” was de lauwe reactie van de smid, „maar we doen het ook niet voor onze lol.” Met een loom gebaar zette hij zijn lege mok in de wasbak.

„Ja, over voer gesproken, Gerben,” werd Hielke ineens wakker. „Ik wil je nu al een paar dagen vragen of jij weet wat Brandsma met die oude grassilo van plan is.”

„Wat bedoel je?”

„Nou, Brandsma heeft nog zo'n ouderwetse, ronde, betonnen silo om gras in op te slaan.

„Kan best,” onderbrak Gerben hem. „Nooit echt naar gekeken eigenlijk.”

„Goed,” ging Hielke verder, „maar hij heeft hem zo vreemd afgedekt. Met zeil dat op van die stalen steigerpalen ligt.”

Gerbens gezicht werd één groot vraagteken. „Tja...”

„Is het soms een nieuwe manier om kuilgras te bewaren?”

vroeg Sietse hem.

„Nou, ik heb er nooit iets over gehoord.” Gerben dacht even na en keek op zijn horloge. „Brandsma wil nog wel eens wat nieuws uitproberen, maar van zo'n soort silo heb ik nog nooit gehoord. Het is trouwens niet zozeer Brandsma die nieuwe dingen uitprobeert, maar meer zijn knecht Jan Oor.”

„Jan Oor?” merkte Hielke lachend op. „Zo heet hij toch helemaal niet?”

„O nee?” antwoordde Gerben. „Iedereen weet anders precies wie ik bedoel.”

„Ach,” mengde Klinkhamer zich in het gesprek, „die knul kan er ook niks aan doen dat hij zulke grote oren heeft. Het zijn echte zeilers.” Hij gaf met twee handen aan hoe groot die oren waren en moest er zelf even om grinniken.

„In ieder geval zou ik jullie niet kunnen vertellen wat Brandsma met die silo van plan is. Misschien gaat-ie wel in de struisvogels, of eh... in de Bengaalse vliegenvreter...”

„Bengaalse vliegenvreter?” Sietse keek ongelovig naar Gerben. „Wat zijn dat nou weer voor beesten?”

„Dat is een soort kip die alleen maar vliegen vreet. Daar schijn je heel mooi donker vlees van te krijgen!”

„Getver,” zei Hielke. „Dat kan volgens mij nooit lekker zijn.”

„Geen idee,” reageerde Gerben. Hij liep lachend naar de deur van de smederij. „Ik eet nooit vliegen!”

Op woensdagavond waaide het flink en donkergrijze wolken onttrokken de maan van tijd tot tijd aan het gezicht. Soms

klapte de Kameleon op een golf, waardoor er een trilling door de hele boot trok.

Zwart en Klinkhamer zaten zwijgend naast elkaar in de Kameleon.

Sietse zat achter het stuur, dit keer zou hij wel eens laten zien hoe makkelijk het was om het schieteiland in het donker terug te vinden. Toen in het licht van de maan de eerste eilandjes van de Doolhof in zicht kwamen, wist hij heel zeker hoe hij moest varen. Een paar minuten en een wolk voor de maan later, wist hij het ook niet meer. Zoekend voer hij tussen de eilanden door.

„De weg kwijt, Siets?” vroeg zijn vader hem.

„Nee hoor, die eilanden liggen alleen verkeerd! Volgens mij lagen ze gisteren nog ergens anders.

Hielke moest lachen, gevolgd door Zwart en Klinkhamer.

„Zeg Evert,” begon Zwart, „volgens mij hebben we er in Lenten een bezienswaardigheid bij!”

„Je meent het...”

„Ja, wandelende eilanden!” Zwart keek Sietse grijnzend aan.

„Ach ja,” reageerde Sietse laconiek, „dat is weer eens wat anders... Maar volgens mij is daar toch het schieteiland.”

Zwart richtte zich op en keek over de rand van de Kameleon in de richting die Sietse aanwees. „Nou Klinkhamer, je mag trots zijn op je zoon, want hij heeft het 'm toch maar weer geflikt.” Zwart liet zich terugzakken. „Je weet nog wel waar we moeten aanleggen, hè?”

Sietse knikte. „Daar bij die bomen.”

„Ja, maar weet je bij welke bomen?“ vroeg zijn vader een beetje pesterig.

„Ja, pa.”

Niet lang daarna lag de Kameleon inderdaad weer op zijn geheime plek en hadden de wakers, min of meer op dezelfde plaats als twee avonden eerder, hun bivak opgeslagen. Dit keer hadden ze geen blikjes bij zich en ook geen in aluminiumfolie verpakte broodjes, maar alleen eten en drinken dat zo verpakt was dat het tijdens het openen vrijwel geen geluid kon maken.

Rond een uur of half een trok Hielke aan Zwarts duffelse jas.

„Mag ik wat zeggen?“ fluisterde hij.

„Ja, als het iets zinnigs is.”

„Ik herinner me nu ineens wat er nog meer voor bijzonders aan die blauwe kruiser was.”

„Wat dan?“ Zwarts nieuwsgierigheid was duidelijk gewekt.

„Hij maakte geen geluid toen hij voer!”

„Geen geluid?“ reageerde Zwart verbaasd.

„Ja, ik zie opeens weer voor me hoe die boot toen voor ons langs voer. Ik hoorde alleen maar een soort gezoem. Meer niet.”

„Dan moet het haast een elektrisch aangedreven kruiser zijn,” merkte Klinkhamer op.

„Dat zou je wel zeggen, ja.” Met een nadenkende uitdrukking op zijn gezicht, haalde Zwart een hand door zijn haar. „Weet je het echt zeker?”

Hielke knikte vol overtuiging.

„Sietse?” vroeg Zwart nu aan hem.

„Nou, in ieder geval maakte hij verrekte weinig lawaai. Dat klopt wel.”

„Hm,” mompelde Zwart. „Elektrische kruisers zijn er niet veel. Die koop je alleen als je heel erg milieubewust bent, of als je er iets speciaals mee wilt doen...”

„Dat lijkt me hier wel het geval te zijn!” zei Klinkhamer lachend.

„Ssst!” siste Zwart. „Bedankt, Hielke. Het is een nuttige aanwijzing en ik zal het morgenochtend meteen uitzoeken. Ik denk dat we daar wel wat mee kunnen.”

Klinkhamer gaf Hielke een klap op zijn schouder en stak zijn duim omhoog.

„Ja, dat is allemaal wel leuk,” zei Zwart, „maar vanavond is er ook nog. Goed opletten en je ogen en oren openzetten.

„Maar als die boot geen geluid maakt, hoe kunnen we hem dan horen aankomen?” merkte Sietse op.

„Weet ik ook niet,” was de reactie van Zwart, „maar zet toch je oren maar op scherp.”

„/t Komt wel goed, joh,” stelde Klinkhamer zijn zoon gerust.

„De wind is al wat gaan liggen en hij staat onze kant op, zodat het al heel gek moet gaan, willen we niks horen.”

Sietse knikte en haalde berustend zijn schouders op.

Het enige bijzondere geluid dat in de uren daarna te horen viel, was het zachte gesnurk van een slapend viertal.

Klinkhamer werd wakker door een smakkende eend die zich

te goed deed aan een overgebleven broodje. „Ga weg, beest,” bromde de smid. „Laat me met rust.”

„Huh?” zei Zwart, die steunend en zwaaiend overeind kwam. Slaperig keek hij rond en zag dat de fuikpalen er zo op het eerste gezicht nog net zo bij stonden als de vorige avond. „’t Was vannacht weer niks, hè?”

De smid ging staan en rekte zich uit. „Nee, maar met zo'n stel wakers als wij is dat wel begrijpelijk!”

„Laten we hopen dat we niks gemist hebben,” bromde Zwart humeurig.

De smid legde zijn hand op de schouder van Zwart. „Nou ja, zelfs als de dieven zijn langsgesloopt, doen we daar nu toch niets meer aan.”

Zwart knikte. „Maar het zou wel een blunder zijn.”

„Ach, er zijn erger rampen te bedenken.”

Hielke werd door het gepraat ook wakker en graaide in het gras, net alsof hij zijn dekens over zich heen wilde trekken. Doordat hij de hand van Zwart raakte, schrok hij ineens echt wakker. „Sorry.”

„Geeft niet,” zei Zwart. „Hé, wat ligt daar...” Hij peuterde wat in het gras en hield toen verbaasd een kettinkje omhoog.

„Hoe komt dat nou hier?”

„Siets, Sietse, wakker worden! We hebben het kettinkje van Maria gevonden!”

Toen de jongens weer gekalmeerd waren, legden ze aan hun vader en Zwart uit van wie het kettinkje was en hoe het daar terecht was gekomen.

„Nou,” besloot Klinkhamer, „dan is deze nacht tenminste niet voor niets geweest.”

Na het middageten hielpen Hielke en Sietse hun vader in de werkplaats met wat kleine klusjes. Ze moesten toch wachten op Louw en Kees, omdat ze vanmiddag een eind zouden gaan varen. Toen ze hoorden dat er iemand aankwam, waren ze opeens heel snel klaar. Tot hun verrassing stapten niet Louw en Kees de smederij in, maar Gerben.

„Zo, alweer bekomen van opnieuw een nacht vergeefs spioneren?” Hij keek hen medelijdend aan, maar zijn stem klonk toch een beetje spottend.

De Klinkhamers keken elkaar aan en besloten het alle drie bij een gebrom te laten.

„Oké, oké, ik zal er niets over zeggen, alleen maar dat de wallen onder jullie ogen bijna op jullie knieën hangen en dat een stel padvindders uit Verweggistan eerder een spoor van de dieven zal vinden dan jullie.”

„Proberen we lollig te zijn, Gerben? Wij doen ook maar gewoon ons best.”

„Weet ik, Klinkhamer, maar jullie hebben het zeker nog niet gehoord?”

„Wat zouden we dan gehoord moeten hebben?” vroeg Hielke.

„Kaarten uit Schiermonnikoog!” riep Sjoerd Bonnema er tussendoor, terwijl hij binnenkwam. De postbode hield de ansichtkaarten voor zich en keek ernaar met een grijns van oor tot oor. „Geheel tegen de regels in zal ik voorlezen wat

erop staat. 'Dear Hielke' en op de andere staat: 'Dear Sietse'. De afzendsters zijn ene Maria en een Sabrina." Met een onnozel gezicht keek Sjoerd Klinkhamer even aan. „Nooit van die dames gehoord. U ook niet, zeker? Dan zal ik ze maar weggooien."

„Nee!" werd er door Hielke en Sietse geroepen. Vlug trokken ze de kaarten uit Sjoerds handen.

Terwijl de jongens de kaarten zwijgend lazen, vroeg Sjoerd: „Wat hebben we nog niet gehoord?"

Geërgerd staaarde Gerben hem aan. „Als er een Nobelprijs voor nieuwsgierigheid zou bestaan, zou jij hem zeker krijgen, fietsende postzak!"

„Let niet op hem, Gerben," zei de smid. „Vertel liever wat je voor nieuws hebt."

Hielke en Sietse luisterden inmiddels ook weer mee.

Gerben schraapte even zijn keel. „Ahum... Kijk, vannacht is er in Jonkersveen wéér een staartstuk gestolen."

„Echt waar?" De smid schudde zijn hoofd. „Nou ja, we kunnen ook niet overal tegelijk zijn."

„Nee/' meende Gerben, „maar Zwart zal er niet blij mee zijn."

Sjoerd Bonnema kreeg ineens haast. „Ik groet jullie, ik heb nog een hoop werk te doen."

Gerben keek hem hoofdschuddend na. „Reken maar dat hij het aan iedereen in het dorp gaat vertellen. Dan kan hij weer interessant doen." Hij zuchtte. „Met dat soort figuren heb je het hele Internet niet nodig..."

Op dat moment kwamen Zwart, Louw en Kees de smederij in.

Nadat ze elkaar hadden begroet, nam Zwart het woord.

„Hebben jullie het al gehoord van het gestolen staartstuk in Jonkersveen?”

Zonder iets te zeggen wees Klinkhamer naar Gerben.

„O. Ja?”

Gerben knikte kort.

„Nou, dan heb ik daar niet veel aan toe te voegen. Misschien kunnen we vanmiddag weer bij de kaar gaan kijken om te zien of er toevallig twee staartstukken in liggen.”

„Is het goed als Louw en Kees ook meegaan?” vroeg Sietse.

„Wat mij betreft wel,” antwoordde Zwart. „Hebben jullie trouwens het andere nieuws ook al gehoord?” Op de vragende blikken van de anderen, vervolgde hij met: „Wisten jullie dat Brandsma aan het verbouwen is geweest?”

„We hebben wel zoiets gezien, ja,” antwoordde Hielke, „maar we weten niet waarvoor.”

„Nou, hij wil iets gaan beginnen met krokodillen.

„Krokodillen?” klonk het van alle kanten stomverbaasd.

„Wat moet je als boer nu met krokodillen?” vroeg Gerben.

„Het was een ideeetje om eens wat anders te gaan doen. In melkvee zit weinig toekomst meer, terwijl er door dure restaurants voor krokodillenvlees veel geld betaald schijnt te worden. Bovendien kun je delen van de huid als leer voor tassen en schoenen verkopen.”

„Het moet toch ook niet gekker worden,” zei Gerben.

„Ja, maar dat is nog niet alles,” ging Zwart verder. „Een aantal van de krokodillen die Brandsma had besteld, zijn veel te vroeg gekomen, dat wil zeggen, vóóordat de echte verblijven klaar waren. Hij heeft toen provisorisch een oude grassilo tot verblijf omgebouwd...”

„Vandaar dus dat zeildoek als afdekking,” riep Sietse uit. Niet-begrijpend keek Zwart hem aan.

„Is verder niet belangrijk, Zwart,” legde Hielke uit. „Voor ons is nu alleen een raadseltje opgelost.”

„O, leuk voor jullie, maar ik zit met een probleem.”

„Wat dan?” wilde Klinkhamer weten.

„Uit die oude silo zijn twee krokodillen ontsnapt...” Gelaten liet Zwart de ongelovige reacties over zich heen komen. „...En die zwemmen nu ergens in het meer rond...”

HOOFDSTUK 9

Gerben keek Klinkhamer geschrokken aan. „Dat kan een ramp worden...”

„Stel je voor,” knikte de smid, „een argeloze visser zit aan de kant en wordt zo het water in getrokken...”

„Of mensen die vanaf hun boot in het meer springen en aan stukken worden gescheurd...” ging Gerben door.

„Ho ho,” kwam Zwart ertussen, „zo'n vaart zal het nu ook weer niet lopen. Ik heb inmiddels al contact gehad met de eigenaar van een reptielenopvangcentrum in Delft...”

„Een krokodil is toch geen reptiel?” vroeg Sietse aan zijn broer.

„Zeker weten van wel, Sietse,” zei Zwart, terwijl hij aan een van de punten van zijn snor draaide. „Al miljoenen jaren. Ze stammen zelfs nog af van de dinosauriërs. Zo oud zijn ze als soort al en zo succesvol zijn ze als soort ook in het overleven. Het is de vraag of wij als mens het net zo lang zullen uithouden als zij.”

„Niet als we in de tussentijd door de krokodillen worden opgevreten!” Spottend keek Gerben Zwart aan.

„Niet zo overdrijven en ga alsjeblieft niet allerlei paniekverhalen lopen rondbazuinen.”

„Moet ik m'n mond erover houden?”

„Graag, Gerben. Hoe langer het duurt voor iedereen weet dat die krokodillen hier ergens rondzwemmen, hoe meer tijd ik

heb om die beesten op te sporen. Hopelijk kan ik zo een algehele paniek voorkomen.”

„Denk je dan dat de mensen in het dorp in paniek zullen raken?” vroeg Klinkhamer.

„Wat dacht je?” zei Gerben. „Wat zou jij doen als je wist dat er een stel krokodillen in je achtertuin kon liggen?”

„Kijk Gerben, dat is nou precies wat ik bedoel. Die beesten gaan echt niet zomaar achter iedereen aan, maar door dit soort opmerkingen wordt er binnen de kortste keren ik-weet-niet-wat voor een stampij over gemaakt. Het komt in de krant, op de radio, de regionale omroep komt nog eens filmen, en hup, daar gaan we weer met de geit. En wie kan overal achteraan?”

„De krokodil,” zei Sietse lachend, „want die gaat achter de geit aan!”

Zwart kon er niet om lachen, de anderen wel. Hij kuchte even. „Nou, die man in Delft vertelde me dus dat krokodillen helemaal niet zoveel eten...”

„Maar één mens per dag!” kon Gerben niet nalaten op te merken.

Terwijl iedereen opnieuw lachte, schudde Zwart zijn hoofd.

„Nee, ongeveer één kip per week, maar dan wel een maïskip...” Afwachtend keek Zwart in het rond.

„Zijn die beesten zó kieskeurig?” vroeg Hielke.

„Ja,” antwoordde Zwart, die wat meer verbaasde reacties had verwacht.

„Nou,” zei Gerben, „dan zullen die kroko's hun kaken niet

gauw in mijn smakelijke pootjes zetten, want ik eet nooit maïs! Dat geef ik alleen aan mijn varkens.” Na die laatste woorden betrok zijn gezicht echter meteen en hij keek Zwart gealarmeerd aan. „Zeg, die kroko's, eten die ook varkens? Of biggen?”

„Geen idee, Gerben, maar ik denk van wel, vooral als het maïsbiggen zijn...”

„Dan ga ik er dus nú meteen vandoor, luitjes. Gegroet!” Snel liep Gerben de smederij uit.

Zwart keek hem lachend na. „Moet je hem eens zien rennen, de angsthaas.”

Kees moest grinniken. „Eten krokodillen die ook, Zwart?!”

„Vast wel, Kees,” antwoordde Zwart vrolijk. Hij draaide zich om naar de smid. „Klinkhamer, ik ben hier niet alleen gekomen om te vertellen over die ontsnapte krokodillen, maar ik wilde ook vragen of je jongens mij weer naar die kaar kunnen brengen.”

Er verscheen een frons op het voorhoofd van de smid. „Om te zien of dat tweede staartstuk erin ligt?”

„Precies.”

„Tja, de situatie is wel veranderd, zo met die krokodillen erbij.”

„Dat begrijp ik,” was de reactie van Zwart, „maar ik neem mijn dienstpistool mee, dus als we er onderweg een tegenkomen...”

„Dan is er toch niets aan de hand, pa?” bemoeide Sietse zich ermee.

„Dat zeg jij...” De smid aarzelde. „Nou, vooruit dan maar. Gaan jullie nu meteen?” Hij keek Zwart aan.

„Wat mij betreft wel,” antwoordde die.

Een minuut of wat later voer de Kameleon met vijf man erin door de vaart, op weg naar de brug in de Polderdijk. De brugwachter keek verbaasd naar Zwart, die ook in de Kameleon zat. „Weer op boevenjacht?” riep hij naar beneden.

„Nee, niet op boevenjacht,” riep Louw terug. „Wel op kroko...” Verder kwam hij niet, want Kees drukte een hand op zijn mond.

„Kop dicht, Louw,” siste Kees. „We zouden onze mond houden, weet je nog wel?”

Geschrokken keek Louw naar Zwart, die hem een vermanende blik toewierp.

Terwijl ze onder de brug door voeren, gaf Sietse al gas.

De brugwachter, die snel naar de meerkant van zijn brug was gelopen, riep: „Wat zei je?”

Zonder zich om te draaien stak Sietse zijn arm op en zwaaide even als groet.

Op het meer bleef het in de Kameleon eerst een tijd stil, omdat ze allemaal rondkeken of ze een glimp van de krokodillen konden opvangen.

Kees had er al snel genoeg van. „Zwart, waar leven die krokodillen eigenlijk het liefst? In open water of in een moerassig gebied?”

„Wat ik ervan weet en wat ik wel eens op tv heb gezien, leven

ze vooral in moerassen of in een gebied zoals de Doolhof.”

„En daar gaan wij juist heen?” merkte Kees op.

„Dat klopt,” was het laconieke antwoord van Zwart.

„Ach, waar maak je je druk om,” zei Hielke. „Als we een kroko tegenkomen, voeren we hem eerst Louw, dan heeft hij weer voor een maand genoeg!”

„Ja hé, jij bent een lekkere,” reageerde Louw.

„Nee, jij!” bleef Hielke hem voeren.

„Hou eens op met dat gezeur,” kwam Sietse tussenbeide.

„Zwart, bent u nog iets wijzer geworden van het serienummer op dat staartstuk?”

„Ja, dat is waar ook. Ik heb het nagetrokken en het is inderdaad afkomstig van die speedkruiser van het hotel.”

„Dus dat zal dan wel opgelost worden?” wilde Sietse nog weten.

Zwart knikte. „Tenminste één probleem dat van de lijst geschrapt kan worden.”

Ze naderden de rij palen waar de kaar naast lag. Voordat ze aan het werk gingen, roerden ze flink met twee vaarbomen in het water. Zo hoopten ze eventuele krokodillen weg te jagen. Snel haalden ze de kaar boven water, waarna Zwart hem opende. Eén blik was voldoende. „Ja hoor. Er ligt er nog een in, jongens. Niet te geloven...” Hij leunde voorover en stak zijn arm in de kaar.

„Dan zijn we vanmorgen dus te vroeg naar huis gegaan,” concludeerde Sietse.

„Of ze zijn hier geweest terwijl we sliepen,” meende Hielke.

Kees schoot overeind. „Hebben jullie gesla...” Hij hield geschrokken zijn mond toen Zwart hem een waarschuwend blik toewierp.

„Kan ik ervan op aan dat jullie hier je mond over dichthouden?” vroeg hij, terwijl hij de jongens een voor een aankeek. „Natuurlijk hadden we dit niet mogen missen, maar het valt niet mee om na je werk overdag, ook nog 's nachts te moeten posten.”

De jongens keken elkaar zwijgend aan. Toch konden ze ook niet verbergen dat ze trots waren op het feit dat Zwart hen dit in vertrouwen had gevraagd.

Een ogenblik later tuurden ze met z'n allen weer scherp naar het water en naar de oever van het eiland. Het beeld van in het water glijdende kroko's spookte bij iedereen door het hoofd.

„Jongens, hier heb je mijn boekje.” Zwart gaf zijn notitieboekje aan Hielke. „Schrijf maar op...” Hij gaf het nummer van het tweede staartstuk cijfer voor cijfer door.

„Heb je het, Hielke?”

Ja.”

„Goed, dan is het hier over en sluiten.”

Donderdagnacht was de maan bijna vol, waardoor het achter op het erf van de Klinkhamers wel dag leek. Twee mannen en twee jongens, gekleed in donkere kleren, liepen naar de vaart toe. Fluisterend spraken ze met elkaar.

„Zwart, is het nou echt nodig dat we weer gaan?” De smid

voelde nog de vermoeidheid van de gemiste slaap van de vorige nacht.

„Ja,” was het korte antwoord. „Ik begrijp dat je er weinig zin meer in hebt, maar ik heb er zomaar een voorgevoel van dat onze boeven die kaar vannacht gaan legen.”

„Waarom denkt u dat?” vroeg Hielke. Snel ging hij achter het stuur zitten en keek met een grijns naar zijn broer.

„Omdat hij nu vol zit. Er kan niet nog een staartstuk bij.”

„Hm,” mompelde de smid. „Maar zouden ze daarvoor niet eerder een echt donkere nacht uitzoeken?”

Hielke startte de motor en liet de Kameleon langzaam wegvaren.

„Volgens mij zullen die heren de maan juist heel handig vinden. Dan hoeven ze er ook geen lamp bij te gebruiken.” De Klinkhamers knikten.

„Kijk, het is net zoiets als al die lampen die veel mensen 's nachts laten branden. Menig dief is daar heel blij mee, want dan kan hij twee handen gebruiken om ergens binnen te komen.”

„Ja, daar zit wat in,” bedacht Sietse. „Anders heb je een hand nodig om jezelf bij te schijnen.”

„Precies,” zei Zwart.

„Waarom hebben we al deze dekens trouwens meegenomen?” wilde Hielke weten, terwijl hij een blik wierp op de dekens die her en der in de Kameleon lagen.

„Omdat we vannacht natuurlijk niet op het eiland zelf gaan liggen/” antwoordde Zwart.

„O, dus jij bent ook bang voor die beesten!” begreep Klinkhamer.

„Niet echt bang, maar je hoeft het risico ook niet op te zoeken. Met die dekens kunnen we het ons in de Kameleon comfortabel maken.”

„Gaan we met de Kameleon weer op dezelfde plaats liggen als de vorige keren?” vroeg Sietse.

„Ja,” zei Zwart, „want het is een goede plek om snel bij de kaar te komen. Het uitzicht is misschien niet zo goed, maar de heldere maan helpt ons ook.”

Hielke wist inmiddels waar hij op weg naar het schioteiland op moest letten en hij voer er zo naartoe. Toen ze nog een goede honderd meter van het eiland af waren, gebaarde Zwart dat hij de motor moest afzetten.

Hielke deed wat hem was gevraagd.

„Het laatste stuk bomen we wel,” merkte Zwart op. „We hoeven die krokodillen ook niet wakker te maken.”

Een paar minuten later lagen ze weer op de plek waar ze de Kameleon de vorige keren hadden verborgen. Zwart pakte een dikke deken en ging weer met zijn verrekijker voor in de Kameleon zitten. Zijn dienstpistool laadde hij door en legde het naast zich neer.

Hielke en Sietse zaten vlak bij elkaar en keken toch een beetje zenuwachtig om zich heen. Omdat ze hun hoofden vanwege de krokodillen bijna niet buitenboord durfden te steken, gluurden ze over de rand.

Vader Klinkhamer zag het en moest even glimlachen, hoewel

hij zich toch ook niet erg op zijn gemak voelde.

Het wachten begon weer.

Door de wolkenloze lucht koelde het al vrij snel af. De jongens pakten ieder een deken en sloegen die om zich heen. De behaaglijke warmte die dat gaf, veroorzaakte een onweerstaanbare slaap. Rond kwart over een lagen de twee dan ook te slapen.

Hun vader werd door de aanblik van zijn zoons ook slaperig en begon steeds meer te gapen. Met bewondering zag de smid hoe Zwart nog steeds klaarwakker was.

Misschien had hij toch wel gelijk, bedacht de smid, en zouden de dieven vannacht komen. En met die krokodillen kon je ook maar beter wakker blijven. Toch drong de slaap zich steeds meer aan hem op...

Ineens zag Zwart ze. Snel pakte hij zijn kijker en keek op zijn horloge. Half drie. Met zijn linkerhand trok hij aan de schouders van de smid. „Evert,” siste hij, „ze zijn er!” Zijn stem klonk triomfantelijk. Had hij het toch bij het rechte eind gehad.

„Huh?” was de slaperige reactie van Klinkhamer.

„Ze zijn er!” herhaalde Zwart. „Die dieven zijn gekomen om hun kaar te legen.”

De boodschap begon door te komen bij de smid, die zijn hoofd schudde.

„Maak je jongens ook wakker. Straks moeten we achter ze aan.”

„Oké,” bromde Klinkhamer. Snel maakte hij Hielke en Sietse wakker, maar legde daarbij voor alle zekerheid wel een hand op hun mond.

Vier paar ogen keken even later naar de naderende blauwe kruiser. Ook in het donker viel de aparte vorm van de romp van de boot op, maar nu wisten ze waar die voor was. De extra brede romp diende waarschijnlijk om de accu's voor de elektro-aandrijving te herbergen.

Ze zagen hoe de kruiser niet rechtstreeks naar de palen van de twee fuiken toe voer. Eerst maakte de boot een slag naar links en kwam toen weer terug. Ze keken nu tegen de zijkant van de kruiser aan.

Zwart zette de kijker weer voor zijn ogen en zei opeens: „Krijg nou wat. Hij zit naar óns te kijken!”

„Wat bedoel je?” vroeg Klinkhamer.

„Die vent die achter in die boot staat, kijkt met een kijker naar óns!”

„Hoe kan dat nou?” merkte Sietse op.

„Ik denk dat hij... Ja, hij heeft een infraroodkijker! Alle mensen, we zitten hier als een schietschijf. Bukken, allemaal! Hielke, start de motor en zorg dat we hier uit de takken komen. We moeten achter ze aan kunnen of er als de bliksem vandoor kunnen, als ze óns achterna komen! We nemen geen onnodige risico's.”

„Vlug Hielke,” siste zijn vader, „achteruit met dat ding en houden jullie je koppen naar beneden.”

Snel schakelde Hielke de Kameleon in zijn achteruit en gaf

gas.

Dat deed de blauwe kruiser echter ook en met een bocht voer hij snel bij het eiland vandaan.

Tegelijkertijd gaf Zwart een schreeuw. „Hielke, terug, ik zit vast!”

Klinkhamer zag wat er aan de hand was en stond meteen op. „Wacht maar, ik breek die tak wel af!” De smid ging staan en trok aan de tak waar de trui van Zwart aan was blijven haken. Zwart hing al bijna buitenboord. Met zijn grote handen probeerde de smid de dikke tak af te breken, maar het lukte niet erg.

Op dat moment klonk er een schot, dat de takken boven hen raakte.

„Pas op, Klinkhamer, laat mij hier anders maar hangen!”

„Geen sprake van, Zwart.”

Met uitgestrekte armen ging Sietse nu ook aan de tak hangen. Plotseling brak de tak onder luid gekraak af, waardoor Zwart weer terugviel in de Kameleon.

„Ga achter ze aan, Hielke. Gas!”

Hielke aarzelde geen seconde en gaf vol gas, terwijl zijn vader de tak overboord duwde.

Al na een paar tellen voer de Kameleon op topsnelheid achter de dieven aan.

„Waar zijn ze gebleven?” riep Hielke naar Zwart.

Voorzichtig gluurde Zwart over de rand van de Kameleon. Tot zijn verbazing zag hij de blauwe kruiser nergens meer.

„Geen idee,” riep hij terug.

„Daar!” schreeuwde Sietse. „Daar achter dat eilandje!” Hielke had geen aansporing meer nodig. Met een kleine omweg voer hij snel op het eilandje af.

De kruiser lag echter een paar honderd meter voor hen en de afstand werd nauwelijks kleiner. Op het achterdek van de kruiser verscheen een man, die met gespreide benen houvast zocht.

Zwart begreep meteen wat de man van plan was. „Bukken, hij gaat schieten!” Zijn woorden werden meteen gevolgd door een schot. Ze konden de kogel langs horen suizen.

„Poeh, poeh,” riep Klinkhamer uit. „Het is maar goed dat we dit niet elke dag doen!”

Opnieuw gluurde Zwart over de rand.

Nog geen twee tellen later klonk er weer een schot. Dit keer trof de kogel wel doel, de dikke staalplaten van de Kameleon.

„Dzjenggg!”

Weer probeerde Zwart over de rand te kijken naar wat er zich voor hen afspeelde. „Ze varen recht op de wal af!” riep hij naar achteren. „Wat willen ze daar nu mee bereiken?”

Dat werd al snel duidelijk, want de kruiser minderde vaart en voer tegen de wal aan. Twee mannen sprongen eraf en zetten het op een lopen. Ze renden naar een paar bosjes toe en verdwenen uit het zicht. Toch voer de kruiser weer weg.

„Ze zijn dus in ieder geval met z'n drieën,” riep Zwart.

„Wat moeten we nu doen, Zwart?” vroeg de smid.

Zwart dacht een ogenblik na, maar zag dat de dieven hen geen rust gunden. „Kijk nou eens,” riep hij. „Achter die twee

hoeven we al niet meer aan..

De Klinkhamers zagen hoe een 4 x 4-terreinwagen, zonder licht, achter de bosjes vandaan kwam en een onverhard pad door de weilanden af scheurde.

„...dus laten we maar achter nummer drie aan gaan,” vervolgde Zwart.

De blauwe kruiser had intussen een bocht gemaakt en was bezig in een boog om een langgerekt eiland te varen.

„Volg 'm, Hielke!” riep Zwart.

Kraskras voer de blauwe kruiser nu door de Doolhof, met als gevolg dat de inzittenden van de Kameleon na een tijdje al hun gevoel voor richting en plaats kwijtraakten. Soms hadden ze het idee dat ze al drie keer langs hetzelfde eiland waren gevaren.

Zwart, die van tijd tot tijd over de rand keek om te zien of ze de vluchtende boot nog wel voor zich hadden, riep ineens verbaasd: „Hé, we lopen op hem in.”

„Misschien raken zijn accu's leeg!” schreeuwde Sietse.

Zwart knikte. „Dan pakken we hem zo!”

De blauwe kruiser liet zich echter niet zo makkelijk pakken.

De boot voer tussen nog een aantal eilanden door, maar al gauw was de afstand tussen de twee boten zo klein geworden, dat ze duidelijk konden zien dat er zich nog maar één persoon in de blauwe kruiser bevond. Ze zagen hoe de bestuurder van de kruiser herhaaldelijk om zich heen keek. Opeens gaf hij een ruk aan zijn stuur en voer in de richting van een redelijk groot eiland.

„Wat is-ie van plan?” riep Klinkhamer.

Zwart haalde zijn schouders op.

Voor de tweede keer werd de blauwe kruiser tegen de wal gezet, maar nu in volle vaart. De bestuurder pakte een paar grote, zwarte dingen op en nog iets kleins, en sprong op het eiland. In gebukte houding rende de man schuin naar de overkant van het eiland.

Met verbazing zagen Zwart en de Klinkhamers wat de man deed.

„Hij komt zo toch nooit meer van het eiland af?” zei Klinkhamer.

„Dat zou je zeggen, ja. Hij heeft anders een raar pak aan,” merkte Zwart op, terwijl hij naar de rennende figuur wees.

„Volgens mij is het een duikerpak,” zei Hielke.

„Of een wetsuit,” voegde Sietse eraan toe.

Op dat moment klonk er een laag, doordringend gebrul.

„Wat is dat?” Hielke keek verschrikt op.

„Het kwam uit die richting.” Sietse wees naar de plek waar de blauwe kruiser lag.

„Nee,” zei Zwart, „volgens mij kwam het vlak bij die boef vandaan.”

Opnieuw klonk het gebrul. Het was een onheilspellend geluid, een soort oergeluid.

Ineens wist iedereen wie het geluid veroorzaakte. „Dat moeten die kroko's zijn...” fluisterde Zwart.

„Als ze die vent maar niet...” Nog voordat de smid zijn zin kon afmaken, klonk er een schreeuw, van een mens.

„Alle mensen,” zei Zwart, „je moet er toch niet aan denken dat ze hem te pakken...”

Weer klonk er gebrul, nu wat verder weg.

Zwart stond rechtop in de Kameleon. „Waar is die vent gebleven?” Even stond hij te twifelen wat hij moest doen.

„Sietse, geef me de zaklantaarn eens.”

Snel gaf Sietse Zwart de zaklantaarn.

„Kijk, daar staat hij!” riep Hielke.

„Je hebt gelijk,” fluisterde Zwart. Hij keek naar de man, wiens silhouet zich aftekende tegen de horizon. „Hij doet zwemvliezen aan en volgens mij heeft hij al zo'n snorkelding op zijn kop.”

In de Kameleon zagen ze hoe de man in het water stapte en met een plons verdween. Vrijwel meteen daarna hoorden ze weer een plons en een vreemd geluid dat ze niet konden thuisbrengen. Ze keken elkaar vragend aan.

„Volgens mij...” begon Hielke.

„...waren dat de dichtklappende kaken van een krokodil,” maakte Sietse de zin af.

Ze keken elkaar nu vol afgrijzen aan.

„Kom op, achter die duiker aan!” riep Zwart. „Die vent mag dan wel staartstukken hebben gestolen, maar we hoeven hem ook niet door een krokodil te laten opvreten...”

Hielke voer snel naar de plek waar hij dacht dat de duiker in het water was gestapt.

Daar aangekomen, gebaarde Zwart dat Hielke vaart moest minderen. „Heel zachtjes nu, en allemaal goed uit je doppen

kijken. Ik zal proberen of ik hem met de zaklantaarn kan vinden. Wij moeten hem eerder pakken dan die krokodillen.”

Met een verbeterd trek om zijn mond lag Zwart voor in de Kameleon. Zijn gestrekte arm stak als een soort boegspriet naar voren.

Tijdens het zoeken sloegen ze geen vierkante meter water over, maar hoe goed ze ook rondkeken, de duiker was onvindbaar.

Zwart keek even op zijn horloge. „We zoeken nu al bijna twee uur.” Hij zuchtte. „Ik geloof dat dit verder niet veel zin meer heeft.

„Nee,” vond ook Klinkhamer, „maar waar zou die vent dan zijn gebleven?”

Zwart liet zijn blik nog eens dwalen over het water tussen de eilanden. Het had plotseling een sinistere uitstraling gekregen. Wat zou er zich onder het oppervlak van dat duistere water hebben afgespeeld? Hij huiverde even bij de gedachte die het eerst in hem opkwam. „Ja, waar zou die vent zijn gebleven?”

HOOFDSTUK 10

„Zijn jullie al klaar?“ Het was vrijdagmiddag rond een uur of twee. Zwart keek wat rusteloos om zich heen en wierp van tijd tot tijd een nerveuze blik in de richting van het noorden. Hij keek vooral naar de lucht, niet naar de grond.

Hielke was bezig de tank van de Kameleon tot de rand toe te vullen en Sietse kwam met nog een jerrycan benzine aanlopen. „Twee tellen, Zwart,“ antwoordde Hielke. „Dan is de Kameleon klaar. Heeft u ook alles?“ Hij draaide de tankdop vast.

„Nee,“ antwoordde Zwart, die opzij van de motor ging zitten. Met beide handen controleerde hij of de twee mobiele telefoons die hij in een soort etuis aan zijn riem had hangen, er nog waren. „Ik hoop maar dat het lukt met die heli's.“

„Nou, het is in ieder geval wel een hele stunt,“ reageerde Hielke die de Kameleon met één been afduwde en snel ging zitten.

„Ja,“ ging Sietse erop in. Hij zat weer achter het stuur en gaf gas, waarna de Kameleon met een flinke vaart naar de brug in de Polderdijk voer. „Het halve dorp staat op de Polderdijk om maar niets van die zoektocht te missen!“

Er stond iets bijzonders te gebeuren op en boven het meer van Lenten.

Zwart had al vroeg in de ochtend gebeld naar vliegbasis Leeuwarden. Nadat hij de reden van zijn verzoek meerdere

keren had moeten uitleggen, had hij ten slot te contact gekregen met de commandant van de basis. Voor de zoveelste keer had hij verteld dat er vanwege de twee ontsnapte krokodillen in en rond het meer van Lenten een noodsituatie was ontstaan, en dat een ramp voorkomen moest worden. Volgens Zwart zou het in het wilde weg op zoek gaan naar de beesten veel te veel tijd kosten. Daarom had hij gevraagd of er niet iets geregeld kon worden met vliegtuigen die met infraroodzoekers waren uitgerust. Na een paar uur druk overleg tussen de vliegbasis en de Luchtmachtstaf was er toestemming gegeven om met twee heli's die middag op zoek te gaan naar de krokodillen.

„Heeft u al contact met die helikopters?” vroeg Hielke aan Zwart, toen ze de brug achter zich hadden gelaten.

„We zullen eens kijken.” Zwart haalde de telefoon uit het etuijje dat op zijn rechterheup hing. Hij toetste een paar nummers in en stond een paar tellen later in contact met de helikopterpiloot, die de vluchtcommandant was. „U bent net opgestegen van de basis?” schreeuwde Zwart in de telefoon. Hij knikte even op wat er verder tegen hem werd gezegd, knikte opnieuw en besloot met: „Oké, ik hou deze lijn open. Succes met uw missie!” Hij stopte de telefoon niet terug in het etuijje, maar hield die in de buurt van zijn rechteroor. „Ze zijn met een paar minuten hier,” zei hij tegen Hielke en Sietse.

De jongens speurden met hun ogen de lucht in noordelijke richting af. Er was nog niets te zien.

„Gaan wij naast de politieboot liggen?” vroeg Sietse aan Zwart. De boot van de waterpolitie lag aan de rand van de Doolhof, aan de kant van het dorp.

„Moet je eens kijken wat een mensen op de dijk!” riep Hielke.

Zwart keek er met gefronste wenkbrauwen naar. „Ik hoop maar dat er geen raddraaiers tussen zitten. Ik heb weliswaar wat collega's uit andere dorpen kunnen optrommelen, maar je weet het nooit.”

Hielke en Sietse knikten.

„Klopt het dat er ook pers bij is?” vroeg Hielke.

„Ja,” antwoordde Zwart. „In ieder geval is de regionale omroep en pers er, maar ik heb ook gehoord dat er misschien lui uit Hilversum komen.”

„Komen we misschien nog op het Journaal, Hielke!” riep Sietse uit.

„Het zou me niets verbazen,” zei Zwart, „want in de gesprekken met de Luchtmacht proefde ik wel dat ze de situatie zeer geschikt vonden om publiciteit te trekken.”

Sietse stuurde wat bij, om recht naar de politieboot te varen.

„Die man van het reptielenopvangcentrum is er ook?” vroeg Hielke.

„Als het goed is wel,” antwoordde Zwart. „Zodra de heli's de krokodillen gevonden hebben, wordt hij er met zijn assistenten naartoe gebracht.”

„Met die heli's?” vroeg Hielke.

„Nee,” antwoordde Zwart. Even gleed er een glimlach over

zijn gezicht, omdat hij ook wel begreep dat de jongens dat prachtig zouden vinden. „Ze zullen na een seintje van mij met een binnenvaartschip naar ons toe komen. Als het ze lukt die krokodillen te vangen, stoppen ze de beesten in lange houten kratten om ze zo naar het opvangcentrum te kunnen vervoeren. Ik hoop dat we die dieren vanmiddag vangen, anders wordt het zeuren. Maar ik zal Stefan Gorlau straks nog wel even bellen.” Hij tikte tegen het etuijtje dat op zijn linkerheup zat. Ineens hield hij de telefoon die hij in zijn rechterhand had tegen zijn oor. Meteen schudde hij zijn hoofd. „O nee, het was een bericht van de piloot aan de basis,” zei hij tegen de jongens.

Sietse nam gas terug, want ze naderden de politieboot. Hielke pakte de landvast en ging voorin zitten.

Voorzichtig liet Sietse de Kameleon tegen de stootkussens varen die langs de zijkant van de politieboot buitenboord hingen en Hielke en Zwart pakten snel de reling van de politieboot. Zwart overlegde even met zijn collega's.

Opeens spitste iedereen zijn oren. Vaag klonk er in de verte een gebrom. Het geluid werd snel sterker.

„Dat zijn de heli's!” riepen Hielke en Sietse tegelijk. Zelfs van een afstand was te zien hoe er een golf van opwinding door het publiek op de Polderdijk ging. Inmiddels waren er ook toeschouwers op het terras van het hotel verschenen.

Zwart keek in de richting waar het geluid vandaan kwam en hield de telefoon bij zijn oor. Hij gebaarde dat iedereen stil

moest zijn. Tijdens het korte gesprek dat volgde, knikte Zwart een paar keer. „Oké, begrepen!” Hij liet de telefoon weer zakken en zei tegen zijn collega's: „Ze beginnen allebei bij de brug over het kanaal naar het dorp. De een vliegt dan linksom het meer rond, de ander rechtsom. Daarna pakken ze het meer zelf en de Doolhof. Zodra ze iets zien dat op een krokodil lijkt, laten ze het me weten, en dan geef ik het door aan jullie. Oké?”

De drie agenten van de waterpolitie staken hun hand op, ten teken dat ze het begrepen hadden.

„Wat gaan wij nu doen, Zwart?” vroeg Sietse. „Achter een van die heli's aan?”

„Nee, wacht maar even. We zullen zo wel wat van ze horen.” De heli's waren inmiddels met hun zoektocht begonnen. De ene vloog langs de oever van het meer in de richting van het hotel, de ander vloog langs de Polderdijk in de richting van de Woudaap.

Hielke en Sietse, die met hun Kameleon ongeveer in het midden van het meer lagen, hoorden van twee kanten het gebrom van de helikopters. Ze zagen hoe de heli's vrij snel hun ronde langs de oevers afmaakten.

In de telefoon van Zwart die voortdurend aan stond, klonk de stem van de piloot. Zwart luisterde even. „Oké, begrepen, en succes verder!” Terwijl hij de telefoon bij zijn oor hield, riep hij naar de politieboot: „Ze hebben nog niets gevonden! Ze beginnen nu aan het meer zelf.”

Plotseling ging de andere telefoon van Zwart. Hij hield die

tegen zijn linkeroor en riep: „Met Zwart!... Aaah, meneer Gorlau... U bent er helemaal klaar voor? Ja? ... Nee, het klopt, de heli's hebben nog niets gevonden... Ja, u kunt met de boot uit Jonkersveen vertrekken... Wat zegt u? Mogen die helikopters niet te veel lawaai maken? Maar meneer Gorlau...” Hij keek Hielke en Sietse aan met een blik van: wat heb ik nu weer aan mijn fiets hangen? „Ja, ik begrijp dat krokodillen hele zenuwachtige dieren zijn en dat ze door die heli's misschien wel maanden in de stress zitten, maar u begrijpt toch dat ze nu moeten worden gevonden?... O, gelukkig, ik dacht even dat... Meneer Gorlau? Meneer Gorlau?” Verbaasd keek Zwart naar zijn telefoon.

„Opgehangen...”

„Wat was dat, Zwart, kunnen krokodillen niet tegen het lawaai?” vroeg Hielke.

„Volgens mij hebben ze niet eens oren,” merkte Sietse op.

„Ze schijnen wel goed te kunnen horen,” ging Zwart er nog steeds verbouwereerd op in. „Dat ze in de stress kunnen raken, is heel zielig voor die krokootjes, maar Gorlau zal toch wel snappen dat die beesten zo niet kunnen blijven rondzwemmen?” Vol onbegrip schudde hij zijn hoofd.

„Niet te geloven dat zelfs krokodillen last van stress kunnen hebben,” merkte Hielke op.

„Nee,” was de reactie van Sietse. „We zullen het aan Gerben vertellen, dan weet hij dat er nog meer soortgenoten in de stress zitten!”

Met z'n allen volgden ze de helikopters met hun blikken.

Een van de heli's bleef op een gegeven ogenblik hangen boven een plek aan de andere kant van de Doolhof. Een paar tellen later hoorde Zwart weer iets in zijn telefoon.

„Ja? ... Hebben jullie ze gevonden? Liggen ze op een eilandje? ... We komen eraan!” Hij keek eerst Hielke en Sietse en toen zijn collega's aan. „Bingo, we hebben ze te pakken! Sietse, vaar naar die helikopter toe!” Zwart wees naar de heli, die nog steeds boven dezelfde plek hing. De tweede helikopter was er inmiddels ook naar op weg.

Snel voer Sietse bij de politieboot vandaan en ging er met vol gas op af.

Zwart belde meneer Gorlau op, maar hij moest vanwege het lawaai van de Kameleonmotor schreeuwen om duidelijk te maken dat die naar de stilhangende helikopter moest komen. Een minuut of wat later bereikten ze het eilandje, waarboven nu de twee helikopters hingen. De krokodillen zagen ze niet, maar de piloten wezen naar beneden.

Zwart gebaarde naar Sietse dat hij langzamer moest gaan varen en keek tegelijkertijd naar de aangewezen plek.

Het geluid van de helikopters was nu oorverdovend.

Nog steeds zag niemand in de Kameleon ook maar een glimp van de krokodillen. Toch gaven de piloten aan dat de dieren een meter of twintig voor hen moesten liggen, op een plek die bestond uit riet, hoog gras en lage elzenstruiken. Vanaf het water waren ze alleen niet te zien.

Plotseling kwam een van de krokodillen te voorschijn.

Waggelend liep het dier, dat een meter of drie lang was,

vanachter het riet naar een stuk oever dat alleen uit gras bestond.

„Krijg nou wat,” fluisterde Hielke, meer in zichzelf dan tegen de anderen, hoewel die zijn gefluister toch niet hadden kunnen horen. „Hij komt hier naartoe!” schreeuwde hij naar zijn broer.

„Dat ziet m'n neus ook wel!” riep Sietse terug. Snel zette hij de Kameleon in zijn achteruit en voer een meter of tien naar achteren. Inmiddels was ook de politieboot bij het eilandje aangekomen en Sietse bracht de Kameleon op verzoek van Zwart langs zij.

Hielke en Zwart grepen de reling vast, waarop Zwart riep: „Ze liggen hier alle twee, maar een is in het water gedoken. Kijk,” vervolgde Zwart, terwijl hij wees, „zie je die ogen en neusgaten boven water uitsteken?”

De agenten trokken wit weg toen ze zagen hoe dicht ze bij een krokodil in de vrije natuur waren.

De tweede krokodil kwam nu ook te voorschijn. Met een brul die nog boven het lawaai van de helikopters uitkwam en met woest gezwiep van zijn staart, stortte hij zich ook in het water. Naast elkaar bleven de twee krokodillen nu roerloos in het water liggen.

Uit de luidspreker van een van de helikopters klonk de stem van de piloot. „Mijn collega,” de man wees naar de andere heli, „gaat alvast terug naar de basis, want het is niet nodig dat we hier met z'n tweeën blijven wachten. Oké?”

Zwart, die begreep dat hij eigenlijk niets goed te vinden had,

stak zijn duim omhoog naar de aangewezen helikopter. De piloot daarvan maakte hetzelfde gebaar. Met een machtig brullende motor draaide de heli, waarna hij wegvloog. Zwart wenkte een van zijn collega's. „Piet, kun jij al een boot zien aankomen?”

De overgebleven heli hing ondertussen op enige afstand, zodat ze wat makkelijker met elkaar konden praten, hoewel ze nog steeds moesten schreeuwen.

„Welke boot bedoel je?” vroeg Piet.

„Die uit de richting van Jonkersveen moet komen,” legde Zwart uit.

Op dat moment trok Hielke aan zijn trui. „Daar! Ziet u hem? Daar tussen die eilanden door?”

„Ja, goed zo,” zei Zwart, die het schip nu ook zag. Ineens herinnerde hij zich de krokodillen weer. „Zijn die beesten er nog?” riep hij.

„Ja!” antwoordde Sietse. „Ze liggen schuin voor ons.”

„Oké,” zei Zwart. „Dan wachten we nu tot Gorlau hier is.”

Een minuut of wat later kwam er een niet zo groot binnenvaartschip aanvaren. Aan dek stond een groepje mannen, waarschijnlijk Gorlau en zijn medewerkers, met daarnaast een stel journalisten, gezien hun geschrijf en het feit dat ze cameramensen bij zich hadden.

De telefoon op Zwarts linkerheup ging over. Hij pakte het apparaatje en luisterde. „...Goed... Begrepen, meneer Gorlau.” Zwart keek beurtelings zijn collega's en Hielke en Sietse aan. „We moeten Gorlau de gelegenheid geven de

dieren te vangen, dus wij trekken ons een eindje terug. Oké?”
Iedereen knikte.

De Kameleon en de politieboot voeren langzaam weg, tot ze een goede honderd meter bij de krokodillen vandaan waren. Uit de luidspreker van de helikopter die nu vlak boven hen hing, klonk gekraak. „Ik ga er ook vandoor. Jullie redden het wel, hè?”

„Dat hoop ik!” riep Zwart omhoog, maar de piloot gebaarde dat hij hem niet kon horen.

Zwart stak daarop met een grijns zijn duim maar weer omhoog. „Bedankt!” riep hij.

De piloot groette hen en liet de heli draaien, waarna ook hij wegvloog, terug naar Leeuwarden.

Het geluid van de helikopter stierf snel weg.

HOOFDSTUK 11

Zijn verbazing werd steeds groter. Waar kwam die geur toch vandaan? Sjoerd Bonnema was op weg naar de smederij en snoof nog eens diep. Hij herkende de geur wel. Het rook naar een pizzeria. Maar er was toch geen pizzeria in Lenten? Terwijl Sjoerd de smederij naderde, werd de geur sterker. Het leek wel of het uit de smederij kwam. Toen de postbode zag dat er een paar fietsen en auto's voor de smederij stonden, wist hij het zeker. Daar moest iets aan de hand zijn.

Met onder zijn arm de poststukken die hij nog bij Klinkhamer moest bezorgen, stapte hij naar binnen.

„Ha, die Sjoerd,” riep Hielke hem toe. „Nog zo laat aan het bezorgen?”

Verbaasd keek Sjoerd de werkplaats rond. Niet alleen de smid en zijn vrouw en zoons waren er, maar hij zag ook Gerben, Zwart, Kees en Louw zitten, en twee meisjes die in het Italiaans praatten met iemand die zo te zien hun vader was. Sjoerd zette grote ogen op toen hij zag dat Zwart met de buitenlandse man bij een soort bakplaat stond, die boven het smidsvuur was gezet. De plaat was een simpel ding, gemaakt van vier stukken betonijzer en een dikke plaat staal. Daarop lagen een paar pizza's die een heerlijke geur verspreidden. „Ja, ik was vrijdag weg,” antwoordde Sjoerd, „vanochtend eigenlijk ook, en nu moet ik m'n achterstand nog wegwerken.” „Waar was je dan, megabrein?” vroeg Gerben hem.

„Op bijscholingscursus, meneer Zonderland.” Sjoerd keek Gerben neerbuigend aan.

„Hoor hem. Op bijscholingscursus? Waarvoor dan wel? Over hoe je een postzegel recht op een brief moet plakken?!” Gerben moest zelf zo lachen om zijn opmerking dat er wijn uit zijn glas klotste.

„De cursus was in Amsterdam en ging toevallig over de elektronische verwerking van de post door middel van 'optical characterreading', met vanochtend een bezoek aan de postverwerking aan de Prins Hendrikkade.”

„De optical wat?” vroeg Gerben.

„Vraag dat maar aan je moeder!” antwoordde Sjoerd. Hij snoof en keek naar Zwart en meneer Pesenti, die bezig waren met de pizza's. „Hm, dat ruikt lekker. Zou ik ook eens een stukje mogen proeven?”

„Ga je gang, Sjoerd,” antwoordde Klinkhamer. „Vanmiddag nemen we afscheid van de familie Pesenti, want die vertrekken morgen weer naar Italië.”

Sjoerd knikte, knipoogde naar de smid en liep naar de pizzabakkers.

„Wat bedoelde die postzegellikker nou?” Gerben keek de Klinkhamers vragend aan.

Sietse probeerde hem uit te leggen wat optical characterreading was, terwijl Hielke het gesprek in het kort vertaalde voor Sabrina en Maria.

Na hun terugkomst op vrijdagavond van Schiermonnikoog, hadden de meisjes 's-ochtends gebeld om te vragen of Hielke

en Sietse een eind met hen wilden gaan varen. De jongens waren meteen naar het hotel gegaan, ook om het kettinkje van Maria terug te geven. Meneer en mevrouw Pesenti waren daar zo blij mee geweest dat ze Hielke en Sietse een beloning wilden geven. Toen de tweeling dat weigerde, had meneer Pesenti voorgesteld om dan bij Hielke en Sietse thuis een echte Italiaanse pizza te komen bakken. Zo was het idee geboren om boven het vuur van de smederij pizza's te gaan bakken voor alle vrienden van de Kameleon.

Toen Sjoerd met een stuk pizza in zijn hand weer bij de anderen kwam staan, vroeg de smid hem: „Heb je trouwens al gehoord wat er gisteren en eergisteren allemaal is gebeurd?” „Zo'n beetje,” mompelde de postbode met een volle mond. „Je weet van de diefstal van het tweede staartstuk en van die ontsnapte krokodillen?” vroeg Hielke hem. Sjoerd knikte.

„En je weet ook dat de dieven spoorloos zijn verdwenen?” ging Hielke door.

Sjoerd knikte opnieuw.

„Maar je had zeker nog niet gehoord over die helikopters waarmee ze de krokodillen hebben opgespoord?” nam Sietse het over.

Sjoerd knikte voor de derde keer. „Toch wel, maar niet veel.” Hij veegde zijn mond met een servet af. „Ze hebben die beesten toch met infraroodzoekers gevonden?”

„'t Is niet te geloven, hè?” zei Gerben met een afkeurende uitdrukking op zijn gezicht. „Het is vandaag zaterdag en die

knul is nog maar een paar uur in het dorp, of hij heeft alweer overal zijn grote neus in gestoken en zijn flaporen uitgezet.”

„Gerben,” reageerde Jeltje Klinkhamer, „niet zo overdrijven. Het was tenslotte iets uitzonderlijks.”

„Dat mag je wel zeggen,” mengde Zwart zich in het gesprek. Ook hij had een glas wijn in zijn hand. „Het gebeurt niet elke dag dat je vliegbasis Leeuwarden belt om te vragen of ze je ergens bij kunnen helpen.”

„Hadden ze die beesten snel te pakken?” vroeg Sjoerd.

„Nou, die helikopters hadden ze binnen een kwartier opgespoord, maar het duurde heel wat langer voor de mensen van het reptielenopvangcentrum die beesten in hun houten kratten hadden. Uiteindelijk zijn ze alle twee toch gevangen en naar het opvangcentrum gebracht.”

„Wat gaan ze er daar mee doen?” kwam Kees ertussen. „Naar een dierentuin...”

Gerben liet hem niet uitpraten. „En van die opgevreten duiker hebben ze ook niets meer teruggevonden.”

„Niet zo zwammen, Gerben,” zei Zwart. „Het is onwaarschijnlijk dat die krokodillen de man te pakken hebben gekregen, anders hadden de heli's de stoffelijke resten heus wel opgemerkt. Met de apparatuur die ze hebben, vinden ze alles. Nee, ik denk eerder dat de man toch heeft weten te ontsnappen.”

„Ga je nog door met het onderzoek?” vroeg Klinkhamer hem.

„We hebben nog wel wat aanknopingspunten, hoewel we van

de daders tot nu toe geen spoor hebben. Ik ben nog bezig met die jeep waarin twee van de drie dieven zijn gevlucht. Verder is hun boot qua vorm en motor vrij uniek, wie weet wat daar nog uitkomt. Aan de andere kant, de gestolen staartstukken zijn natuurlijk wel terug, dus....”

„...wordt het dossier gesloten en kun jij weer op het bureau gaan liggen slapen, hè?!” Gerben keek hem grijnzend aan. Zwart schudde zijn hoofd. „Je jaagt mij niet op de kast, hoor.” „Nee,” zei Klinkhamer. „Dat is Zwarts manier van niet in de stress raken!” De smid keek Gerben en Zwart om beurten aan. „Maar heren, we gaan hier geen ruzie maken over eikaars werk, daar hebben we de afgelopen dagen te veel voor meegemaakt. Vind je ook niet, Zwart?!” Klinkhamer sloeg zijn arm om de schouders van de politieman.

„Zeker weten, Evert. Trouwens, op Hielke en Sietse kun je trots zijn. Die jongens kun je nog eens om een boodschap sturen!”

Klinkhamer riep daarop naar meneer Pesenti dat hij erbij moest komen en met z'n vieren brachten ze een toast uit op de Kameleon.

Hielke en Sietse legden Sabrina en Maria uit wat de aanleiding was van de toast waarop de meisjes hen spontaan een zoen gaven.

Met rode hoofden van verlegenheid keken Hielke en Sietse hun ouders aan.

Die barstten in lachen uit, waarna iedereen met hen meelachte.

In de smederij werd het nu pas echt gezellig en de ene toast na de andere werd uitgebracht. Zelfs aan Gerbens verzoek om een toast uit te brengen op de ark van Piebe werd voldaan. Gerben vertelde dat hij de ark van de oude visser had gekocht had om hem weer helemaal te laten opknappen. „Dan komt er nog niets terecht van minder werk, Gerben!” riep Hielke.

„Jawel, maar dat merkje nog wel!”

Sjoerd Bonnema vergat in alle feestvreugde dat hij nog niet klaar was met het bezorgen van zijn post...

KAMELEONDORP TERHERNE

Wie had ooit durven dromen dat de wereld van de Kameleon nog eens tot leven zou komen? In het Friese dorp Terherne wordt de inhoud van de Kameleon-boeken langzaam werkelijkheid.

In de zomer is het Kameleondorp dagelijks geopend voor bezoekers. Je kunt er een rondvaart maken met de praam van Gerben, die wordt geduwd door de Kameleon, of een bezoek brengen aan het eiland, waar allerlei activiteiten worden georganiseerd, en je kunt een kijkje nemen in het Kameleon-ervarium. Als je hier binnenloopt, waan je je in de wereld van Hielke en Sietse, met de smederij van Klinkhamer, hun woonhuis, het stadhuis, het bureau van veldwachter Zwart (met cel), de molen de Woudaap en de zuivelfabriek, waar yoghurt, schepijs en kaas worden geproduceerd.

Bij het KIC (Kameleon Informatie Centrum) midden in het dorp kun je informatie krijgen over het Kameleondorp. Er zijn hier ook allerlei Kameleonartikelen en natuurlijk boeken te koop.

Bij het KIC kun je ook diverse arrangementen boeken, zoals een familiedag, schoolreisje, verjaardagsfeestje en kamperen op het Kameleon-eiland.

Voor informatie:

Kameleon Informatie Centrum Koailan 2, 8493 LA Terherne
tel. 0566-689832 - fax 0566-689828

Website:

<http://utopia.knoware.nl/users/fryslan/org/kameleon/>